SUSAN EE

ÎNGERI CĂZUȚI

SUSAN EE

Seria: Penryn şi Sfârşitul lumii

Volumul 1

ÎNGERI CĂZUŢI

Original: *Penryn & the End of Days*: *Angelfall* (2012)

Traducere din engleză de:
MIRCEA PRICĂJAN

virtual-project.eu

3
TREI

2016

1.

De la atacuri, în mod ironic, apusurile au fost glorioase. Dincolo de geamurile apartamentului nostru, cerul arde ca un mango răscopt în tonuri vii de portocaliu, roşu şi vineţiu. Norii sunt aprinşi în culorile asfinţitului şi mi-e aproape teamă că noi, cei rămaşi prizonieri sub ei, vom lua, de asemenea, foc.

Simţind pe faţă căldura evanescentă, încerc să nu mă gândesc la altceva decât să nu-mi las mâinile să tremure în timp ce închid metodic fermoarul rucsacului.

Îmi trag în picioare ghetele preferate. Sunt preferatele mele pentru că, odată, am primit un compliment de la Misty Johnson pentru benzile de piele dispuse în scăriţă pe lateral. Ea este – a fost – majoretă şi era cunoscută pentru gusturile sale în materie de modă, aşa încât mi-am spus că ghetele acelea sunt articolul meu vestimentar de top, cu toate că sunt fabricate de o firmă specializată în ghete de drumeţie, lucruri serioase. Acum sunt preferatele mele pentru că benzile cu pricina sunt perfecte ca teacă pentru cuţit.

Mai pun în buzunarul scaunului cu rotile al lui Paige şi nişte cuţite ascuţite de friptură. Ezit înainte să pun unul în coşul de cumpărături, din living, al mamei, însă până la urmă îl pun. Îl strecor între un teanc de Biblii şi o grămadă de sticle de suc goale. Trag nişte haine peste el când ea nu se uită şi sper că nu va trebui niciodată să ştie că este acolo.

Înainte să se întunece complet, o împing pe Paige de-a lungul coridorului comun către scări. Se poate deplasa singură, căci a ales să folosească un scaun tradiţional, nu din acela electric. Însă îmi dau seama că se simte mai în siguranţă atunci când o împing eu. Liftul e inutil acum, desigur, doar dacă nu eşti dispus să rişti să rămâi blocat când se întrerupe curentul.

O ajut pe Paige să se ridice din scaun şi o car în spate în vreme ce mama noastră împinge scaunul în jos cale de trei etaje. Nu-mi place cât de tare simt oasele surorii mele. E prea uşoară acum, chiar şi pentru un copil de şapte ani, şi asta mă sperie mai mult decât toate celelalte laolaltă.

Odată ajunse în antreu, o pun pe Paige înapoi în scaun. Îi dau după ureche o şuviţă de păr negru. Cu pometii ei înalţi şi ochii ca un miez de noapte, aproape că am putea fi gemene. Faţa ei e mai delicată decât a mea, însă peste zece ani va fi exact ca a mea. Totuşi, nimeni nu ne va confunda vreodată, chiar dacă am avea amândouă şaptesprezece ani, la fel cum nu poţi confunda ceva moale cu ceva tare, ceva cald cu ceva rece. Chiar şi acum, aşa speriată cum e, colţurile gurii ei sunt ridicate într-un simulacru de zâmbet, fiind preocupată mai mult de mine decât de ea însăşi. Îi zâmbesc şi eu, străduindu-mă să-i transmit încredere.

Dau fuga înapoi pe scări ca să o ajut pe mama să coboare coşul de cumpărături. Ne luptăm cu măgăoaia aia, care scoate tot soiul de scârţâituri şi trosnete în vreme ce îl hurducăm pe scări în jos. Acum e prima dată când mă bucur că nu a mai rămas nimeni în clădire să-l audă. Coşul e doldora de sticle goale, păturicile lui Paige, teancuri de reviste şi Biblii, toate cămăşile rămase în dulap de la tata, după ce s-a mutat şi, desigur, cofraje cu preţioasele ei ouă stătute. Şi-a mai îndesat şi alte ouă în buzunarele flanelei şi ale jachetei.

Mă gândesc să abandonăm coşul, dar cearta pe care aş avea-o cu mama ar dura mult mai mult şi ar fi mult prea zgomotoasă decât dacă pur şi simplu o ajut. Sper doar că Paige va fi bine cât ne ia nouă să-l ducem la parter. Îmi vine să-mi trag şuturi singură că nu am coborât coşul mai întâi, astfel încât Paige să se afle într-un loc relativ sigur, la etaj, şi nu să ne aştepte la intrare. Pe când ajungem la uşa din faţă a clădirii, deja transpir şi am nervii întinşi.

— Ţine minte, spun. Orice s-ar întâmpla, continuă să fugi pe El Camino până ajungi la Page Mill. După aia ia-o către dealuri. Dacă suntem despărţite, ne reîntâlnim pe culmea dealurilor, bine?

Dacă suntem despărţite nu prea mai sunt şanse să ne reîntâlnim, însă trebuie să menţin aparenţa speranţei, pentru că astfel o păstrăm toate trei.

Îmi lipesc urechea de uşa principală a clădirii noastre de apartamente. Nu aud nimic. Nici vânt, nici păsări, nici maşini, nici voci. Trag în lături canaturile grele doar atât cât să arunc o privire afară.

Străzile sunt pustii, cu excepţia maşinilor goale parcate pe fiecare alee. Lumina care se stinge spală betonul şi oţelul în culori palide.

Ziua aparţine refugiaţilor şi găştilor care întreprind raiduri. Dar noaptea dispar toţi, lăsând străzile pustii până în zori. Pluteşte acum impresia puternică a unei lumi supranaturale. Prădătorii şi prăzile muritoare par a cădea de acord, deopotrivă, să asculte glasul fricii lor primordiale şi să stea în ascunzătoare până la revărsatul zorilor. Până şi cele mai rele dintre noile găşti lasă noaptea creaturilor care colindă prin întunericul acestei lumi noi.

Cel puţin, aşa au făcut până acum. La un moment dat, cei mai disperaţi vor începe să profite de adăpostul nopţii, înfruntând riscurile. Sper că noi suntem primii, astfel încât să fim singurele sub cerul liber, dacă nu din alt motiv, atunci pentru a nu fi nevoită să o trag pe Paige cu forţa, ca să nu ajute pe cineva la ananghie.

Uitându-se lung în noapte, mama mă prinde de braţ. Teama îi întunecă privirea. A plâns aşa de mult în ultimul an, de când a plecat tata, că ochii îi sunt permanent umflaţi. Nutreşte o spaimă aparte pentru noapte, însă nu am ce să fac în privinţa asta. Dau să îi spun că totul va fi bine, dar minciuna îmi moare pe limbă. Nu are rost să o liniştesc.

Inspir adânc şi dau uşa de perete.

2.

Deodată, mă simt expusă. Muşchii mi se încordează, de parcă m-aş aştepta să fiu împuşcată în orice clipă.

Apuc scaunul lui Paige şi o împing afară din clădire. Scrutez cerul, apoi mă uit atent împrejur, ca un iepuraş sperios care fuge de prădători.

Umbrele se întunecă rapid pe clădirile abandonate, pe maşini şi pe tufişurile aproape uscate ce nu au mai fost udate de şase săptămâni. Cine ştie ce artist al străzii a desenat cu spray-ul un înger furios cu aripi uriaşe şi o sabie pe zidul clădirii de vizavi. Crăpătura uriaşă care brăzdează peretele taie în zigzag faţa îngerului, făcându-l să pară dement. Sub el, un pretins poet a mâzgălit cuvintele: *Cine ne va păzi de păzitori*?

Troncănitul coşului mamei, când ea îl împinge peste prag până pe trotuar, mă face să mă crispez. Păşim pe cioburi de sticlă, care mă conving o dată în plus că am stat pitite în apartament mai mult decât ar fi trebuit. Geamurile de la parter au fost sparte.

Şi cineva a bătut o pană în cui pe uşă.

Nu cred nici pentru o clipă că este o pană adevărată de înger, cu toate că e limpede că asta se sugerează.Niciuna dintre noile găşti nu este atât de puternică sau de bogată. Nu încă, în orice caz.

Pana a fost înmuiată în vopsea roşie care picură pe lemn. Cel puţin, sper că este vorba despre vopsea. În ultimele câteva săptămâni, am văzut acest simbol al găştii pe pereţii supermarketurilor şi ai drogheriilor, ca un semn pentru a descuraja scormonitorii. Nu va trece mult timp până când membrii găştii vor veni să revendice ce a mai rămas la etajele superioare. Păcat pentru ei că nu vom fi acolo. Pe moment, încă sunt ocupaţi să revendice teritorii înaintea găştilor rivale.

Sprintăm spre cea mai apropiată maşină, aplecate de spate.

Nu e nevoie să mă uit înapoi ca să mă asigur că mama mă urmează, fiindcă troncănitul coşului de cumpărături mă înştiinţează că se mişcă. Arunc o privire scurtă în sus, apoi în ambele direcţii. Nu e nicio mişcare în umbră.

Speranţa scapără în mine pentru prima dată de când am croit planul. Poate noaptea aceasta va fi una dintre cele când nu se întâmplă nimic pe străzi. Fără găşti, fără resturi ronţăite de animale peste care să dai dimineaţa, fără strigăte care să răsune în noapte.

Încrederea-mi sporeşte în timp ce sărim de la o maşină la alta, mişcându-ne mai repede decât mă aşteptam.

Ajungem pe El Camino Real, o arteră principală din Silicon Valley. Înseamnă „Calea Regală”, după spusele profesorului meu de spaniolă. Numele se potriveşte, ţinând cont de faptul că regii locurilor noastre – fondatorii şi primii angajatori ai celor mai avansate companii tehnologice din lume – probabil au rămas blocaţi pe drumul acesta ca oricine altcineva.

Intersecţiile sunt blocate de maşini abandonate. Până acum şase săptămâni, niciodată n-am văzut un ambuteiaj în vale. Aici, şoferii au fost întotdeauna cât se poate de politicoşi. Însă lucrul care mă convinge cu adevărat că a venit apocalipsa este scrâşnetul telefoanelor inteligente sub picioarele mele. Nimic altceva decât sfârşitul lumii nu i-ar face pe tehnicienii noştri iubitori de natură să-şi arunce în stradă cele mai noi jucării. Este practic un sacrilegiu, chit că telefoanele nu mai sunt acum decât un lest.

Luasem în calcul varianta de a merge pe străzile mici, însă e mult mai probabil ca găştile să se ascundă acolo unde sunt mai puţin expuse. Deşi este noapte, dacă îi ispitim pe propria stradă, ar putea fi dispuşi să rişte, ieşind din ascunzătoare pentru un coş plin cu de toate. De la distanţa aceea, e puţin probabil să vadă că nu este vorba decât despre sticle goale şi nişte boarfe.

Sunt pe cale să sar după un SUV, de unde să evaluez următorul pas, când Paige se apleacă pe portiera deschisă şi se întinde după ceva de pe scaun.

E un baton energetic. Nedesfăcut.

Este ascuns printre hârtiuţe căzute parcă dintr-o poşetă. Cel mai bine ar fi să-l luăm şi să fugim, să-l mâncăm mai târziu, într-un loc sigur. Dar am învăţat în ultimele câteva săptămâni că stomacul poate foarte uşor să dicteze înaintea creierului.

Paige sfâşie ambalajul şi rupe batonul în trei. Ne dă fiecăreia o bucată, radiind de fericire. Mâinile îi tremură de foame şi emoţie. Dar, cu toate astea, ne înmânează bucăţile mai mari, păstrând-o pentru ea pe cea mai mică.

O rup pe a mea în două şi îi dau jumătate lui Paige. Mama procedează la fel. Paige pare dezamăgită că-i refuzăm darurile. Duc un deget la buze şi îi arunc o privire severă. Cu reţinere, primeşte mâncarea.

Paige e vegetariană de la trei ani, de când am fost să vedem animalele de la zoo. Deşi era doar un copilaş atunci, a reuşit să facă legătura dintre curcanul care a amuzat-o şi sendvişurile pe care le mânca. Am numit-o micul nostru Dalai Lama până acum vreo două săptămâni, când am început să insist să mănânce orice puteam aduce de pe stradă. Un baton energetic este tot ce putem face mai bine pentru ea în zilele astea.

Când am muşcat din batonul crocant, s-a văzut pe feţele noastre cum ne relaxam. Zahăr şi ciocolată! Calorii şi vitamine.

Una dintre foile de hârtie cade în planare uşoară de pe scaunul pasagerului. Reuşesc să zăresc ce scrie pe ea.

Bucură-te! *Domnul vine*! *Alătură-te Noilor Zori şi fii primul care ajunge în Rai.*

Este unul dintre fluturaşii cultelor apocalipsei care, după atacuri, au răsărit ca furunculele pe o piele grasă. Conţine fotografii înceţoşate cu Ierusalim, Mecca şi Vatican arzând în flăcări. Are un aspect amatoricesc, de parcă cineva ar fi luat instantanee de pe filmele date la ştiri şi le-ar fi tipărit la o imprimantă color ieftină.

Ne înfulecăm mâncarea, dar sunt prea agitată ca să mă bucur de dulceaţa ei. Aproape am ajuns la Page Mill Road, care ne va duce sus pe dealuri, printr-o zonă relativ nepopulată. Mă gândesc că, odată ajunse aproape de dealuri, şansele de supravieţuire vor creşte simţitor. E noapte deplină de-acum, iar maşinile abandonate sunt luminate straniu de jumătatea lunii de pe cer.

Ceva din tăcerea asta îmi întinde nervii la maximum. Pare că ar trebui să fie vreun sunet, ceva – poate lipăitul unui şobolan sau păsări sau greieri sau orice. Până şi vântul pare a se teme să se mişte.

Coşul mamei face larmă mare în liniştea asta. Îmi doresc să fi avut timp să mă cert cu ea. Creşte în mine sentimentul urgenţei, reacţie parcă la acumularea de forţe dinaintea unui trăsnet. Trebuie doar să ajungem la Page Mill.

Continui drumul în zigzag de la o maşină la alta. În spate, răsuflarea mamei e tot mai grea şi mai chinuită. Paige e aşa tăcută, că aproape îmi vine să cred că-şi ţine respiraţia.

Ceva alb pluteşte încet şi aterizează pe Paige. Sora mea o ia şi se întoarce să mi-o arate. I se scurge tot sângele din obraji şi cască ochii.

E un puf de pasăre. O pană mică, albă ca zăpada. De genul celor care mai scapă dintr-o pernă din puf de gâscă, doar că ceva mai mare.

Mi se scurge şi mie sângele din obraji.

Care sunt şansele?

Ţintesc în principal oraşele mari. Silicon Valley este o simplă fâşie de clădiri joase cu birouri şi suburbiile adiacente dintre San Francisco şi San Jose. San Francisco a fost lovit deja, aşa că, dacă voiau să atace ceva în zona asta, ar fi atacat San Jose, nu valea. E doar o pană de la nişte păsări care trec în zbor, nimic mai mult. Asta e tot.

Numai că deja gâfâi de panică.

Mă forţez să ridic privirea. Nu văd decât cerul negru, nesfârşit.

Dar apoi, văd într-adevăr ceva. O altă pană, mai mare, pluteşte leneş spre capul meu.

Transpiraţia îmi împodobeşte fruntea. O iau la fugă mâncând pământul.

Coşul mamei zăngăneşte aiuritor în spatele meu, iar ea mă urmează disperată. Nu are nevoie de explicaţii sau de încurajări ca să alerge. Mă sperie gândul că vreuna dintre noi va cădea sau că scaunul lui Paige se va răsturna, dar nu mă pot opri. Trebuie să găsim un loc unde să ne ascundem. Acum, acum, acum.

Maşina hibrid spre care fugeam se face deodată una cu pământul sub greutatea a ceva masiv. Tunetul produs aproape mă face să sar din ghete. Din fericire, acoperă strigătul mamei.

Reuşesc să văd nişte membre colosale şi aripi alburii.

Un înger.

Trebuie să clipesc ca să mă asigur că este aievea.

Nu am mai văzut niciodată un înger, nu viu, în orice caz. Desigur, am văzut cu toţii filmările în buclă cu Gabriel, Mesagerul Domnului, cel cu aripi aurii, ciuruit de gloanţe şi doborât de pe mormanul de moloz care era Ierusalimul. Sau filmările cu îngerii care atacă un elicopter militar şi îl azvârle în

mulţimea de oameni din Beijing, cu rotorul în faţă. Sau imaginile acelea tremurate cu oameni care fug din Parisul cuprins de flăcări, cerul deasupra lor devenind plin de fum şi de aripi de îngeri.

Dar, văzându-le la TV, îţi poţi spune oricând că nu este adevărat, chiar dacă s-au difuzat pe toate programele de ştiri zile în şir.

Acum însă nu mai pot nega că totul e real. Oameni cu aripi. Îngeri ai Apocalipsei. Fiinţe supranaturale care au făcut fărâme lumea modernă şi au ucis milioane, poate chiar miliarde de oameni.

Şi uite aici, chiar în faţa mea, una dintre făpturile alea cumplite.

3.

Aproape o răstorn pe Paige grăbindu-mă să mă rotesc, să schimb direcţia. Ne oprim aproape patinând în spatele unui camion pentru mutări. Arunc o privire de după el, fără să-mi pot înfrânge curiozitatea.

Alţi cinci îngeri îl atacă în picaj pe cel cu aripi alburii. Judecând după posturile lor agresive, lupta se poartă cinci la unu. E prea întuneric ca să-i observ în detaliu pe îngerii care au aterizat, dar unul dintre ei iese în evidenţă. Este uriaş, îi depăşeşte pe ceilalţi în înălţime. Ceva în privinţa formei aripilor lui mi se pare diferit. Când aterizează, îşi strânge aripile prea repede ca să pot vedea bine şi rămân nedumerită dacă într-adevăr a fost ceva diferit la acela.

Stăm ghemuite şi muşchii mi se înţepenesc, refuzând să mă ajute să ies din locul relativ sigur aflat în spatele roţii camionului. Până acum nu par să ne fi observat.

Deodată, o lumină pâlpâie şi se aprinde deasupra hibridului strivit. Alimentarea cu electricitate a fost repornită şi acel stâlp de iluminare publică este unul dintre puţinii care încă nu au fost distruşi. Acea porţiune izolată pare suprailuminată şi stranie, mai mult evidenţiind contraste decât făcând lumină. Câteva geamuri goale se aprind de-a lungul străzii, oferind destulă lumină cât să pot vedea îngerii puţin mai bine.

Au aripi de culori diferite. Cel care a strivit maşina are aripi albe ca zăpada. Uriaşul are aripi de culoarea nopţii. Ceilalţi le au albastre, verzi, portocaliu-închis şi cu dungi ca de tigru.

Toţi au pieptul gol şi muşchii li se încordează la fiecare mişcare. Asemenea aripilor, şi culoarea tenului li se schimbă. Îngerul cu aripi de zăpadă care a distrus maşina are pielea de un caramel-deschis. Cel cu aripi de noapte are pielea palidă precum coaja de ou. A celorlalţi variază de la auriu la brun-închis. Aceşti îngeri par a fi de genul celor care poartă cicatricile multor bătălii, însă au tipul de piele perfect imaculată pentru care toate reginele balurilor de absolvire din ţară şi-ar ucide regii.

Îngerul de zăpadă se rostogoleşte anevoie de pe maşina zdrobită. În pofida rănilor, aterizează într-o poziţie semi-ghemuită, pregătit de atac. Graţia lui atletică îmi aminteşte de o pumă pe care am văzut-o odată la TV.

Se vede că este un oponent formidabil după felul reţinut în care ceilalţi se apropie de el, deşi el e cel rănit şi depăşit numeric. Cu toate că ceilalţi sunt musculoşi, au o înfăţişare brută şi stângace în comparaţie cu el. El are trupul unui înotător olimpic, viguros şi vânos. Pare pregătit să-i înfrunte cu mâinile goale, cu toate că aproape toţi duşmanii lui sunt înarmaţi cu săbii.

Sabia lui zace la câţiva metri de maşină, unde a aterizat în cădere. Asemenea săbiilor celorlalţi îngeri, este scurtă, având o lamă de şaizeci de centimetri, cu dublu tăiş.

O vede şi se răsuceşte să sară după ea. Dar Îngerul Ars loveşte sabia cu piciorul. Aceasta se roteşte leneş pe asfalt, îndepărtându-se de stăpânul său, însă distanţa pe care se deplasează este surprinzător de scurtă. Probabil e grea ca plumbul. Totuşi, este destul de departe ca îngerul de Zăpadă să nu aibă nicio şansă de a ajunge la ea.

Îmi găsesc o poziţie comodă pentru a urmări execuţia îngerului. Rezultatul este indubitabil. Totuşi, Zăpadă se opune cu voinicie. Îl loveşte cu piciorul pe cel cu dungi de tigru şi reuşeşte să se apere de alţi doi. Însă nu le poate ţine piept tuturor cinci.

Când patru reuşesc în cele din urmă să-l ţintuiască la pământ, aşezându-se de-a dreptul pe el, Uriaşul Nopţii se apropie la pas. Calcă aidoma Îngerului Morţii, ceea ce presupun că ar putea să fie. Am impresia clară că acesta este punctul culminant al mai multor bătălii dintre ei. Simt că au un trecut comun după felul în care se privesc, felul în care Noapte trage de aripa lui Zăpadă, întinzând-o. Înclină din cap spre Dungi, care ridică sabia deasupra lui Zăpadă.

Vreau să închid ochii înainte de lovitura finală, dar nu pot. Îmi rămân larg deschişi.

— Ar fi trebuit să ne accepţi invitaţia când ai avut ocazia, spune Noapte, luptându-se cu aripa, ca să o ţină departe de trupul lui Zăpadă. Deşi chiar şi eu aş fi prezis că te paşte sfârşitul acesta.

Înclină iar din cap spre Dungi. Lama se avântă în jos şi retează aripa.

Zăpadă ţipă de furie. Străzile se umplu de ecoul agoniei.

Sângele împroaşcă peste tot, stropindu-i pe ceilalţi. Ei se străduiesc să-l ţină la pământ în vreme ce sângele îi face corpul alunecos. Zăpadă se răsuceşte şi, cu viteza fulgerului, loveşte cu piciorul în doi dintre vrăjmaşi. Aceştia se rostogolesc pe asfalt, ţinându-se de stomac. Pentru un moment, pe când cei doi îngeri rămaşi se luptă să-l ţină la pământ, îmi spun că va reuşi să se elibereze.

Dar Noapte loveşte cu gheata în spinarea lui Zăpadă, drept în rana proaspătă.

Zăpadă şuieră sfâşietor, trăgând aer în piept, dar nu strigă. Ceilalţi profită de ocazie pentru a-şi recâştiga poziţiile, ţintuindu-l la sol.

Noapte aruncă aripa retezată, care aterizează pe asfalt cu un bufnet de animal mort.

Zăpadă afişează o expresie de furie. Încă mai are puteri, deşi îl părăsesc cu repeziciune odată cu sângele scurs. Sângele îi musteşte pe piele şi îi năclăieşte părul.

Noapte apucă aripa rămasă şi dintr-o smucitură o deschide.

— Dacă ar fi după mine, ţi-aş da drumul, spune Noapte. În voce i se desluşeşte destulă preţuire ca să mă facă să cred că ar putea vorbi sincer. Dar avem cu toţii ordinele noastre. În pofida admiraţiei, nu trădează nicio urmă de regret.

Lama lui Dungi, aşezată la încheietura aripii lui Zăpadă, reflectă lumina lunii.

Mă crispez, aşteptându-mă la o nouă lovitură sângeroasă. În spatele meu, lui Paige îi scapă un sunet de compasiune abia perceptibil.

Arsul înclină deodată capul, în spatele lui Noapte. Se uită drept spre noi.

Încremenesc, încă ghemuită îndărătul maşinii ce aluneca. Îmi stă inima în loc, după care porneşte să bată tot mai tare.

Arsul se ridică şi se îndepărtează de carnagiu.

Vine drept spre noi.

4.

Creierul mi se întunecă de frică. Singurul lucru la care mă pot gândi este să distrag atenţia îngerului cât timp mama o împinge pe Paige spre un loc sigur.

— Fugi!

Chipul mamei îngheaţă de groază, cu ochii larg deschişi. Cuprinsă de panică, se întoarce şi o ia la fugă fără Paige. Probabil s-a gândit că voi împinge eu scaunul cu rotile. Paige se uită la mine cu groaza citindu-i-se în ochii ce-i domină faţa angelică.

Îşi întoarce singură scaunul şi începe să ruleze cu viteză după mama. Sora mea ştie să conducă singură scaunul, dar nici pe departe atât de repede pe cât o poate împinge cineva.

Niciunul dintre noi nu va scăpa cu viaţă dacă nu fac ceva. Neavând timp să cumpănesc lucrurile, iau o decizie pe moment.

Ţâşnesc din ascunzătoare drept spre Ars.

Aud vag un răcnet agonic undeva în fundal. A doua aripă este tăiată. Probabil că deja-i prea târziu. Dar sunt în locul unde zace pe jos sabia lui Zăpadă şi nu am destul timp ca să găsesc un plan nou.

Culeg sabia aproape de sub picioarele Arsului. O prind cu ambele mâini, aşteptându-mă să fie foarte grea, în schimb o ridic şi e uşoară ca fulgul. I-o arunc lui Zăpadă.

— Hei! strig cât mă ţin bojocii.

Arsul se apleacă, părând la fel de surprins cum mă simt eu văzând sabia cum zboară pe deasupra capului său. Este o mişcare disperată şi nu îndeajuns gândită din partea mea, mai ales fiindcă îngerul probabil deja sângerează de moarte. Dar sabia zboară mult mai bine decât mă aşteptam şi aterizează cu mânerul înainte drept în mâna întinsă a lui Zăpadă, aproape ca şi cum ar fi fost condusă acolo.

Fără întârziere, îngerul fără aripi îşi avântă sabia spre Noapte. În ciuda rănilor sale grave, este iute şi furios. Pot înţelege de ce ceilalţi au trebuit să-şi sporească atât de tare numărul înainte să-l încolţească.

Lama trece prin stomacul lui Noapte. Sângele ţâşneşte şi se amestecă cu balta stacojie aflată deja pe drum. Dungi sare spre şeful său şi îl prinde înainte să cadă.

Lui Zăpadă, care se împleticeşte pentru a-şi recăpăta echilibrul fără aripi, îi curg râuri de sânge pe spate. Reuşeşte să înalţe iarăşi sabia, crestându-i zdravăn piciorul lui Dungi în vreme ce acesta fuge cu Noapte în braţe. Dar asta nu îi opreşte.

Ceilalţi doi, care au bătut în retragere de îndată ce lucrurile s-au înrăutăţit, dau fuga să îi prindă pe Noapte şi pe Dungi. Bat din aripile lor puternice, fugind cu răniţii, lăsând o dâră de sânge pe pământ, în timp ce îşi iau zborul şi dispar în noapte.

Planul meu a însemnat un succes neaşteptat. În mine izvorăşte speranţa că, poate, familia mea şi-a găsit deja o ascunzătoare.

Apoi durerea explodează, înghiţindu-mă, când Arsul mă loveşte cu dosul palmei.

Zbor în spate şi mă prăbuşesc pe asfalt. Lovesc solul atât de tare cu picioarele, că nici nu mă mai pot gândi să trag o gură de aer. Pot doar să mă fac ghem şi să mă lupt pentru a inspira fie şi doar un firicel de aer.

Arsul se întoarce spre Zăpadă, care numai alb ca zăpada nu se mai poate spune că este. Pregetă cu toţi muşchii încordaţi, calculându-şi parcă şansele de a-l învinge pe îngerul rănit. Zăpadă, fără aripi şi numai sânge, se clatină pe picioare, abia stând pe verticală. Dar sabia lui e sigură şi îndreptată spre Ars. În ochii lui Zăpadă ard furia şi hotărârea, singurele două lucruri care probabil îl mai ţin în picioare.

Îngerul însângerat probabil are o reputaţie puternică, întrucât, în ciuda stării sale, Arsul, mătăhălos şi perfect sănătos, îşi vâră cu forţă sabia înapoi în teacă. Îmi aruncă o privire dezgustată şi o ia din loc. Fuge de-a lungul străzii, deschizând aripile şi luându-şi zborul după vreo şase paşi.

În clipa când duşmanul său îi întoarce spatele, îngerul rănit se prăbuşeşte în genunchi între aripile sale retezate. Pare să sângereze destul de abundent şi sunt sigură că, în câteva minute, îşi va da duhul.

În cele din urmă, reuşesc să trag în piept o gură bună de aer. Mă arde când intră în plămâni, dar muşchii, primind iarăşi oxigen, mi se descleştează. Simt o uşurare divină. Mă întind şi mă întorc să mă uit în josul străzii.

Ceea ce văd îmi trimite un fior prin tot corpul.

Paige se chinuieşte să înainteze de-a lungul străzii. Deasupra ei, Arsul îşi opreşte ascensiunea, dă târcoale ca un vultur şi porneşte în picaj spre ea.

Ţâşnesc ca din puşcă.

Plămânii mei urlă după aer, dar nu-i bag în seamă.

Arsul se uită la mine cu o mină superioară. Aripile lui îmi aruncă părul spre spate în timp ce alerg.

Atât de aproape, atât de aproape. Numai puţin mai repede. E vina mea. L-am înfuriat doar din ciudă destul cât să îi facă rău lui Paige. Sentimentul de vinovăţie mă însufleţeşte cu atât mai mult ca să o salvez.

Arsul strigă:

— Fugi, maimuţă! Fugi!

Lasă mâinile în jos şi o apucă pe Paige.

— Nu! ţip întinzând braţele spre ea.

E luată pe sus în aer şi îmi strigă numele.

— Penryn!

O prind de tivul pantalonilor, apuc cu mâna bucata de bumbac cu steluţe galbene cusută de mama ca să o apere de rău.

Doar pentru un moment, îmi îngădui să cred că o pot trage înapoi. Pentru un moment, strânsoarea din piept începe să slăbească, anticipând uşurarea.

Pânza îmi alunecă din mână.

— Nu! Sar după picioarele ei. Îi ating cu degetele pantofii. Adu-o înapoi! Nu ai nevoie de ea! E doar o fetiţă! Vocea mi se frânge la sfârşit.

Cât ai clipi, îngerul e prea sus ca să mă mai poată auzi. Eu totuşi strig, alergând după ei pe stradă chiar şi după ce ţipetele lui Paige se pierd în depărtare. Inima mi se opreşte de-a dreptul la gândul că îngerul o va lăsa să cadă de la acea înălţime.

Timpul se întinde în timp ce stau, gâfâind, în stradă, urmărind cum punctul de pe cer se face tot mai mic şi dispare.

5.

Mult după ce Paige dispare printre nori, mă întorc s-o caut pe mama. Nu e vorba că nu ţin la ea, ci doar că relaţia noastră e mai complicată decât o relaţie normală mamă-fiică. Iubirea roz pe care ar trebui să o nutresc faţă de ea este străbătută de dâre negre şi împroşcată cu pete de diferite nuanţe de gri.

Nu e nici urmă de ea. Căruciorul ei zace într-o rână cu toate lucrurile din el împrăştiate lângă maşina după care am stat ascunse. Preget înainte să strig.

— Mamă?

Oricine sau orice ar fi fost atras de zgomot ar fi deja aici, privind din umbre.

— Mamă!

Nimic nu se mişcă pe strada pustie. Dacă privitorii tăcuţi dindărătul geamurilor negre care mărginesc strada au văzut unde a plecat, niciunul nu se oferă să îmi spună. Încerc să îmi aduc aminte dacă n-am văzut cumva un alt înger înşfăcând-o, dar nu văd decât picioarele inerte ale lui Paige în timp ce este ridicată din scaun. Orice s-ar fi putut întâmpla în jurul meu în momentul acela, iar eu nu aş fi băgat de seamă.

Într-o lume civilizată, unde sunt legi, bănci şi super-marketuri, să fii un pic paranoic este, de fapt, un avantaj. Partea schizofrenică reprezintă, totuşi, o problemă. A nu putea deosebi realitatea de fantezie nu e chiar lucrul cel mai minunat.

Cu toate acestea, există posibilitatea ca mama să o fi putut şterge înainte ca lucrurile să se înrăutăţească. Cred că se ascunde undeva, cel mai probabil îmi urmăreşte mişcările până când va simţi că e destul de sigur ca să iasă la lumină.

Trec iarăşi scena în revistă. Văd doar clădiri cu ferestre întunecate şi automobile inerte. Dacă nu aş fi petrecut săptămâni întregi trăgând cu ochiul pe una dintre ferestrele acelea întunecate, aş putea crede că sunt ultimul om de pe Pământ. Dar ştiu că acolo, în spatele betonului şi al oţelului, există cel puţin o pereche de ochi al cărei proprietar se întreabă dacă merită riscul de a da fuga în stradă pentru a recupera

aripile îngerului împreună cu orice altă parte din el ar mai putea hăcui.

După spusele lui Justin, care ne-a fost vecin până acum o săptămână, umblă vorba pe stradă că cineva a pus recompensă pe părţi din corpul unui înger. Un întreg sistem economic este în curs de dezvoltare în jurul dezmembrării îngerilor. Aripile se dau cu preţul cel mai mare, iar mâinile, picioarele, scalpul şi alte părţi mai sensibile se pot vinde şi ele pe o sumă frumoasă, dacă poţi dovedi că provin de la un înger.

Un geamăt uşor îmi întrerupe şirul gândurilor. Muşchii mi se încordează imediat, gata de o nouă luptă. Oare vin găştile?

Un nou geamăt stins. Sunetul nu vine dinspre clădiri, ci direct din faţa mea. Singurul lucru pe care-l am dinaintea ochilor este îngerul care zace cu chipul în jos şi sângerează.

E oare posibil să mai fie în viaţă?

Toate poveştile pe care le-am auzit spun că, dacă tai aripile unui înger, acesta moare. Dar poate asta e adevărat doar în măsura în care, dacă tai braţul unui om, acesta moare. Lăsat fără asistenţă, sângerează până moare.

Nu pot exista multe ocazii de a obţine o bucată dintr-un înger. Strada se poate umple de scormonitori în orice clipă. Cel mai inteligent lucru ar fi să dispar de acolo cât încă mai pot.

Dar dacă este viu, poate ştie unde a fost dusă Paige. Pornesc într-acolo cu paşi apăsaţi, inima bătându-mi cu furie, plină de speranţă.

Sângele îi curge în şiroaie pe spinare şi se adună pe asfalt într-o baltă. Îl rostogolesc fără alte menajamente, fără a sta măcar pe gânduri înainte de a-l atinge. Chiar şi în starea febrilă în care mă găsesc, îi remarc frumuseţea eterică, pieptul neted şi bombat. Îmi imaginez că faţa lui, dacă n-ar mai avea vânătăi şi răni, ar fi angelică într-un stil clasic.

Îl scutur. El nu reacţionează, rămâne neclintit asemenea statuii unui zeu grec.

Îl plesnesc cu putere. Flutură din gene şi, pentru un moment, mă observă. Mă împotrivesc impulsului de-a fugi.

— Unde se duc?

Geme, pleoapele îi coboară. Îl plesnesc din nou cât de tare pot.

— Spune-mi unde se duc. Unde o duc pe sora mea?

O parte din mine o urăşte pe noua Penryn care am devenit. O urăşte pe fata care plesneşte o făptură în agonie. Însă dau brânci acelei părţi într-un ungher întunecat, de unde să mă sâcâie altă dată, când Paige nu va mai fi în pericol.

Îngerul geme din nou şi îmi dau seama că nu îmi va putea spune nimic dacă nu-i opresc sângerarea şi dacă nu-l duc într-un loc unde găştile nu-l vor găsi ca să-l hăcuiască, smulgând din el mici trofee. Tremură, probabil intră în stare de şoc. Îl răstorn înapoi pe burtă, iar de data aceasta îmi dau seama ce uşor este.

Dau fuga la căruciorul răsturnat al mamei. Scormonesc printre boarfe, căutând nişte cârpe care să-mi servească drept bandaj. O trusă de prim ajutor este ascunsă pe fundul căruciorului. Ezit doar o secundă înainte să o iau. Nu-mi place să irosesc bunuri preţioase de prim ajutor pe un înger care oricum va muri, dar pare atât de uman fără aripi, încât îmi îngădui să folosesc câteva feşe sterile ca să-i acopăr tăietura.

Are spatele acoperit de atâta sânge şi pământ, că nu pot să văd bine cât de grave sunt rănile. Decid că nu contează, atâta timp cât îl ţin în viaţă destul cât să îmi spună unde au dus-o pe Paige. Înfăşor bucăţi de cârpe în jurul pieptului său cât pot de strâns, încercând să aplic cât mai multă presiune asupra rănii. Nu ştiu dacă poţi omorî o persoană strângând bandajele prea tare, însă ştiu că moartea prin sângerare este mai rapidă decât moartea din orice altă pricină.

În timp ce lucrez, simt în spate presiunea unor ochi nevăzuţi. Găştile ar presupune că îmi tai nişte trofee. Probabil că încearcă să decidă dacă ceilalţi îngeri se vor întoarce şi dacă au timp să vină şi să-mi smulgă din mâini bucăţile de carne. Trebuie să îl bandajez şi să îl duc de acolo înainte ca ei să prindă prea mult curaj. Graba mea îl transformă într-o păpuşă de cârpe.

Dau fuga şi iau scaunul cu rotile al lui Paige. E surprinzător de uşor pentru cât e de mare şi nu e nici pe departe atât de greu să îl pun în scaun cât mă aşteptam. Presupun că, dacă stai să te gândeşti, este logic. E mai uşor să zbori când cântăreşti douăzeci de kilograme în loc de două sute. Faptul că-l ştiu mai puternic şi mai uşor decât orice fiinţă omenească nu mă face să am sentimente mai tandre faţă de el.

Joc teatru opintindu-mă să îl ridic şi să-l pun în scaun, icnind şi împleticindu-mă ca sub o greutate uriaşă. Vreau ca privitorii să creadă că îngerul este la fel de greu pe cât pare, pentru că

poate atunci vor trage concluzia că eu însămi sunt mai puternică decât par, la cei un metru şi şaizeci de centimetri ai mei şi slăbită de nemâncare.

Ceea ce prinde contur pe chipul îngerului să fie oare începutul unui zâmbet?

Orice ar fi, se transformă într-o grimasă de durere când îl las să cadă în scaun. E prea mare ca să stea comod, dar asta e situaţia.

Iau repede aripile mătăsoase ca să le înfăşor într-o pătură mâncată de molii din căruciorul mamei. Penele albe ca zăpada sunt de-o moliciune minunată, mai ales în comparaţie cu pătura aspră. Deşi este o clipă tensionată, sunt tentată să le mângâi. Dacă le smulg şi le folosesc ca monedă de schimb câte una o dată, o singură aripă probabil că ar putea să ne ofere adăpost şi mâncare, pentru un an, la toate trei. Asta, desigur, dacă reuşim să ne reunim.

Înfăşor repede ambele aripi, nepăsându-mi prea mult dacă se mai rupe câte o pană. Mă gândesc să las una dintre ele aici, pe stradă, pentru a distrage găştile şi-a le încuraja să se lupte între ele în loc să vină după mine. Dar am prea mare nevoie de aripi, dacă vreau să îl conving pe înger să îmi ofere informaţiile necesare. Apuc sabia, care este în mod uimitor uşoară ca o pană, şi o îndes fără menajamente în buzunarul din spate al scaunului cu rotile.

O iau la fugă cât mă ţin picioarele în josul străzii, împingându-l cât pot de tare în noapte.

6.

Îngerul este pe moarte.

Întins pe sofa, cu pieptul numai bandaje, arată exact ca un om. Broboane de sudoare îi împodobesc fruntea. Arde la atingere, de parcă organismul lui s-ar lupta cu o boală.

Ne aflăm într-o clădire de birouri, una dintre nenumăratele structuri care adăpostesc afaceri emergente în Silicon Valley. Cea pe care am ales-o este într-un parc de afaceri plin de blocuri identice. Speranţa mea e că, dacă cineva se hotărăşte să scotocească o clădire de birouri în ziua de azi, va alege una dintre celelalte care arată exact ca aceasta.

Pentru a-i încuraja pe ceilalţi să aleagă o altă clădire, a mea are un cadavru în foaier. Era acolo când am intrat, rece, dar încă nu putrezise. La momentul acela, în clădire încă mirosea a hârtie şi a toner, a lemn şi a curăţenie, izul de mort abia se simţea. Primul meu impuls a fost să trec la altă clădire. De fapt, tocmai dădeam să ies, când mi-a trecut prin gând că acela, de a pleca, ar fi impulsul oricui.

Uşile din faţă sunt din sticlă, iar cadavrul se vede de afară. La doi paşi în spatele lor, mortul zace cu faţa în sus, cu picioarele desfăcute şi cu gura deschisă. Aşa că am ales această clădire să-mi fie casă, dulce casă pentru o vreme. A fost suficient de rece aici ca mortul să nu miroasă aşa rău, deşi mă aştept că va trebui să ne mutăm curând.

Îngerul stă culcat pe canapeaua de piele din ceea ce trebuie să fi fost biroul de pe colţ al directorului general. Pereţii sunt decoraţi cu fotografii alb-negru din Parcul Naţional Yosemite, în vreme ce pe masa de lucru şi rafturi se află poze cu o femeie şi doi copii mici în haine asortate.

Am ales o clădire fără etaj, ceva discret, câtuşi de puţin fistichiu. Este o clădire simplă cu un logo de companie pe care scrie Zygotronics. Scaunele şi canapelele din lobby sunt supradimensionate şi vesele, pufoase, în tonuri de vineţiu şi de galben excesiv de ţipător. Lângă cubicule se găseşte macheta de doi metri a unui dinozaur. Stil Silicon Valley cât se poate de

retro. Cred că mi-ar fi plăcut să lucrez într-un loc ca acesta, dacă aş fi avut ocazia să termin şcoala.

Există şi o bucătărioară. Aproape m-au podidit lacrimile când am văzut cămara doldora de snackuri şi sticle cu apă. Batoane energetice, alune, ciocolate uriaşe şi chiar o cutie de tăiţei instant, de genul celor ambalaţi direct în cană. De ce nu m-am gândit până acum să inspectez birourile? Probabil pentru că nu am lucrat niciodată într-unul.

Ignor frigiderul, ştiind că nu poate conţine nimic comestibil. Încă avem curent electric, dar furnizarea e întreruptă şi deseori e tăiat cu zilele. În congelator probabil că mai sunt lucruri îngheţate, pentru că mirosul seamănă cu cel al ouălor clocite ale mamei. Clădirea de birouri are chiar şi propriul duş, probabil pentru acei funcţionari supraponderali care încearcă să slăbească făcând exerciţii în pauza de prânz. Indiferent de motiv, a picat bine, căci am putut curăţa sângele.

Tot confortul unei case din care lipsea, desigur, familia mea care să-l transforme într-adevăr într-un cămin.

Din cauza tuturor responsabilităţilor şi a presiunii, abia a trecut o zi în care să nu mă gândesc că aş fi mai fericită fără familia mea. Se pare însă că nu este aşa. Poate că ar fi, dacă nu mi-aş face atâtea griji pentru ei. Nu pot să nu mă gândesc cât de fericite ar fi fost Paige şi mama dacă am fi găsit acest loc împreună. Am fi putut rămâne aici o săptămână, prefăcându-ne că totul este în regulă.

Simt că plutesc în derivă, că sunt a nimănui, mă simt pierdută şi insignifiantă. Încep să înţeleg ce-i face pe noii orfani să se alăture găştilor de pe stradă.

Suntem aici de două zile. Două zile în care îngerul nici nu a murit, nici nu şi-a revenit. Zace doar acolo şi transpiră. Sunt aproape sigură că e în agonie. Dacă nu ar fi, s-ar fi trezit deja, nu?

Găsesc sub chiuvetă o trusă de prim ajutor, dar plasturii şi majoritatea celorlalte obiecte nu sunt bune decât, cel mult, pentru nişte banale tăieturi. Scotocesc prin cutia de prim ajutor, citind etichetele de pe acele cutiuţe. Găsesc o sticluţă cu aspirină. Aspirina nu scade febra la fel de bine cum te scapă de o migrenă? Citesc eticheta şi bănuiala mi-este confirmată.

Mă întorc în biroul de pe colţ cu aspirina şi un pahar de apă. Îngerul zace pe burtă pe canapeaua neagră. Am încercat să îl

acopăr cu o pătură în prima noapte, dar a continuat să o dea jos. Aşa că are pe el doar pantalonii, ghetele şi bandajele de pe piept. M-am gândit să îi dau jos pantalonii şi ghetele atunci când l-am curăţat de sânge în cabina de duş, dar am hotărât că rolul meu nu era acela de a-l face să se simtă comod.

Părul negru îi stă lipit de frunte. Încerc să îl fac să înghită nişte pastile şi să bea puţină apă, dar nu reuşesc să îl trezesc. Rămâne întins acolo ca o bucată de stâncă încinsă, complet insensibil.

— Dacă nu bei apa asta, te las aici să mori singur.

Spatele lui bandajat se ridică şi coboară liniştit, aşa cum face deja de două zile.

Între timp, eu am ieşit din clădire de patru ori în căutarea mamei. Dar nu m-am îndepărtat mult, temându-mă mereu că îngerul se va trezi în lipsa mea şi voi rata ocazia de a o găsi pe Paige înainte ca el să îşi dea duhul. Femeile nebune se pot apăra uneori singure pe stradă, în vreme ce fetele în scaun cu rotile sunt o pradă sigură. Aşa că de fiecare dată am dat fuga înapoi, abandonând căutarea, uşurată şi frustrată să-l găsesc pe înger încă adâncit în inconştienţă.

Vreme de două zile nu am prea făcut altceva decât să tândălesc mâncând tăiţei, în timp ce sora mea...

Nu suport să mă gândesc la ce i se întâmplă acum, dacă nu din alt motiv, atunci pur şi simplu din cauza imaginaţiei mele sărace care nu mă ajută să-mi dau seama la ce le-ar folosi îngerilor o copilă ca ea. Nu poate fi vorba de sclavie. Ea nu poate să umble. Alung aceste gânduri. Nu mă voi gândi la ce s-ar putea întâmpla sau la ce s-a întâmplat, poate, deja. Trebuie să mă concentrez ca s-o găsesc.

Îngerul şi frustrarea m-au adus în pragul disperării. Nu-mi vine decât să fac o criză ca un copil de doi ani. Sunt copleşită de-o dorinţă puternică de-a azvârli în perete paharul de apă, de-a smulge rafturile de pe pereţi şi de-a striga cât mă ţin plămânii. Tentaţia e atât de puternică, încât mâna începe să îmi tremure şi apa din pahar se agită, ameninţând să se verse.

În loc să arunc cu paharul în perete, azvârl apa peste înger. Îmi vine să izbesc şi cu paharul după aceea, dar mă abţin.

— Trezeşte-te, fir-ai tu să fii! Trezeşte-te! Ce îi fac îngerii tăi surorii mele? Ce vor de la ea? Unde naiba este ea?

Strig ca o apucată, ştiind că aş putea atrage atenţia găştilor, dar parcă nici nu-mi pasă.

Lovesc cu piciorul în canapea, ca să pun capac.

Spre marea mea mirare, ochii lui se deschid şovăielnic, înceţoşaţi. Sunt de-un albastru adânc şi se uită ţintă la mine.

— Poţi vorbi mai încet? Încerc să dorm.

Vocea lui e aspră şi plină de durere, dar, cumva, reuşeşte totuşi să transmită prin ea o anumită doză de condescendenţă.

Mă las să cad în genunchi pentru a-i privi chipul de la acelaşi nivel.

— Unde s-au dus ceilalţi îngeri? Unde au dus-o pe sora mea?

Închide ochii intenţionat.

Îl plesnesc cu toată puterea, îl lovesc chiar acolo unde bandajele sunt mai însângerate.

Deschide brusc ochii, scrâşnind din dinţi. Şuieră printre buze, dar nu strigă de durere. Oau, ce enervat pare! Mă opun impulsului de-a face un pas în spate.

— Nu mă sperii, spun pe cel mai rece ton de care sunt capabilă, străduindu-mă să-mi ţin spaima sub obroc. Eşti prea slăbit ca să te ridici măcar, aproape nu mai ai sânge în tine şi, fără mine, ai fi deja mort. Spune-mi unde au dus-o.

— E moartă, rosteşte el cu o convingere absolută. După care închide ochii ca şi când ar adormi la loc.

Aş putea jura că inima îmi stă în loc un minut. Simt că îmi îngheaţă degetele. Apoi respiraţia îmi revine cu o smucitură dureroasă.

— Minţi. Minţi.

Nu răspunde. Înşfac pătura veche pe care am lăsat-o pe masă.

— Uită-te la mine!

Întind pătura pe jos. Din ea se rostogolesc aripile frânte. Rulate, se făcuseră foarte mici. Penele aproape că păreau să fi dispărut. Rostogolindu-se din pătură, aripile se deschid parţial şi puful fin se ridică de parcă s-ar dezmorţi după un somn lung.

Îmi imaginez că groaza din ochii lui ar fi exact ca aceea a unui om dacă şi-ar vedea picioarele amputate rostogolindu-se din pătura aceea roasă de molii. Ştiu că sunt neiertător de crudă, dar nu îmi permit luxul de a fi amabilă, dacă vreau să o mai văd vreodată pe Paige vie.

— Le recunoşti?

Abia-mi recunosc propria voce. E rece şi dură. Vocea unui mercenar. Vocea unui torţionar.

Aripile şi-au pierdut luciul. Penele albe ca zăpada mai păstrează o vagă tentă aurie, însă unele sunt rupte. De asemenea, aripile sunt mânjite de sânge închegat, ceea ce face ca penele să stea adunate laolaltă.

— Dacă mă ajuţi să îmi găsesc sora, le poţi avea înapoi. Le-am păstrat pentru tine.

— Mersi, cârâie el, studiind aripile. Vor arăta bine pe peretele meu.

În voce i se simte amărăciunea, dar şi altceva. Puţină speranţă, poate.

— Înainte ca tu şi amicii tăi să ne distrugeţi lumea, existau doctori care puteau pune la loc un deget sau o mână dacă erau retezate.

Nu spun nimic despre congelare sau despre importanţa reataşării unui membru la câteva ore după ce a fost retezat. Probabil că va muri oricum şi nimic din toate acestea nu va conta.

Muşchii încordaţi ai maxilarului continuă să se reliefeze pe faţa lui rece, însă ochii i se încălzesc cât de cât, de parcă nu s-ar putea împiedica să nu se gândească la posibilităţile existente.

— Nu eu ţi le-am retezat, îi spun. Dar te pot ajuta să le recapeţi. Dacă tu, la rândul tău, mă ajuţi să îmi găsesc sora.

Ca răspuns, el închide ochii şi pare să adoarmă.

Respiră profund şi greu, ca o persoană cufundată într-un somn adânc. Dar nu se vindecă asemenea unui om. Când l-am târât în clădire, avea faţa plină de vânătăi şi era umflată. Acum, după două zile de somn neîntrerupt, faţa i-a revenit la normal. Adâncitura de la coastele rupte a dispărut. Vânătăile din jurul obrajilor şi al ochilor s-au şters şi numeroasele tăieturi şi răni de pe mâini, umeri şi piept s-au vindecat complet.

Singurele care nu s-au vindecat sunt rănile din locul de unde-i creşteau aripile. Din cauza bandajelor, nu-mi dau seama dacă sunt mai bine, dar fiindcă încă sângerează, probabil nu sunt mult mai bine decât acum două zile.

Stau o clipă, îmi calculez opţiunile. Dacă nu îl pot mitui, va trebui să îl torturez pentru a afla. Sunt hotărâtă să fac orice este nevoie ca să-mi ţin familia în viaţă, însă nu ştiu dacă pot merge atât de departe.

Totuşi, el nu trebuie să ştie asta.

Acum, că s-a trezit, ar fi bine să mă asigur că îl pot ţine sub control. Plec să caut ceva care să mă ajute să îl imobilizez.

7.

Când ies din biroul de pe colţ, descopăr că mortul din foaier nu mai este cum a fost. Pare să-şi fi pierdut toată demnitatea de ultima dată când l-am văzut.

Cineva i-a aranjat o mână în şold şi pe cealaltă i-a ridicat-o la cap. Părul lung şi lăţos a fost tapat, e ca electrocutat, şi gura i-a fost mânjită cu ruj. Are ochii larg deschişi, dinspre orbite radiind, ca razele de soare, linii negre. În mijlocul pieptului, un cuţit de bucătărie care nu era acolo cu o oră în urmă stă înfipt ca un catarg. Cineva a înjunghiat un om mort dintr-un motiv pe care doar un nebun îl poate concepe.

M-a găsit mama.

Starea de sănătate mintală a mamei nu este atât de stabilă pe cât s-ar putea crede. Intensitatea nebuniei sale urcă şi coboară fără veste şi fără un declanşator clar. Sigur, nu o ajută faptul că nu-şi mai ia medicamentele. Când e bine, nimeni nu ar spune că suferă de ceva. Acelea sunt zilele când mă roade vinovăţia pentru frustrarea şi nervii mei faţă de ea. Când e rău, se poate întâmpla să ies din cameră şi să găsesc un mort transformat în jucărie pe podea.

Sinceră să fiu, până acum nu s-a mai jucat cu cadavre, cel puţin din câte am văzut eu. Înainte să se ducă lumea pe copcă, întotdeauna a fost pe marginea prăpastiei şi deseori cu câţiva paşi dincolo de ea. Dar fuga tatei şi apoi atacurile au intensificat lucrurile. Partea raţională care o împiedica să se arunce cu capul înainte în întuneric pur şi simplu s-a dizolvat.

Mă gândesc să îngrop cadavrul, dar o parte rece a minţii mele îmi spune că el este, în continuare, cea mai bună pavăză pe care aş putea-o avea. Orice om sănătos la cap care se uită pe uşile de sticlă ar lua-o la fugă mâncând pământul. Acum jucăm cu toţii, mereu, jocul numit *Sunt mai nebun şi mai înfricoşător decât tine*. Şi-n acest joc, mama este arma noastră secretă.

Păşesc cu băgare de seamă către toalete, unde aud duşul pornit. Mama fredonează o melodie înfiorătoare, una pe care cred că ea a inventat-o. Obişnuia să ne-o cânte când era în stare de semiluciditate. O piesă fără cuvinte, deopotrivă tristă şi

nostalgică. Poate că la un moment dat a avut şi versuri, pentru că, de fiecare dată când o aud, văd în minte un apus deasupra oceanului, un castel străvechi şi o prinţesă frumoasă care se aruncă de pe meterezele castelului în valurile agitate de jos.

Mă opresc în faţa uşii de la toaletă şi o ascult. Asociez acest cântec cu ieşirea ei dintr-un episod de nebunie maximă. De obicei, ni-l fredona în timp ce ne oblojea vânătăile şi tăieturile pe care tot ea ni le provocase.

A fost întotdeauna grijulie şi-i părea sincer rău în acele momente. Cred că e posibil să fi fost vreun fel de scuză. Niciodată suficient, evident, dar trebuie să fi fost modul ei de a încerca să iasă la lumină, de a ne da de ştire că se desprinde de întuneric şi păşeşte în zona cenuşie.

L-a fredonat fără oprire după „accidentul” lui Paige. N-am aflat niciodată cu exactitate ce s-a întâmplat. Numai mama şi Paige erau acasă în clipa aceea şi doar ele ştiu povestea reală. Mama a plâns cu lunile după aceea, învinovăţindu-se. Şi eu am învinovăţit-o. Cum puteam să nu o fac?

— Mamă? strig prin uşa închisă de la toaletă.

— Penryn! răspunde ea, acoperind vuietul duşului.

— Eşti bine?

— Da. Tu eşti? Ai văzut-o pe Paige? Nu dau de ea nicăieri.

— O vom găsi, bine? Pe mine cum m-ai găsit?

— O, te-am găsit pur şi simplu.

Mama nu obişnuieşte să mintă, are însă obiceiul de-a fi cam evazivă.

— Cum m-ai găsit, mamă?

Duşul curge în voie un timp, înainte ca ea să răspundă.

— Mi-a spus un demon.

În vocea ei mustesc reţinerea şi ruşinea. La cum e lumea în zilele acestea, aş putea chiar să o cred, doar că nimeni în afara ei nu-i vede şi nu-i aude pe demoni.

— Frumos din partea lui, zic.

De obicei, demonii erau vinovaţi pentru toate lucrurile smintite şi rele pe care le făcea mama. Rareori erau răspunzători pentru ceva bun.

— A trebuit să promit că voi face ceva pentru el.

Un răspuns sincer. Şi un avertisment.

Mama e mai puternică decât pare, iar când are avantajul surprizei, poate produce pagube considerabile. Toată viaţa ei a

studiat metodele de apărare – cum să se furişeze prin spatele unui atacator, cum să se ascundă de Lucrul Care Te Urmăreşte, cum să alunge monstrul înapoi în Iad înainte să fure sufletul copiilor ei.

Stând sprijinită de uşa toaletei, analizez posibilităţile. Orice i-ar fi promis demonului, cu siguranţă e ceva neplăcut. Şi foarte probabil dureros. Singura întrebare este cine va simţi acea durere.

— Am să adun doar câteva lucruri şi mă voi retrage în biroul de pe colţ, spun. Poate rămân acolo o zi sau două, dar să nu îţi faci griji, bine?

— Bine.

— Nu vreau să vii în birou. Dar să nu părăseşti clădirea, bine? Găseşti apă şi mâncare în bucătărie.

Mă gândesc să îi spun să fie cu băgare de seamă, însă asta, sigur, e ridicol. Zeci de ani, ea s-a ferit de oamenii şi monştrii care încercau să o ucidă. De la atacuri, în sfârşit i-a găsit.

— Penryn?

— Da?

— Ai grijă să porţi stelele.

Se referă la asteriscurile galbene pe care ni le-a cusut pe haine. Cum aş putea să *nu* le port, asta nu înţeleg. Sunt pe toate lucrurile mele.

— Bine, mamă.

În ciuda comentariului despre stele, pare lucidă. Poate că acesta nu e cel mai sănătos lucru după ce a pângărit un cadavru.

•

Nu sunt într-atât de neputincioasă ca o adolescentă oareşicare.

Când Paige avea doi ani, tata şi cu mine ne-am întors acasă şi am găsit-o ologită. Mama stătea aplecată deasupra ei, într-o stare de şoc profund. Nu am aflat niciodată ce s-a întâmplat exact sau de cât timp stătea înlemnită deasupra lui Paige. Mama a plâns şi şi-a smuls aproape tot părul fără să scoată o vorbă săptămâni la rând.

Când în sfârşit şi-a revenit, primul lucru pe care l-a spus a fost că trebuie să urmez cursuri de autoapărare. Voia să învăţ să mă lupt. M-a dus direct la o sală de arte marţiale şi-a plătit cu banii jos pentru cinci ani de antrenament.

A vorbit cu un maestru şi a aflat că există diferite feluri de arte marţiale – tae kwon do pentru lupta la mică distanţă, jujitsu pentru luptă corp la corp şi scrima pentru lupta cu pumnalul. A condus prin tot oraşul înscriindu-mă la toate acestea şi-apoi la alte câteva. Lecţii de tragere cu arma, lecţii de tragere cu arcul, ateliere de supravieţuire, tabere Sikh, autoapărare pentru femei, orice-i trecea prin cap, orice a putut găsi.

Când a aflat tata despre asta, câteva zile mai târziu, ea cheltuise deja mii de dolari pe care nu îi aveam. Tata, deja încărunţit de griji din cauza facturilor spitaliceşti pentru biata Paige, s-a albit la faţă.

După agitaţia aceea frenetică, a părut să uite că m-a înscris la ceva. Singura dată când m-a întrebat despre asta a fost câţiva ani mai târziu, când am dat peste colecţia ei de articole de ziar. O văzusem decupându-le din când în când, dar niciodată nu m-am întrebat ce erau. Le-a păstrat într-un album foto demodat, unul roz pe care scria Primul album al copilului. Într-o zi, l-am găsit pe masă, deschis şi invitându-mă să îl frunzăresc.

Titlul articolului scris cu majuscule şi lipit cu grijă pe pagina deschisă spunea: „Mama Ucigaşă Spune că Diavolul a împins-o la Crimă”.

Am trecut la pagina următoare. „Mama şi-a aruncat pruncii în mare şi i-a privit cum se îneacă.”

Şi următoarea. „Schelet de copil găsit în curtea casei femeii.” Într-unul dintre articole, un copil de şase ani era găsit la o jumătate de metru de uşa din faţa casei. Mama îl înjunghiase de mai bine de zece ori înainte să urce la etaj, unde făcuse la fel cu surioara lui.

În articol era citată o rudă care afirma că mama încercase disperată să-i lase pe copii acasă la ea cu doar câteva ore înaintea masacrului, dar sora ei trebuia să plece la muncă şi nu-i putea ţine pe copii. Acea rudă a spus că i s-a părut că mama părea că se teme de ce s-ar putea întâmpla, de parcă ar fi simţit întunericul care se apropia. A povestit cum, după ce mama şi-a revenit în fire şi a înţeles ce făcuse, de groază şi durere aproape s-a sfâşiat în bucăţi.

Nu m-am putut gândi decât la cum trebuie să-i fi fost copilului care s-a străduit din răsputeri să ajungă afară din casă pentru a cere ajutor.

Nu ştiu cât de mult a stat mama mea acolo, privindu-mă cum studiez articolele, înainte să întrebe:

— Mai mergi la cursurile de autoapărare?

Am încuviinţat.

Nu a mai zis nimic. A trecut doar pe lângă mine ducând în braţe scânduri de lemn şi teancuri de cărţi.

Le-am găsit mai târziu pe capacul toaletei. Vreme de două săptămâni, a insistat să le lăsăm acolo ca să împiedicăm demonii să urce prin conducte. Ca somnul să fie mai lin, a spus, atunci când diavolul nu-i fremăta în ureche cât era noaptea de lungă.

N-am lipsit de la nicio şedinţă de antrenament.

8.

În bucătăria biroului, adun tăiţei instant, batoane energetice, bandă izolatoare şi jumătate dintre batoanele de ciocolată. Pun punga în biroul de pe colţ. Zgomotul nu îl deranjează pe înger, care pare cufundat din nou într-un somn de moarte.

Revin în bucătărie tocmai când clipocitul duşului se opreşte. Cât pot de repede duc mai multe sticle de apă în birou. Deşi mă simt uşurată că mama m-a găsit, nu vreau să o văd. Îmi ajunge că o ştiu în siguranţă, în clădire. Trebuie să mă concentrez pe găsirea lui Paige. Nu pot face asta prea bine dacă mă preocupă constant ce pune mama la cale.

Încercând să nu mă uit la cadavrul din foaier, îmi amintesc că mama îşi poate purta singură de grijă. Mă strecor în biroul de pe colţ, închid uşa şi o încui cu zăvorul. Nu ştiu al cui a fost acel birou, însă omului îi plăcea intimitatea. Îmi prinde bine şi mie.

Cât a fost inconştient, m-am simţit în siguranţă în preajma îngerului, dar acum, că s-a trezit, faptul că este rănit şi slăbit nu-mi ajunge pentru a-mi garanta siguranţa. Nu ştiu exact cât de puternici sunt îngerii. Ca toată lumea, nu ştiu aproape nimic despre ei.

Îi leg încheieturile de la mâini şi gleznele cu bandă izolatoare, la spate, astfel încât să fie priponit în cea mai incomodă poziţie posibilă. Asta e tot ce pot să fac. Mă gândesc să folosesc sfoară pentru a întări banda izolatoare, dar aceasta e rezistentă şi mă gândesc că, dacă şi pe asta o rupe, sfoara nu-l va împiedica cine ştie ce. Sunt destul de sigură că abia are destulă energie cât să ridice capul, însă niciodată nu se ştie. În agitaţia mea, folosesc aproape toată rola.

Doar după ce termin şi îl privesc observ că şi el se uită la mine. Probabil s-a trezit în timp ce îl legam. Are ochii de un albastru atât de intens, că aproape par negri. Fac un pas în spate şi-mi înghit sentimentul absurd de vinovăţie care iese la suprafaţă. Mă simt ca şi când aş fi fost prinsă făcând ceva interzis. Totuşi, nu încape discuţie că îngerii sunt duşmanii noştri. Nu încape discuţie că sunt duşmanii *mei,* atâta timp cât o au prizonieră pe Paige.

Mă priveşte cu ochi acuzatori. Refuz să mă scuz, fiindcă nu-i sunt datoare cu nimic. Sub privirea lui, desfac una dintre aripi. Din sertarul biroului iau un foarfece şi îl apropii de pene.

— Unde au dus-o pe sora mea?

În ochii lui scapără o urmă de emoţie, dar dispare atât de repede, că nu o pot identifica.

— De unde naiba să ştiu eu?

— Fiindcă şi tu eşti un ticălos împuţit ca ei.

— Oo! M-ai rănit până la măduvă cu asta.

Pare plictisit şi eu mă simt aproape ruşinată că nu am găsit o insultă mai puternică.

— Nu ai băgat de seamă că nu eram tocmai prieten la cataramă cu ceilalţi indivizi?

— Nu sunt „indivizi”. Nu sunt nici pe departe umani. Nu sunt decât nişte scursori de viermi mutanţi, exact ca tine.

În privinţa aspectului exterior, el şi ceilalţi îngeri pe care i-am văzut par aproape ca nişte Adonişi, cu tot cu chipuri şi prezenţe divine. Dar pe dinăuntru sunt cu siguranţă viermi.

— Scursori de viermi mutanţi?

Ridică sprâncenele perfect arcuite de parcă tocmai aş fi picat examenul de insulte verbale.

Ca răspuns, tai mai multe pene din aripa sa, acţionând foarfecele cu cruzime. Puful alb ca zăpada îmi cade încet peste ghete. În loc de satisfacţie, simt un val de nelinişte văzându-i expresia de pe faţă. Privirea sa aprigă îmi aminteşte că, în luptă, a fost depăşit numeric cu cinci la unu şi că, în ciuda acestui lucru, aproape a câştigat. Chiar şi legat fedeleş şi fără aripi, îmi putea arunca totuşi o privire descumpănitoare.

— Încearcă să mai faci asta o dată şi-am să te frâng în două înainte să prinzi de veste.

— Cuvinte mari de la un tip care e legat ca un curcan. Ce ai să faci, vei ţopăi spre mine ca o ţestoasă întoarsă cu picioarele în sus ca să mă frângi în două?

— Să te frâng ar fi uşor. Singura întrebare e când să o fac.

— Sigur. Dacă ai putea-o face, ai fi făcut-o deja.

— Poate mă amuzi, spune cu o încredere supremă, de parcă ar fi stăpân pe situaţie. Ca o maimuţă înfuriată şi-narmată cu un foarfece.

Se relaxează şi îşi sprijină bărbia pe canapea.

Obrajii mi se înfierbântă de furie.

— Crezi că acesta este un joc? Crezi că nu ai fi mort deja dacă nu era sora mea?

Această ultimă parte aproape o strig. Tai nemilos alte pene. Aripa cândva de-o perfecţiune deosebită este acum franjurată pe la margini.

Ridică brusc capul de pe canapea, tendoanele gâtului încordându-i-se atât de tare, încât mă întreb mai exact cât de slăbit este. Muşchii braţelor se flexează şi încep să îmi fac griji pentru rezistenţa legăturilor care îl ţintuiesc.

— Penryn?

Vocea mamei mele pluteşte prin uşă.

— Eşti bine?

Mă uit să mă asigur că uşa este încuiată.

Când întorc privirea spre canapea, îngerul a dispărut, şi în locul său au rămas doar fâşii de bandă izolatoare.

Simt o respiraţie pe gât şi foarfecele-mi este smuls din mână.

— Sunt bine, mamă, rostesc cu un calm surprinzător. Dacă s-ar apropia, s-ar pune doar în pericol. Dacă i-aş spune să fugă, probabil că ar intra în panică. Singurul lucru sigur este că reacţia ei este imprevizibilă.

Un braţ bine lucrat mi se furişează pe după gât, din spate, şi începe să strângă.

Apucându-l cu mâinile, las tare bărbia în piept, încercând să transfer presiunea braţului de pe gât pe bărbie. Am aproximativ douăzeci de secunde ca să scap din priză până când fie creierul îmi cedează, fie traheea mi se blochează.

Mă las cât pot de jos. Apoi mă opintesc în picioare, izbindu-ne pe amândoi de perete. Impactul e mai puternic decât dacă el ar fi cântărit cât un om normal.

Aud un „Oof!” şi zăngănit de rame foto şi ştiu că rănile de pe spate ard de durere din cauza colţurilor ascuţite ale ramelor.

— Ce e zgomotul ăsta? întreabă mama.

Braţul mă strânge fără milă de gât şi atunci îmi trece prin gând că termenul „înger milostiv” este un oximoron. Nu îmi mai irosesc energia pentru a scăpa din priză şi-mi adun forţele pentru a-l izbi încă o dată de perete. Cât îmi vine de hac, pot măcar să-i provoc multă durere.

De data aceasta, geamătul e mai tăios. Asta mi-ar da mare satisfacţie dacă nu mi-aş simţi capul uşor şi n-aş vedea puncte în faţa ochilor.

Încă o izbitură şi punctele se transformă în pete negre.

Tocmai când îmi dau seama că-mi pierd vederea, el slăbeşte strânsoarea. Cad în genunchi, icnind după aer. Mă doare gâtul. Îmi simt capul prea greu, abia îl mai ţin pe umeri, puţin lipsind să nu mă prăbuşesc la podea.

— Penryn Young, deschide uşa asta chiar acum!

Clanţa se scutură. Mama probabil că a strigat în tot acest timp, însă eu n-am auzit nimic.

Îngerul geme ca şi când l-ar durea îngrozitor de tare. Se târăşte pe lângă mine şi atunci văd de ce. Spatele îi sângerează prin bandaje în locuri care seamănă cu nişte răni împunse. Arunc o privire înapoi, spre perete. Două cuie mari în care fusese agăţat posterul înrămat cu Parcul Naţional Yosemite se iţesc din perete, şi de pe capetele lor picură sânge.

Nu numai îngerul este într-o stare deplorabilă. Nu pot să inspir fără să mă aplec şi să tuşesc zbuciumat.

— Penryn? Eşti bine?

Mama pare îngrijorată. Nici nu-mi pot da seama ce îşi imaginează că se întâmplă aici înăuntru.

— Da, hârâi. E-n ordine.

Îngerul se târăşte pe canapea şi se întinde pe burtă cu încă un geamăt. Îi arunc un rânjet diavolesc.

— Tu, spune el cu o privire murdară, tu nu meriţi mântuirea.

— De parcă tu mi-ai putea-o da, hârâi. De ce aş vrea să merg în Rai, când e plin-ochi de ucigaşi şi răpitori ca tine şi amicii tăi?

— Cine spune că locul meu e în Rai?

E adevărat că grimasa urâtă pe care mi-o adresează e mai potrivită pe chipul unui diavol decât pe-al unei fiinţe angelice. O strâmbătură de durere risipeşte acea imagine.

— Penryn? Cu cine vorbeşti?

Mama pare aproape înnebunită acum.

— Doar cu propriul meu demon, mamă. Nu te îngrijora. E doar un bleg ca vai de el.

Bleg sau nu, amândoi ştim că m-ar fi putut ucide, dacă asta ar fi vrut. Nu-i voi da totuşi satisfacţia de a şti că am fost speriată.

— Oh! Deodată, pare calmă, de parcă asta ar explica totul. Bine. Nu-l subestima. Şi nu-i face promisiuni pe care nu le poţi respecta.

Îmi dau seama după vocea ei tot mai slabă că s-a liniştit şi că se îndepărtează.

Privirea nedumerită pe care îngerul o îndreaptă către uşă mă face să chicotesc. Se uită la mine, părând să spună: „Eşti mai ciudată decât maică-ta”.

— Poftim... Îi arunc o rolă de bandaje din rezerva mea. Probabil c-ar fi bine să pui presiune pe răni.

Prinde rola fără efort chiar în timp ce închide ochii.

— Şi cum ai vrea să ajung la spate?

— Nu-i treaba mea.

Suspinând, relaxează mâna şi bandajele se rostogolesc pe podea, desfăşurând o panglică pe covor.

— Sper că nu ai de gând să te culci la loc, nu?

Singurul lui răspuns este un „Mmm” înfundat când respiraţia îi devine grea şi regulată, ca a unui om care doarme adânc.

Fir-ar să fie!

Rămân locului cu ochii la el. Este cu siguranţă vorba despre un somn tămăduitor, după cum arată rănile deja vindecate. Dacă nu ar fi atât de grav rănit şi de epuizat, nu e nicio îndoială că mi-ar fi făcut fundul arşice, chiar dacă ar fi ales să nu mă ucidă. Totuşi, continuă să mă enerveze că mă vede ca pe-o ameninţare atât de neînsemnată, încât să poată dormi în prezenţa mea.

Banda izolatoare a fost o idee proastă care-a părut logică doar când credeam că e slab ca hârtia muiată în apă. Acum, că ştiu cum stau lucrurile, care-mi sunt opţiunile?

Scormonesc prin sertarele din bucătăria biroului şi prin camera de provizii şi nu găsesc nimic. Doar când ajung să caut în geanta de sport a cuiva, găsită sub o masă de lucru, găsesc un vechi antifurt de bicicletă, genul cu lanţ gros înfăşurat într-un manşon de plastic, cu cheie. Un astfel de obiect pare destul de solid.

În birou nu am de ce să îl leg, aşa că folosesc un cărucior metalic aflat lângă copiator. Arunc de pe el teancurile de hârtii şi-l împing în biroul de pe colţ. Mama nu se vede nicăieri şi pot doar presupune că îmi arată respectul profesional de a mă lăsa să rezolv lucrurile cu „demonul personal” în privat.

Împing căruciorul până lângă omul adormit – îngerul, vreau să spun îngerul. Având grijă să nu îl trezesc, petrec lanţul strâns pe după ambele sale încheieturi, apoi îl înfăşor de mai multe ori în jurul unuia dintre picioarele metalice ale căruciorului, astfel

încât să fie perfect întins. Apoi închid încuietoarea, care scoate un clic satisfăcător.

Lanţul poate să alunece în sus şi în jos pe piciorul căruciorului, dar nu poate să iasă de pe el. Aceasta este o idee chiar mai bună decât am crezut iniţial, pentru că acum îl pot muta dintr-o parte în alta fără ca el să poată fugi. Oriunde s-ar duce, ar trage căruciorul după el.

Îi înfăşor aripile în pătură şi le pun într-unul dintre fişetele mari de metal de lângă bucătărie. Când scot dosarele din sertar şi le fac teanc deasupra dulapului, mă simt aproape ca un hoţ de morminte. Fiecare dintre acele dosare însemna ceva înainte. O casă, un patent, o afacere. Visul cuiva rămas să adune praf într-un birou abandonat.

În ultima clipă mă decid să las cheia lacătului de la lanţ să cadă în sertarul în care în prima noapte am depozitat sabia îngerului.

Străbat antreul înapoi cu paşi mari şi mă strecor în biroul de pe colţ. Îngerul încă doarme sau este în stare de comă, nu ştiu exact. Încui uşa şi mă ghemuiesc în fotoliul directorial.

Imaginea chipului lui frumos se estompează pe măsură ce mi se îngreunează pleoapele. N-am mai dormit de două zile, de teamă că voi rata singura şansă pe care aş avea-o dacă s-ar trezi îngerul, doar ca el să moară fără ştirea mea. Aşa, cum doarme, seamănă cu un Făt-Frumos însângerat şi înlănţuit în temniţa castelului. Când eram mică, eram convinsă că voi ajunge Cenuşăreasa, însă acum se pare că am devenit vrăjitoarea cea rea.

Până la urmă, însă, Cenuşăreasa nu a trăit într-o lume post-apocaliptică invadată de îngeri răzbunători.

•

Ştiu că ceva nu e în regulă dinainte să mă trezesc. În spaţiul crepuscular dintre trezie şi somn, aud zgomot de sticlă spartă. Înainte să se stingă sunetul, sunt trează şi pe poziţie.

O mână îmi acoperă brusc gura.

Cu o şoaptă mai uşoară ca aerul, îngerul îmi spune să tac. Primul lucru pe care îl văd în lumina slabă a lunii este căruciorul de metal. Îngerul trebuie că a sărit de pe canapea şi l-a împins până aici în fracţiunea de secundă cât i-a luat sticlei să se spargă.

Îmi dau seama că, dacă, pe moment, eu şi îngerul suntem de aceeaşi parte a baricadei, cineva ne ameninţă pe amândoi.

9.

În semiîntuneric, se vede cum lumina apare şi dispare pe sub uşă.

Când am adormit, tuburile fluorescente erau aprinse, dar acum este întuneric şi doar lumina lunii mai pătrunde prin ferestre. Lumina care se mişcă prin crăpătura de sub uşă pare a veni de la o lanternă ce se leagănă. Fie este vorba despre un intrus dotat cu o lanternă, fie a aprins mama una când s-au stins becurile. Semn clar al prezenţei cuiva.

Nu e vorba că nu ar fi conştientă de riscuri. Nu e deloc proastă. Ci doar că paranoia de care suferă o face să se teamă de prădători supranaturali mai mult decât de cei naturali. Aşa că, uneori, a risipi întunericul pentru a se păzi de rău este mai important pentru ea decât a se feri să fie găsită de simpli muritori. Norocul meu.

Chiar şi legat cu lanţul şi trăgând după el un cărucior de metal, mişcările îngerului, când se îndreaptă spre uşă, sunt ca ale unei pisici.

Prin bandajele albe de pe spatele lui răzbat pete de sânge asemănătoare cu petele unui test Rorschach. Poate că este suficient de puternic ca să rupă o rolă de bandă izolatoare, însă este, totuşi, rănit şi pierde sânge. Oare cât de puternic este, de fapt? Destul cât să respingă o ceată de cuţitari îndeajuns de disperaţi ca să bântuie noaptea pe străzi?

Deodată, îmi doresc să nu-l fi legat cu lanţul. Sunt şanse bune ca, oricine ar fi intrusul, să nu fie singur, nu la ceas de noapte.

— Aa-looo, se aude o voce de bărbat, răzbătând zglobiu din întuneric. E cineva acasă?

În antreu e pus un covor pe jos şi nu îmi pot da seama câţi sunt acolo până când încep să se audă trosnete din direcţii diferite. Par a fi cel puţin trei la număr.

Unde o fi mama? O fi avut timp să fugă şi să se ascundă?

Analizez fereastra dintr-o privire. Nu va fi uşor de spart, însă, dacă intruşii au fost în stare s-o spargă, ar trebui să fiu şi eu. Cu siguranţă, este destul de mare ca să pot sări prin ea. Bine că mai este rost şi de noroc pe lumea asta şi că ne aflăm la parter.

Împing foaia de sticlă ca să văd cât e de rezistentă. Ar fi nevoie de timp ca să o sparg. În plus, zgomotul ar răsuna prin clădire cu fiecare lovitură a mea în geam.

Afară, intruşii se strigă între ei. Urlă, lovesc şi sparg. Fac spectacol pentru noi, se asigură că, pe când ne vor găsi, vom fi speriaţi bine. Judecând după larma pe care o fac, sunt cel puţin şase acum.

Arunc iarăşi o privire către înger. Stă cu urechile ciulite, probabil îşi calculează şansele de a face faţă unei cete de agresori. Aşa rănit şi legat de un cărucior metalic, acestea sunt aproape egale cu zero.

Pe de altă parte, dacă intruşii sunt atraşi de zgomotul geamului spart, vor fi ocupaţi cu toţii de îndată ce-l vor vedea pe înger. Acesta este aidoma proverbialei mine de aur, iar ei, minerii norocoşi. Eu şi mama am putea scăpa în timpul agitaţiei. Dar apoi? Dacă e mort, îngerul nu îmi poate spune unde să o găsesc pe Paige.

Poate că intruşii se vor mulţumi doar să distrugă câteva lucruri şi să şterpelească mâncarea din bucătărie, după care vor pleca.

Un ţipăt de femeie străpunge noaptea.

Mama.

Voci bărbăteşti strigă şi se hărţuiesc. Par că s-ar distra, sună ca o haită de câini care au încolţit o pisică.

Iau un scaun şi lovesc cu el în fereastră. Se aude un bubuit puternic şi sticla se curbează, dar nu se sparge. Vreau să creez o diversiune cât pot de mare, sperând că zgomotul îi va face să uite de mama. Lovesc cu el iar. Şi iar. Încerc cu disperare să sparg geamul.

Ea ţipă din nou. Spre mine vin strigăte.

Îngerul prinde căruciorul şi-l azvârle spre fereastră. Sticla explodează în toate direcţiile. Mă crispez, dar sunt vag conştientă că îngerul şi-a schimbat poziţia, şi-a folosit corpul ca să mă apere de cioburi.

Ceva se izbeşte tare de uşa încuiată a biroului. Uşa se zdruncină, dar încuietoarea rezistă.

Prind căruciorul şi îl trag lângă pervaz, încercând să-l ajut pe înger să iasă.

Uşa cedează şi se loveşte de perete cu balamalele rupte.

Îngerul îmi aruncă o privire scurtă şi serioasă şi spune:

— Fugi.

Ţâşnesc pe fereastră.

Aterizez în alergare. Dau ocol clădirii în grabă, căutând intrarea din spate sau o fereastră spartă pe care să sar înapoi înăuntru. În minte mi se îngrămădesc imagini cu ce s-ar putea întâmpla în clipa aceea cu mama, cu îngerul, cu Paige. Simt o pornire aproape irezistibilă de a mă ascunde sub un tufiş, de-a rămâne acolo încovrigată. Să închid ochii, să-mi acopăr urechile, să mă izolez de lume şi să rămân pur şi simplu acolo până când nu va mai exista nimic.

Alung imaginile acelea oribile din gând în hăul întunecat din minte care se adânceşte şi se aglomerează pe zi ce trece. Curând, lucrurile pe care le îndes acolo vor ţâşni afară şi mă vor infecta. Poate că aceea va fi ziua când fiica se va transforma în propria mamă. Până atunci, însă, eu deţin controlul.

Nu am de mers mult ca să găsesc o fereastră spartă. Ţinând cont de câte ori a trebuit să lovesc eu geamul fără a-l putea sparge, mă sperie gândul la cât de disperat trebuie să fi fost individul care l-a spart pe acesta. Asta nu mă ajută deloc să înghit ideea de-a mă furişa înapoi în clădire.

Dau fuga de la un birou la altul, de la un cubicul la altul, strigând-o pe un ton scăzut pe mama.

În holul care duce la bucătărie, găsesc un om întins pe jos. Are pieptul dezgolit, cămaşa îi e sfâşiată. Şase cuţite de masă îi ies din carne dispuse într-o formă circulară. Cineva a desenat cu ruj roz o pentagramă, luând cuţitele ca reper pentru vârfuri. Omul e numai ochi, iar şocul i se citeşte în privirea îndreptată spre propriul piept, de parcă nu-i vine să creadă că treaba aceea are legătură cu el.

Mama este în siguranţă.

Văzând ce i-a făcut omului ăstuia, nu pot să nu mă întreb dacă acesta e un lucru bun. Intenţionat nu i-a nimerit inima, ceea ce îl va face să moară lent, din cauza hemoragiei.

Dacă am fi în lumea veche, în Lumea Dinainte, aş fi chemat o ambulanţă în ciuda faptului că omul o atacase pe mama. Doctorii l-ar fi repus pe picioare şi el ar fi avut tot timpul din lume ca să se vindece în închisoare. Dar, din păcate pentru toţi, aceasta este Lumea de După.

Păşesc pe lângă el şi îl las în braţele morţii sale lente.

Cu coada ochiului, zăresc cum o umbră având forma unei femei se furişează afară pe o uşă laterală. Se opreşte înainte ca uşa să se închidă şi se uită înapoi spre mine. Mama flutură agitat din mână, îmi face semn să merg cu ea. Ar trebui să o ascult. Fac doi paşi în direcţia ei, dar nu pot să ignor gemetele şi trosnetele luptei colosale care se desfăşoară în celălalt capăt al clădirii.

Îngerul este înconjurat de o gaşcă de indivizi şleampeţi, dar altminteri cu alură ucigaşă.

Trebuie că sunt cel puţin zece la număr. Trei sunt la podea, în grămezi ciudate, în afara razei luptei, inconştienţi sau morţi. Alţi doi încasează lovituri de la înger, care roteşte căruciorul ca pe un ciomag uriaş. Dar chiar şi de aici, chiar şi în lumina palidă a lunii care se strecoară prin uşile de sticlă, reuşesc să văd petele cărămizii care-i înfloresc pe bandaje. Căruciorul acela probabil cântăreşte cincizeci de kilograme. El este vizibil epuizat, iar ceilalţi se apropie de el cu intenţii criminale.

M-am antrenat în lupta cu oponenţi multipli la sală, iar vara trecută am fost unul dintre asistenţii instructorilor la un curs avansat de autoapărare intitulat „Atacanţi multipli”. Totuşi, nu m-am bătut nicicând cu mai mult de trei o dată. Şi niciunul dintre oponenţii mei nu a vrut vreodată să mă ucidă, cu adevărat. Nu sunt destul de proastă ca să cred că aş putea ţine piept la şapte indivizi disperaţi ajutată de un înger invalid. Numai la gândul aceasta, am impresia că îmi sare inima din piept.

Mama îmi face iar cu mâna, chemându-mă spre libertate.

Ceva se sparge în capătul antreului, urmat de un geamăt. Cu fiecare lovitură pe care o primeşte îngerul, simt că Paige se îndepărtează tot mai tare de mine.

Îi fac semn mamei să plece, rostind pe muteşte cuvântul *du-te.*

Ea mă mai cheamă o dată, acum mult mai agitată.

Clatin din cap şi îi fac semn să plece.

Mama se strecoară în întuneric şi dispare în spatele uşii care se închide.

Dau fuga la fişetul de lângă bucătărie. Evaluez rapid avantajele şi dezavantajele utilizării sabiei îngerului şi aleg să nu o folosesc. Poate aş reuşi să spintec o persoană cu ea, dar, fără antrenament, cu siguranţă mi-ar fi luată cât ai clipi.

Aşa că, în schimb, iau aripile şi cheia de la lanţul îngerului. Îndes cheia în buzunarul blugilor şi despachetez repede aripile. Singura mea speranţă este ca teama şi dorinţa de autoconservare a intruşilor să-mi vină în ajutor, înainte ca partea prudentă a minţii mele să mă poată trage de mânecă şi să-mi spună cât de periculoasă este această idee, alerg pe coridorul obscur unde lumina lunii este destul de puternică încât să-mi reliefeze conturul, dar nu atât încât să dezvăluie lucrurile în detaliu.

Intruşii l-au prins pe înger la colţ.

Acesta reuşeşte bine să le ţină piept, însă atacatorii şi-au dat seama că este rănit – ca să nu mai vorbim despre lanţul care îl ţine legat de un cărucior greu – şi nu vor să renunţe acum, că simt mirosul sângelui.

Încrucişez braţele la spate şi ţin aripile drepte acolo. Acestea se clatină în dezechilibru. E ca şi când aş ţine un catarg cu braţele răsucite. Aştept până ce le pot ţine nemişcate, după care păşesc înainte.

Sperând din toată inima ca umbrele să dea credibilitate aripilor, lovesc cu piciorul şi răstorn o mescioară pe care se află o vază în chip surprinzător rămasă întreagă. Zgomotul neaşteptat le atrage atenţia.

Pentru o secundă, nimeni nu scoate o vorbă şi toţi îmi studiază silueta întunecată. Sper pe tot ce am sfânt şi mai puţin sfânt că semăn cu un Înger al Morţii. Dacă ar fi lumină, intruşii ar vedea o adolescentă costelivă care se chinuieşte să ţină la spate două aripi uriaşe. Însă este întuneric, iar ei sper că văd singurul lucru care le poate îngheţa sângele în vine.

— Ce avem aici? întreb pe-un ton care-mi doresc să sune ca o băşcălie asasină. Mihail, Gabriel, veniţi să vedeţi asta, strig în spate, de parcă nu aş fi singură. Mihail şi Gabriel sunt singurele două nume de îngeri care îmi vin în minte. Maimuţele astea cred că acum pot să-l atace pe un seamăn de-al nostru.

Atacatorii încremenesc. Toţi se holbează la mine. În momentul acela, în timp ce îmi ţin respiraţia, în spaţiul dintre noi posibilităţile se învârt aidoma unei roţi de ruletă.

Apoi se întâmplă un lucru cu adevărat rău.

Aripa mea dreaptă se clatină, după care alunecă puţin. Mă grăbesc să o îndrept şi, încercând să o apuc mai bine, o fac să

urce şi să coboare, iar asta nu reuşeşte decât să atragă mai tare atenţia asupra ei.

În secunda nesfârşită dinainte ca toţi să înţeleagă ce s-a întâmplat, îl văd pe înger cum îşi dă ochii peste cap, ca un adolescent care asistă la o scenă de-o stupizenie monumentală. Unii pur şi simplu nu ştiu ce înseamnă recunoştinţa.

Îngerul este primul care rupe tăcerea. Desprinde căruciorul de la pământ şi îl azvârle spre cei trei indivizi din faţa sa, dărâmându-i ca pe nişte popice.

Trei dintre cei rămaşi în picioare vin spre mine.

Las aripile să cadă şi fug în stânga lor. Când te lupţi cu mai mulţi deodată, trucul este să eviţi confruntarea cu toţi concomitent. Spre deosebire de filme, atacatorii nu aşteaptă la coadă ca să îţi bumbăcească fundul; vor să dea buzna toţi o dată, ca o haită de lupi.

Mă mişc în semicerc în jurul lor, ca într-un dans, până când individul aflat mai aproape de mine ajunge să fie în calea celorlalţi doi. Este nevoie doar de o secundă ca ei să iasă din spatele amicului lor, însă mie îmi e de ajuns atât pentru a-i aplica un şut serios în vintre. Omul se îndoaie de spate şi, chiar dacă aş accepta cu drag invitaţia de a-i trage un genunchi în faţă, prietenii lui au întâietate.

Îmi mut dansul de cealaltă parte a tipului care se ţine de boaşe şi îi fac pe ceilalţi să se dispună în şir pentru a ieşi de după el. Secer picioarele celui lovit, care se prăbuşeşte peste bătăuşul numărul doi. Cel rămas în picioare vine hotărât spre mine şi împreună ne rostogolim la pământ şi ne zbatem amândoi pentru poziţia dominantă.

Eu ajung dedesubt. E mai greu decât mine cu vreo cincizeci de kilograme, totuşi aceasta este o poziţie din care am exersat să mă lupt iar şi iar.

Bărbaţii sunt înclinaţi să se lupte cu o femeie altfel decât o fac cu alţi bărbaţi. Majoritatea covârşitoare a luptelor dintre bărbaţi şi femei pornesc cu atacul bărbatului din spate şi aproape imediat se sfârşesc la pământ, cu femeia dedesubt. Prin urmare, o luptătoare bună trebuie să ştie cum să se lupte stând pe spate.

În timpul zbaterilor noastre, reuşesc să scot un picior de sub el, ca să am un punct de sprijin. Îmi iau avânt. Apoi îl rostogolesc pe o parte dintr-o smucitură de şold.

Aterizează pe spate. Înainte să îşi revină pe poziţie, îi trag un călcâi între picioare.

Mă ridic într-o clipită şi încep să îl iau la şuturi în cap înainte să îşi revină. Îl lovesc atât de tare, încât căpăţâna îi sare înainte şi-napoi.

— Frumos.

Îngerul stă în picioare şi priveşte în clarul lunii din spatele căruciorului însângerat.

În jurul lui, atacatorii gem împrăştiaţi care pe unde. Unii sunt aşa nemişcaţi, că nu îmi dau seama dacă mai trăiesc. Îngerul încuviinţează apreciativ din cap, de parcă ar vedea ceva ce îi place. Când îmi dau seama că aprobarea lui mă încântă, mă mustru în sinea mea.

Un individ se ridică împleticit şi fuge către uşă. Se ţine de cap de parcă s-ar teme că îi va cădea. Ca şi când doar asta ar fi aşteptat, alţi trei se ridică şi ies şchiopătând pe uşă fără a se uita înapoi. Ceilalţi rămân la pământ şi icnesc.

Aud un râs uşor şi înţeleg că este al îngerului.

— Arăţi ridicol cu aripile alea, zice el. Îi sângerează buza şi deasupra unui ochi are o tăietură care sângerează şi ea. Cu toate astea, pare relaxat, zâmbetul îi luminează chipul.

Cu mâini nesigure, scot din buzunar cheia lanţului de bicicletă şi i-o arunc. O prinde, deşi încă este încătuşat.

— Să o ştergem de aici, spun şi vocea nu-mi sună atât de nesigură cum mă simt. Adrenalina pusă în mişcare de luptă mă face literalmente să tremur. Îngerul iese din lanţ, se întinde şi îşi trosneşte încheieturile. După aceea smulge o jachetă de denim de pe unul dintre indivizii care se vaită la pământ şi mi-o aruncă mie. Mi-o pun bucuroasă pe umeri, deşi e mult prea mare pentru mine.

Până înfăşor eu repede aripile în pătură, el se duce înapoi în biroul de pe colţ. Dau fuga la fişet pentru a lua sabia, apoi mă intersectez cu el în antreu tocmai când iese cu rucsacul meu. Leg pătura pe rucsac, străduindu-mă să nu o strâng prea tare sub privirea lui, după care îmi fac plinul. Mi-aş dori să am un rucsac şi pentru el, însă el oricum, din cauza rănilor de pe spate, nu l-ar putea duce.

Când vede sabia, pe faţă îi apare un zâmbet mare ca şi când ar fi vorba despre un prieten de mult pierdut, şi nu de o bucată de metal lucrată frumos. Bucuria lui sinceră îmi taie respiraţia

pentru o clipă. Este o expresie pe care nu credeam să o mai văd vreodată pe chipul cuiva. Mă simt mai bine doar fiindcă mă aflu în preajma lui.

— Ai avut sabia mea tot acest timp?

— Este sabia mea acum.

Vorbesc pe un ton mai aspru decât o cere situaţia. Fericirea lui este atât de omenească, încât uit pentru o clipă ce este el, de fapt. Îmi înfig unghiile în palme pentru a-mi reaminti să nu-mi mai las niciodată gândurile să hoinărească.

— Sabia ta? Ai vrea tu, spune. (Ce-aş vrea este ca el să nu mai pară atât de uman.) Ai idee cât de loială mi-a fost de-a lungul anilor?

— Să nu-mi spui că eşti unul dintre cei care îşi botează maşinile şi cănile de cafea! Este un obiect fără suflet. Depăşeşte blocajul.

Se întinde după sabie. Fac un pas înapoi, refuzând să i-o dau.

— Ce, ai de gând să ne batem pentru ea? întreabă. Pare că e gata să izbucnească în râs.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

Suspină, aparent obosit.

— S-o folosesc ca pe o cârjă, ce crezi?

Pentru o clipă, rezolvarea situaţiei este incertă. Adevărul e că nu are nevoie de sabie ca să mă bată, acum, că este liber şi în picioare. Ar putea doar să o ia, şi amândoi ştim asta.

— Ţi-am salvat viaţa, spun.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Discutabil.

— De două ori.

În sfârşit, lasă să cadă mâna pe care o ţinea întinsă spre sabie.

— Nu ai de gând să îmi înapoiezi sabia, aşa-i?

Pun mâna pe scaunul cu rotile al lui Paige şi îndes sabia în buzunarul spetezei. Atâta timp cât este prea obosit ca să se certe, prefer să menţin eu controlul. Fie este cu adevărat epuizat, fie a decis să mă lase să o car eu în locul lui, ca un mic scutier. După cum se uită la sabie, cu jumătate de rânjet, presupun că valabilă este a doua explicaţie.

Întorc scaunul lui Paige şi îl împing.

— Nu cred că-mi va mai trebui scaunul acela, spune îngerul. Pare istovit şi sunt gata să pariez că nu ar refuza dacă m-aş oferi să îl împing în scaun.

— Nu e pentru tine, ci pentru sora mea.

Nu spune nimic şi ieşim în noapte, iar eu ştiu că el crede că Paige nu va vedea niciodată scaunul cu rotile.

Poate să se ducă dracului.

10.

Silicon Valley se află cam la o jumătate de oră cu maşina faţă de pădurea de pe dealuri. În acelaşi timp, este cam la patruzeci şi cinci de minute faţă de San Francisco, dacă mergi pe autostradă. Mă gândesc că drumurile vor fi blocate de maşini abandonate şi de oameni disperaţi. Aşa că pornim spre dealuri, unde e mai puţină lume şi există mai multe locuri în care să ne ascundem.

Până acum câteva săptămâni, bogaţii locuiau de-a lungul colinelor mai joase, fie în conace cu trei dormitoare care costă vreo câteva milioane de dolari, fie în vile de poveste care costă peste zece milioane de dolari. Pe acestea le ocolim, căci socotesc că atrag genul de vizitatori nedoriţi. În schimb, alegem o căsuţă pentru oaspeţi din spatele unei proprietăţi. O construcţie nu foarte dichisită, ce nu va atrage deloc atenţia.

Îngerul vine după mine fără să comenteze, iar asta mie îmi convine de minune. Nu a spus mare lucru din momentul în care am părăsit clădirea de birouri. A fost o noapte lungă, iar când ajungem la căsuţă, abia se mai ţine în picioare. Ajungem cu puţin înainte să înceapă furtuna.

E ciudat. Într-un fel, este şocant de puternic. A fost bătut, mutilat şi sângerează de câteva zile; totuşi, se poate lupta cu mai mulţi oameni deodată. Nu pare să-l prindă răceala, chit că nu poartă cămaşă sau jachetă. Chiar şi aşa, mersul pe jos pare să fie un chin.

Când în sfârşit ajungem să ne odihnim în cabană şi afară începe să plouă, îngerul îşi scoate încet cizmele. Picioarele-i sunt pline de băşici. Sunt roz şi fragile, de parcă nu ar fi fost folosite cine ştie ce. Poate că aşa şi este. Dacă aş avea aripi, probabil că şi eu cel mai adesea aş zbura.

Scotocesc prin rucsac după trusa mică de prim-ajutor. În ea găsesc câţiva plasturi. Sunt ca nişte bandaje adezive, numai că mai mari şi mai rezistente. I-i dau îngerului. Desface unul şi se uită la acesta ca şi când ar vedea pentru prima dată aşa ceva.

Studiază întâi partea de culoarea pielii, care este cu un ton mai deschisă decât pielea lui, apoi partea cu pansament, după

care revine la partea de culoarea pielii. Duce plasturele la ochi ca solzul unui pirat şi se strâmbă.

Buzele mi se întind într-un zâmbet abia schiţat, deşi îmi vine greu să cred că mai pot zâmbi. I-l iau din mână.

— Poftim, îţi arăt eu cum se foloseşte. Dă-mi să-ţi văd piciorul.

— În lumea îngerilor, asta este o cerere destul de intimă. De obicei, până să dau cuiva piciorul, trebuie să mă scoată la cină, să bem un vin şi să avem o conversaţie spumoasă.

Asta cere o replică de duh.

— Cum vrei, zic.

Bine, ştiu că nu sunt demnă de premiul Femeia Isteaţă a Anului.

— Vrei să îţi arăt cum se foloseşte sau nu?

Folosesc un ton arogant, însă de altceva nu sunt în stare acum.

Îngerul întinde picioarele. De pe călcâie şi degetele mari, puncte de-un roşu-aprins par să implore atenţie. Pe un călcâi are o băşică spartă.

Arunc o privire la cei câţiva plasturi, evident insuficienţi. Va trebui să îi folosesc pe toţi pe picioarele lui şi să sper că eu însămi nu voi avea nevoie de bandaje. Vocea aceea firavă se aude din nou tocmai când apăs încet partea adezivă în jurul băşicii sparte: *Nu va fi cu tine mai mult de două zile. De ce iroseşti pe el lucruri preţioase*?

Îngerul îşi scoate un ciob de sticlă din umăr. Cu asta s-a ocupat tot drumul şi, totuşi, continuă să mai găsească cioburi. Dacă nu ar fi sărit în faţa mea când a spart geamul, aş fi şi eu plină de cioburi acum. Sunt aproape sigură că nu m-a protejat intenţionat, însă nu pot să nu-i fiu recunoscătoare că a făcut-o.

Folosind un pansament steril, şterg puroi şi sânge, deşi ştiu că, dacă se va infecta, infecţia va fi pornit de la rănile adânci de la spate, nu de la câteva băşici de la picioare. Gândindu-mă la aripile lui retezate, îl badijonez cu mai multă atenţie decât aş face-o în mod normal.

— Cum te cheamă? întreb.

Nu simt nevoia să ştiu. De fapt, nici *nu vreau* să ştiu. A-i cunoaşte numele ar fi ca şi când ne-am afla, cumva, de aceeaşi parte, iar asta nu ar fi posibil niciodată. Este ca şi cum aş recunoaşte că am putea fi prieteni. Dar asta e imposibil. Nu are sens să te împrieteneşti cu călăul tău.

— Raffe.

L-am întrebat de nume doar ca să îi distrag atenţia şi să nu se gândească să-şi folosească picioarele în loc de aripi. Dar acum, că îi ştiu numele, pare corect.

— Ra-fi, repet încet. Îmi place cum sună.

Privirea i se-nmoaie de parcă ar zâmbi, chit că expresia nu pierde nimic din tăria ca de piatră. Din cine ştie ce motiv, simt că îmi ia foc faţa.

Îmi dreg glasul pentru a risipi tensiunea.

— Raffe sună ca un zbor de pasăre. Coincidenţă?

Asta îl face să zâmbească. Când zâmbeşte, chiar pare a fi o persoană pe care ţi-ai dori să o cunoşti. Un tânăr chipeş de pe un alt tărâm la care o fată poate să viseze.

Doar că nu este un tânăr. Şi e de pe un tărâm prea diferit. Ca să nu mai spun că fata din mine nu poate visa altceva decât hrană, adăpost şi siguranţa familiei ei.

Apăs ferm cu degetul porţiunea adezivă a plasturelui pentru a-l face să nu cadă. Îngerul inspiră tăios şi nu-mi dau seama dacă o face de durere sau de plăcere. Am grijă să ţin ochii coborâţi la ceea ce fac.

— Tu nu ai de gând să mă întrebi cum mă cheamă?

Îmi vine să-mi dau una în cap. Replica asta sună a flirt perfect. Ceea ce nu este, desigur. Nu ar putea să fie. Cel puţin, am reuşit să nu folosesc un ton sprinţar.

— Numele ţi-l cunosc deja. După care imită la perfecţie vocea mamei mele: Penryn Young, deschide uşa asta chiar acum!

— Destul de bine. Parcă ai fi chiar ea.

— Probabil ai auzit vechea teorie cum că, atunci când stăpâneşti numele cuiva, ai putere asupra persoanei respective.

— Este adevărat?

— Poate să fie. Mai ales între specii.

— Atunci, de ce mi l-ai spus pe al tău?

Se lasă pe spate şi ridică din umeri cu nepăsare, superior.

— Şi cum ţi se spune atunci când nu ţi se cunoaşte numele?

Pregetă puţin înainte să răspundă.

— Mânia lui Dumnezeu.

Iau mâna de pe piciorul lui cu o mişcare lentă, controlată, ca să nu-l las să tremure. Îmi dau seama atunci că, dacă ne-ar putea vedea cineva, ar rămâne cu impresia că mă prosternez în faţa lui. El şade în scaun şi eu stau îngenuncheată înaintea lui,

cu privirea în pământ. Mă ridic imediat, ca să îl pot privi de sus. Inspir adânc, îmi îndrept umerii şi mă uit drept în ochii săi.

— Nu mă tem de tine, de cei ca tine şi nici de dumnezeul tău.

Mă crispez în sinea mea, convinsă că va urma o lovitură de trăsnet. Dar nu urmează. Afară, în plină furtună, nu se aude nici măcar un tunet bine potrivit. Totuşi, asta nu îmi reduce teama. Sunt o furnică pe câmpul de luptă al zeilor. Nu este loc pentru mândrie sau ego şi abia e loc destul pentru supravieţuire. Însă nu mă pot abţine. Cine se cred ei? Om fi noi furnici, dar acest câmp este căminul nostru şi avem tot dreptul să trăim pe el.

Expresia lui se schimbă abia perceptibil înainte să o spulbere în felul său dumnezeiesc. Nu sunt sigură ce înseamnă asta, dar ştiu că afirmaţia mea nebunească are cât de cât efect asupra lui, chiar dacă vorbim doar despre amuzament.

— Nu mă îndoiesc, Penryn.

Îmi rosteşte numele ca şi când ar simţi un gust nou, rostogolindu-l pe limbă pentru a vedea dacă îi place. Există în felul în care îl spune ceva intim ce mă pune pe jar.

Îi arunc în poală plasturii rămaşi.

— Acum, ştii cum se folosesc. Bun venit în lumea mea!

Mă întorc cu spatele la el ca să-i demonstrez că nu mă tem. Cel puţin, asta îmi spun eu. Totodată, e convenabil faptul că, întorcându-mă, îmi pot lăsa mâinile să tremure puţin în timp ce scormonesc în rucsac după ceva de mâncare.

— De ce sunteţi aici, totuşi? întreb concentrată la căutarea mea. Adică, este evident că nu aţi venit pentru o discuţie amicală, dar de ce vreţi să scăpaţi de noi? Ce am făcut ca să merităm să fim exterminaţi?

Ridică din umeri.

— Habar nu am.

Mă holbez la el cu gura căscată.

— Hei, nu eu iau deciziile, se justifică el. Dacă m-aş pricepe la marketing, ţi-aş debita o poveste gogonată care să pară blindată. Dar adevărul este că orbecăim cu toţii pe întuneric. Şi uneori ne lovim de ceva teribil.

— Chiar aşa? Nu poate fi ceva atât de aleatoriu.

Nu ştiu ce vreau să aud, dar sigur nu asta.

— Întotdeauna e ceva atât de aleatoriu.

Vorbeşte mai mult ca un soldat călit în lupte decât orice înger de care am auzit vreodată. Un lucru este sigur – nu voi obţine multe răspunsuri de la el.

Cina constă în supă instant de tăiţei şi două batoane energetice. La desert avem bombonele de ciocolată şterpelite din birou. Mi-aş dori să putem aprinde focul în cămin, dar fumul ieşind pe horn ar fi un semn clar că locuinţa este ocupată. La fel şi cu luminile. Am două lanterne în rucsac, dar îmi reamintesc faptul că intruşii au fost atraşi, probabil, de lanterna mamei, aşa că ne ronţăim pe întuneric tăiţeii uscaţi şi batoanele energetice mult prea dulci.

Îngerul îşi înfulecă porţia atât de repede, că nu pot să nu fac ochii mari. Nu ştiu când a mâncat ultima dată, însă cu siguranţă nu a mâncat în cele două zile de când îl cunosc eu. În acelaşi timp, bănuiesc că super-abilitatea sa de vindecare consumă şi ea multe calorii. Nu avem mult, totuşi îi ofer jumătate din porţia mea. Dacă ar fi fost treaz în ultimele două zile, ar fi trebuit să îi dau să mănânce mai mult decât atât.

Ţin mâna întinsă, oferindu-i mâncare, destul de mult cât să fie un moment stânjenitor.

— Nu o vrei? întreb.

— Depinde de motivul pentru care mi-o dai.

Ridic din umeri.

— Uneori, în timp ce orbecăim pe întuneric, ne lovim de ceva bun.

Mă priveşte încă o secundă, după care acceptă mâncarea.

— Să nu te gândeşti, însă, că vei primi şi porţia mea de ciocolată.

Ştiu că ciocolata ar trebui să o păstrez, dar nu mă pot opri să nu mănânc mai mult decât mi-am planificat. Textura cerată şi explozia dulce din gură îmi dau un confort prea rar pentru a-l amâna. Cu toate acestea, nu voi îngădui să mâncăm mai mult de jumătate din provizii. Restul îl îndes în fundul rucsacului, ca să nu mă simt tentată.

Probabil că pofta mea pentru dulce mi se vede pe faţă, pentru că îngerul întreabă:

— De ce nu o mănânci, şi basta? Mâine putem mânca altceva.

— E pentru Paige.

Trag fermoarul rucsacului cu fermitate, ignorându-i privirea adâncă.

Mă întreb unde o fi mama acum. Întotdeauna am presupus că este mai inteligentă decât tata, chiar dacă el deţine o diplomă de master în inginerie. Însă nici toată isteţimea ei animală nu o poate ajuta atunci când instinctele nebuneşti îi solicită atenţia. Unele dintre cele mai rele momente din viaţa mea s-au petrecut din pricina ei. Totuşi, nu pot decât să sper că a găsit un loc uscat în care să se ferească de ploaie şi că a putut pune mâna pe ceva de mâncare la cină.

Scotocesc în rucsac şi găsesc ultimul pahar de polistiren cu tăiţei uscaţi. Mă duc la uşă şi îl las afară.

— Ce faci?

Mă gândesc să îi explic despre mama, dar hotărăsc să nu o fac.

— Nimic.

— De ce laşi mâncare afară, în ploaie?

De unde ştie că e mâncare? E prea întuneric ca să vadă paharul cu tăiţei.

— Cât de bine poţi tu să vezi în întuneric?

Tace pentru un timp, gândindu-se parcă să nege că ar putea să vadă în întuneric.

— Aproape la fel de bine cum văd ziua.

Pun informaţia la păstrare. Detaliul acesta mărunt poate că îmi va salva viaţa. Cine ştie ce aş fi făcut odată ce i-aş fi întâlnit pe ceilalţi îngeri? Poate că aş fi încercat să mă furişez în cuibul lor sub pavăza întunericului. Ar fi fost un moment total nepotrivit să descopăr cât de bine pot îngerii să vadă în beznă.

— Deci? De ce laşi hrană valoroasă afară?

— În caz că e mama acolo.

— Nu ar intra, pur şi simplu?

— Poate. Poate că nu.

Încuviinţează din cap de parcă ar înţelege, ceea ce, desigur, nu poate să facă. Poate că pentru el toţi oamenii se comportă ca şi când ar fi nebuni.

— Ce-ar fi să aduci mâncarea înăuntru? Îţi voi spune eu când e prin apropiere.

— De unde să ştii dacă e prin apropiere?

— O voi auzi, răspunde. Cel puţin, dacă nu se porneşte ploaia prea tare.

— Cât de bun ţi-este auzul?

— Poftim?

— Ha-ha! fac eu sec. Dacă ştiu astfel de lucruri aş putea avea mai multe şanse să îmi salvez sora.

— Nici măcar nu ştii unde este sau dacă e în viaţă.

Spune asta cu detaşare, de parcă ar vorbi despre vreme.

— Dar ştiu unde eşti tu şi mai ştiu că te vei duce înapoi la ceilalţi îngeri, chiar dacă numai pentru a te răzbuna.

— Ah, aşa stau lucrurile? Cum nu ai putut obţine informaţiile de la mine când eram slăbit şi neputincios, marele tău plan de acum este să vii după mine înapoi la cuibul de vipere pentru a-ţi salva sora? Ştii că strategia asta e la fel de bine gândită ca planul de a-i speria pe oamenii aceia dându-te drept înger.

— O fată trebuie să improvizeze după cum se schimbă situaţia.

— Situaţia s-a schimbat într-atât, încât nu o mai poţi controla. Nu vei reuşi decât să-ţi pierzi viaţa, dacă urmezi calea asta, aşa că ascultă-mi sfatul şi fugi în direcţia opusă.

— Nu înţelegi. Nu e vorba despre decizii logice, optime. Nu e ca şi când aş avea de ales. Paige este doar o fetiţă neputincioasă. Este sora mea. Singurul lucru supus discuţiei este *cum* o voi salva, nu dacă o voi face.

Se lasă pe spate ca să mă măsoare din priviri.

— Sunt curios ce te va duce la pierzanie mai repede: loialitatea sau încăpăţânarea ta?

— Niciuna, nici alta, dacă mă ajuţi tu.

— Şi de ce aş face asta?

— Ţi-am salvat viaţa. De două ori. Îmi eşti dator. În unele culturi, ai fi sclavul meu pe viaţă.

E greu să îi văd expresia pe întuneric, dar în vocea lui se simte deopotrivă scepticismul şi nesiguranţa.

— Recunosc, e adevărat că m-ai tras de pe stradă când eram rănit. Şi, în mod normal, asta s-ar putea spune că echivalează cu salvarea vieţii mele, însă, cum intenţia ta era de a mă răpi pentru a mă interoga, nu cred că se pune. Iar dacă te referi la tentativa ta eşuată de a mă „salva” în timp ce mă luptam cu intruşii aceia, va trebui să îţi reamintesc că, dacă nu m-ai fi izbit cu spatele în piroanele acelea din perete şi dacă nu m-ai fi legat apoi cu lanţul de un cărucior, nu aş fi fost pus niciodată în postura aceea.

Chicoteşte.

— Nu-mi vine să cred că idioţii aceia chiar s-au lăsat duşi de nas că ai fi un înger.

— Nu s-au lăsat.

— Doar fiindcă ai dat-o tu în bară. Aproape am izbucnit în râs când te-am văzut.

— Ar fi fost foarte nostim, dacă nu ar fi fost în joc vieţile noastre.

Trece la un ton sobru:

— Deci ştii că ai fi putut fi ucisă?

— La fel şi tu.

Vântul şuşoteşte afară şi face frunzele să foşnească. Deschid uşa şi recuperez paharul de tăiţei. E mai bine să cred că o va auzi pe mama când va veni. Cel mai bine e să nu riscăm să vadă altcineva mâncarea şi să intre în casă.

Scot din rucsac un hanorac şi îl trag peste cel de pe mine. Temperatura scade cu rapiditate. Abia atunci rostesc întrebarea de al cărei răspuns mă tem.

— Ce gânduri au cu bieţii copii?

— Au fost răpiţi mai mulţi?

— Am văzut când i-au luat găştile. M-am gândit că n-o vor vrea pe Paige din cauza picioarelor ei. Dar acum mă întreb dacă nu-i vând cumva îngerilor.

— Nu ştiu ce fac cu copiii. Sora ta este prima despre care am auzit.

Vocea lui calmă mă înfioară.

Ploaia loveşte în ferestre şi vântul face o ramură să zgârie sticla geamului.

— De ce te atacau ceilalţi îngeri?

— E nepoliticos să întrebi victima unui atac ce a făcut ca să fie atacată.

— Ştii la ce mă refer.

Ridică din umeri în semiîntuneric.

— Îngerii sunt creaturi violente.

— Am observat asta. Înainte, credeam că sunt numai lapte şi miere.

— De ce să crezi asta? Chiar şi în Biblia voastră suntem vestitorii tuturor relelor, cei care vor şi pot să distrugă oraşe întregi. Doar pentru că, uneori, am avertizat pe unu sau doi dintre voi de toate astea nu înseamnă că suntem altruişti.

Mai am întrebări, dar înainte trebuie să lămuresc un lucru.

— Ai nevoie de mine.

El râde zgomotos.

— Cum aşa?

— Trebuie să te întorci la amicii tăi ca să vezi dacă aripile îţi pot fi cusute la loc. Ţi-am văzut-o pe chip când am spus asta înainte, în birou. Crezi că s-ar putea face. Dar pentru a ajunge acolo, trebuie să umbli pe picioare. Nu ai mai umblat pe pământ până acum, aşa este? Ai nevoie de un ghid, de o persoană care poate găsi hrană şi apă, adăpost.

— Asta numeşti tu hrană?

În lumina lunii văd cum aruncă paharul de polistiren gol într-un coş de gunoi. E prea întuneric ca să îl văd când atinge ţinta, dar, după sunetul pe care îl face, lovitura e câştigătoare.

— Vezi? Tu nici nu i-ai fi băgat în seamă. Noi avem tot felul de chestii pe care tu nu le-ai recunoaşte ca hrană. În plus, ai nevoie de cineva care să te ferească de bănuială. Nimeni nu ar suspecta că eşti un înger dacă eşti însoţit de un om. Ia-mă cu tine. Te ajut să ajungi acasă dacă mă ajuţi şi tu să îmi găsesc sora.

— Deci vrei să duc un cal troian în cuibul îngerilor?

— Nici pomeneală. Nu mi-am pus în cap să salvez lumea, ci doar pe sora mea. Îmi ajunge răspunderea asta. În plus, pentru ce îţi faci griji? Ai impresia că mititica de mine este o ameninţare la adresa stirpei îngerilor?

— Şi dacă ea nu se află acolo?

Înainte să pot răspunde, trebuie să înghit nodul din gât.

— Atunci, nu voi mai reprezenta o problemă pentru tine.

Silueta lui întunecată se ghemuieşte pe canapea.

— Hai să dormim puţin, cât încă mai este întuneric afară.

— Să înţeleg că nu refuzi, da?

— Dar nici nu accept. Acum, să ne culcăm.

— Şi asta e ceva. Este mai uşor să ne păzim noaptea când suntem doi.

— Dar este mai uşor să dormi când nu eşti decât tu.

Ia o pernă şi îşi acoperă urechea cu ea. Îşi mai schimbă poziţia o dată, apoi rămâne nemişcat, respiraţia îi devine grea şi egală, de parcă ar fi adormit deja.

Suspin şi mă întorc în dormitor. Pe măsură ce mă apropii, aerul e tot mai rece şi încep să regret ideea de a mă culca acolo.

De îndată ce deschid uşa, îmi dau seama de ce este atât de frig în căscioară. Fereastra este spartă şi ploaia cade în rafale peste pat. Sunt atât de obosită, că aş putea dormi direct pe podea. Trag de pe scrin o pătură. Este rece, dar e uscată. Închid uşa dormitorului pentru a nu se face curent şi mă înapoiez tiptil în living. Mă întind pe sofa vizavi de înger şi mă înfăşor în pătură.

El pare să doarmă comod. Nu are cămaşă nici acum, la fel cum nu are de când l-am cunoscut. Bandajele probabil că îi ţin puţin de cald, dar nu cine ştie ce. Oare nu simte frigul? Sus, pe cer, unde el zboară, probabil că este un frig crâncen. Poate că îngerii sunt adaptaţi la temperaturile scăzute, la fel cum sunt uşori, ca să poată zbura.

Nu am de unde să ştiu sigur şi probabil că asta este doar o justificare ca să mă simt mai bine fiindcă am luat singura pătură din casă. Nu este curent electric, aşa încât căldura nu funcţionează. Rareori îngheaţă în Zona Golfului, dar uneori noaptea se face destul de frig. Acum pare să fie un astfel de moment.

Adorm ascultând ritmul egal al respiraţiei sale şi ropotul ploii în geamuri.

Visez că înot în Antarctica, înconjurată de aisberguri inegale. Acele turnuri de gheaţă sunt maiestuoase şi au o frumuseţe mortală.

O aud pe Paige strigându-mă. Se zbate în apă, tuşeşte, abia se ţine la suprafaţă. Cum nu se poate ajuta decât de braţe, ştiu că nu va rezista mult timp. Înot spre ea, îmi doresc cu disperare să o ajut, dar frigul cumplit îmi încetineşte mişcările şi îmi consum aproape toată energia tremurând. Paige mă strigă. Este prea departe ca să îi pot vedea faţa, însă îi aud lacrimile în voce.

— Vin! încerc să strig. E bine, voi fi acolo imediat.

Dar vocea mea iese ca o şoaptă aspră care abia-mi ajunge mie la urechi. Simt în piept un junghi de frustrare. Nu o pot calma nici măcar cu nişte vorbe.

Apoi aud o barcă cu motor. Vine în goană spre mine, făcând slalom printre banchize. La bordul bărcii este mama, ea o conduce. Cu mâna liberă aruncă peste bord obiecte preţioase de supravieţuire, care aterizează greoi în apa glacială. Conserve cu supă şi fasole, veste de salvare şi pături, chiar şi încălţări şi

pachete cu plasturi, toate sunt aruncate peste copastia bărcii şi se afundă printre sloiurile de gheaţă.

— Ar fi bine să îţi mănânci ouăle, draga mea, spune mama.

Barca vine drept spre mine şi nu încetineşte. Dimpotrivă, prinde viteză. Dacă nu mă feresc, va da peste mine.

Paige mă strigă din depărtare.

— Vin, dau să strig, dar din gura mea iese doar o şoaptă gâtuită. Încerc să înot spre ea, însă muşchii mi-au îngheţat atât de tare, încât nu pot decât să mă zbat inutil. Mă zbat şi tremur în calea bărcii mamei mele.

— Linişte. Şşşt, îmi şopteşte în ureche o voce liniştitoare.

Simt cum pernele canapelei îmi sunt trase de la spate.Apoi mă înveleşte căldura. Muşchi fermi mă îmbrăţişează din spaţiul unde înainte erau pernele. Sunt vag conştientă că mă cuprind braţe de bărbat, pielea lor moale ca o pană, muşchii lor catifelaţi ca oţelul. Alungându-mi gheaţa din vene şi coşmarul.

— Şşşt.

O voce aspră în urechea mea.

Mă relaxez în coconul de căldură şi las sunetul ploii pe acoperiş să mă adoarmă la loc.

•

Căldura a dispărut, însă nu mai tremur. Mă ghemuiesc şi încerc să mă bucur de căldura lăsată în perne de un corp care nu mai este acolo.

Când deschid ochii, lumina dimineţii mă face să regret gestul. Raffe stă întins pe sofaua sa şi se uită la mine cu ochii lui albaştri-închis. Înghit, simţindu-mă deodată stânjenită şi neîngrijită. Grozav. Lumea a ajuns la sfârşit, mama este undeva, cine ştie pe unde, alături de găştile hoinare, mai smintită ca oricând, sora mea a fost răpită de îngeri răzbunători şi eu îmi fac griji că am părul unsuros şi că îmi miroase respiraţia.

Mă ridic brusc, dând în lături pătura cu mai multă forţă decât ar fi fost nevoie. Îmi iau obiectele de igienă personală şi pornesc spre una dintre cele două toalete.

— Bună dimineaţa şi ţie, spune el, tărăgănând leneş cuvintele. Sunt cu mâna pe uşa toaletei, când mai spune: În caz că te interesează, răspunsul este afirmativ.

Preget, temându-mă să mă uit înapoi.

— Da?

Da, el m-a ţinut în braţe toată noaptea? Da, ştie că mi-a plăcut?

— Da, poţi să vii cu mine, rosteşte de parcă deja ar regreta decizia. Te voi duce în sălaşul îngerilor.

11.

În casă este apă curentă, dar nu e caldă. Mă gândesc să fac un duş, totuşi, căci nu ştiu cât timp va trece până să pot face unul cum se cade, însă gândul la apa rece ca gheaţa care-mi atinge pielea cu forţă mă face să ezit.

Hotărăsc să mă spăl temeinic cu o cârpă umedă. Măcar în felul acesta, pot face ca anumite părţi ale corpului meu să nu îngheţe deodată.

Cum mă aşteptam, apa este rece ca gheaţa şi îmi aduce în minte fragmente din visul de noaptea trecută, ceea ce, inevitabil, îmi aminteşte modul în care m-am încălzit destul cât să adorm la loc. Probabil nu a fost vorba decât despre un gest de protecţie din partea îngerului declanşat de tremuratul meu, la fel cum pinguinii se adună laolaltă când este frig. Ce altceva putea să fie?

Dar nu vreau să mă gândesc la asta – nu ştiu cum să mă gândesc la asta – aşa că azvârl gândul în locul acela întunecat şi aglomerat din mintea mea care ameninţă să dea pe de lături în orice clipă.

Când ies din baie, Raffe arată proaspăt îmbăiat, e îmbrăcat în pantalonii săi negri şi are ghete în picioare. Nu mai poartă bandajele. Şuviţele de păr ud îi cad peste ochi când îngenunchează pe podeaua de lemn masiv în faţa păturii desfăcute. Pe aceasta sunt aşezate aripile.

Îşi plimbă degetele printre pene, ridicându-le pe cele strivite şi smulgându-le pe cele rupte. Într-un fel, presupun că aşa se curăţă. Are atingerea blândă şi respectuoasă, deşi pe chip i se citeşte o expresie impenetrabilă şi dură ca piatra. Capetele aripii pe care le-am tăiat eu arată urât.

Simt o pornire absurdă de a-mi cere iertare. Pentru ce îmi pare rău, mai exact? Că semenii lui au atacat lumea mea şi au distrus-o? Că sunt atât de brutali, încât pot reteza aripile unuia de al lor şi apoi să îl lase să fie sfâşiat de sălbaticii locului? Dacă suntem chiar atât de sălbatici, asta e doar fiindcă ei ne-au făcut aşa. Drept pentru care nu îmi pare rău, îmi reamintesc. Nu am

de ce să regret că am strivit aripile unui duşman într-o pătură roasă de molii.

Dar, cine ştie de ce, las totuşi capul în pământ şi păşesc încet ca şi când mi-ar părea rău, chit că nu aş spune-o cu voce tare.

Merg prin spatele lui ca să nu îmi vadă poziţia vinovată şi atunci îi văd perfect spinarea goală. Nu mai sângerează. Acum, şi restul corpului pare a fi perfect sănătos – fără vânătăi, fără umflături sau tăieturi, mai puţin acolo unde înainte se aflau aripile lui.

Rănile sunt ca două dâre de carne crudă trasate pe spatele lui în jos. Urmează făgaşul făcut de cuţit prin tendoane şi muşchi. Nu îmi place să mă gândesc la asta, dar presupun că celălalt înger a secţionat articulaţiile, separând oasele de restul corpului. Presupun că ar fi trebuit să suturez rănile, numai că bănuisem că ar muri.

— Nu ar trebui să încerc, nu ştiu, să îţi suturez rănile? întreb, sperând că mă va refuza. Sunt o fată destul de tare, însă a coase laolaltă bucăţi de carne forţează limitele zonei mele de confort, ca să nu spun mai mult.

— Nu, zice el fără a ridica ochii de la ce face. Se vor vindeca până la urmă singure.

— De ce nu s-au vindecat deja? Celelalte răni s-au vindecat cât ai clipi.

— Rănile făcute de săbiile îngerilor se vindecă mult mai greu. Dacă vrei vreodată să ucizi un înger, fă-l bucăţi cu o sabie de-a lui.

— Minţi. De ce îmi spui asta?

— Poate că nu mă tem de tine.

— Poate că ar trebui să te temi.

— Sabia mea nu m-ar răni şi sabia mea este singura pe care o poţi mânui.

Mai smulge, delicat, încă o pană şi o pune pe pătură.

— Cum aşa?

— Trebuie să primeşti acordul ca să foloseşti o sabie de înger. Dacă încerci să o ridici fără a avea permisiune, va cântări o tonă.

— Dar tu nu mi-ai dat permisiunea.

— Aceasta nu o primeşti de la înger, ci de la sabia însăşi. Iar pe unele săbii simpla întrebare le enervează.

— Da, sigur că da.

Îşi trece mâna peste pene, ca să le simtă pe cele rupte. De ce nu pare că glumeşte?

— Nu am cerut permisiunea şi am reuşit să ridic sabia fără probleme.

— Asta pentru că voiai să mi-o arunci mie ca să mă pot apăra. Din câte se pare, ea a considerat că, pentru aşa ceva, permisiunea se acordă din oficiu.

— Stai, mi-a citit gândurile?

— Sau măcar intenţiile. Uneori face asta.

— Bine, cum să nu!

Am renunţat. Am auzit multe lucruri ciudate la viaţa mea şi trebuie să nu le dai curs, pur şi simplu, fără să provoci persoana care le exprimă. A o provoca este un exerciţiu inutil şi uneori periculos. Cel puţin, aşa se întâmplă cu mama mea. Trebuie să recunosc, totuşi, că Raffe este şi mai inventiv decât mama.

— Deci... vrei să îţi bandajez spatele?

— De ce?

— Ca să nu se infecteze rana, spun, scotocind prin rucsac după trusa de prim-ajutor.

— Nu m-aş teme de infecţie.

— Nu poţi să te infectezi?

— Ar trebui să fiu imun la microbii voştri.

Cuvintele „ar trebui” şi „voştri” îmi atrag atenţia. Nu ştim aproape nimic despre îngeri. Orice informaţie ne-ar putea oferi un avantaj. Asta de îndată ce ne reorganizăm, desigur.

Îmi dau seama că m-aş putea afla în insolita poziţie de-a dobândi o fărâmă de informaţii despre ei. În pofida a ceea ce şefii de bande ar vrea să credem noi, ceilalţi, îngerilor morţi sau pe moarte le sunt luate întotdeauna unele părţi ale corpului, sunt sigură de asta. Nu ştiu ce aş face dacă aş avea informaţii despre îngeri, dar nu poate face rău să aflu cât de cât ceva.

Asta să le-o spui lui Adam şi Evei.

Ignor vocea aceasta prevăzătoare din capul meu.

— Deci... Eşti imunizat sau aşa ceva?

Încerc să îmi compun o voce normală, de parcă răspunsul nu ar însemna nimic pentru mine.

— Probabil că este, totuşi, o idee bună să mă bandajezi, spune el, trimiţându-mi un semnal clar că e conştient de încercarea mea de a stoarce informaţii. Cât timp am rănile acoperite, probabil pot trece drept om.

Scoate o pană ruptă şi o pune cu reţinere peste mormanul în continuă creştere.

Îi bandajez rănile cu ultimele lucruri din trusa mea de prim-ajutor. Pielea lui este ca oţelul drapat în mătase. Lucrez puţin mai dur decât este nevoie, întrucât asta mă ajută să nu-mi tremure mâinile.

— Încearcă să nu te mai mişti aşa de mult, altfel vei sângera din nou. Bandajele nu sunt foarte groase şi sângele va trece prin ele destul de repede.

— Nicio problemă, zice el. N-ar trebui să fie foarte greu să stau nemişcat în vreme ce fugim să ne salvăm pielea.

— Vorbesc serios. Alte bandaje nu mai avem, va trebui să ai grijă de ele.

— Nu am putea să mai găsim?

— Poate.

Cum magazinele sunt fie delapidate, fie se află în stăpânirea bandelor, cele mai mari şanse de a găsi truse de prim ajutor le avem căutând prin case.

Umplem sticla mea cu apă. Nu am avut destul timp ca să adun provizii din birou. Cele pe care le am cu mine sunt foarte variate. Suspin, dorindu-mi să fi avut timp ca să adun mai multă mâncare. Pe lângă singura cană cu supă instant de tăiţei, mai avem doar mâna de ciocolăţele pe care le păstrez pentru Paige. Împărţim tăiţeii, fiecăruia revenindu-i cam două înghiţituri. Pe când părăsim coliba, dimineaţa este la mijloc. Primul loc pe care îl vizităm este casa principală.

Am mari speranţe să găsim o bucătărie bine aprovizionată, însă o singură privire la dulapurile deschise în marea de granit şi oţel inoxidabil îmi spune că va trebui să cotrobăim după resturi. Poate că aici au locuit cândva oameni bogaţi, însă nici măcar ei nu aveau destui bani ca să cumpere hrană odată ce situaţia s-a înrăutăţit. Fie au mâncat tot ce au putut înainte să-şi strângă lucrurile şi să o ia la picior, fie le-au luat cu ei. Sertar după sertar, dulap după dulap, nu găsim nimic în afară de firmituri.

— Asta se poate mânca?

Raffe stă în uşa bucătăriei, încadrat de arcada mediteraneeană. Într-un loc ca acesta, te simţi cu uşurinţă acasă. Postura lui are graţia fluidă a unui aristocrat obişnuit cu o locuinţă scumpă. Totuşi, punga cu mâncare pentru pisici pe care o ţine ridicată în aer strică puţin imaginea aceasta.

Cobor mâna în pungă şi scot din ea câteva granule roşii şi galbene. Mi le arunc în gură. Crocante, cu gust vag de peşte. În timp ce mestec şi înghit îmi spun că sunt biscuiţei.

— Nu e o mâncare rafinată, dar probabil nu ne va ucide.

La capitolul hrană, asta e tot ce găsim. În garaj ne întâmpină, totuşi, altfel de provizii. Un rucsac care se transformă în sac de marinar, ceea ce e grozav, căci, deşi el nu îl poate purta acum, mai târziu situaţia s-ar putea schimba. Doi saci de dormit pentru copii, rulaţi şi gata de transportat. Nu este niciun cort, dar sunt lanterne cu baterii suplimentare. Un cuţit de vânătoare lucios, mai scump decât orice cuţit mi-am permis să cumpăr vreodată. I-l dau pe al meu lui Raffe şi îl păstrez pe acesta.

Întrucât hainele mele sunt murdare, le schimb fără întârziere cu unele din dulapuri. Mai punem câteva în bagaje, precum şi nişte jachete.

Găsesc un tricou care aproape îi vine lui Raffe. Îl conving şi pe el să îşi schimbe pantalonii negri şi ghetele cu şireturi cu jeanşi şi o pereche de bocanci.

Din fericire, sunt trei dormitoare doldora de haine bărbăteşti de diferite mărimi. Probabil că acolo locuia o familie cu doi băieţi adolescenţi, însă acum singurul semn al existenţei lor îl reprezintă lucrurile din dulapuri şi din garaj. Cel mai mult mă preocupă dacă bocancii i se potrivesc lui Raffe sau nu. Băşicile i s-au vindecat deja de ieri, dar chiar şi beneficiind de capacitatea sa de vindecare super-rapidă, nu ne permitem să îşi facă picioarele praf în fiecare zi.

Îmi spun că îmi pasă de asta fiindcă nu pot accepta să fiu ţinută în loc de şchiopătatul lui – şi mai departe de atât refuz să gândesc.

— Îmbrăcat aşa, parcă ai fi aproape om, spun.

De fapt, arată exact ca un splendid campion olimpic. E mai mult decât neliniştitor cât de tare seamănă cu un exemplar superior al unei fiinţe umane. Adică, un înger care face parte dintr-o legiune chitită să elimine rasa umană nu ar trebui să arate, ei bine, malefic şi extraterestru?

— Atâta vreme cât nu sângerezi în forma articulaţiilor de aripi, vei trece drept om. O, şi să nu te laşi ridicat de nimeni. Îşi va da seama că ceva nu e în regulă imediat ce va simţi cât eşti de uşor.

— Voi avea grijă să nu mă las purtat în braţe decât de tine.

Se întoarce şi părăseşte bucătăria înainte să mă dumiresc cu privire la comentariul său. Simţul umorului este un alt lucru pe care cred că îngerii nu ar trebui să îl posede. Faptul că are un simţ al umorului aşa răsuflat îl face şi mai deplasat.

•

Pe când părăsim casa cea mare, dimineaţa e pe terminate. Ne aflăm într-o mică fundătură care dă în PageMill Road. Drumul e întunecat şi umed de la furtuna de noaptea trecută. Cerul e plin de nori cenuşii risipiţi, dar dacă avem noroc, am putea ajunge pe dealuri, sub un acoperiş, la căldură, pe când se porneşte din nou ploaia.

Genţile noastre ocupă scaunul lui Paige şi, dacă închid ochii, aproape mă pot preface că, de fapt, pe ea o împing. Mă surprind fredonând ceea ce mi s-a părut că este o piesă fără noimă. Mă opresc când îmi dau seama că este cântecul de scuze al mamei.

Pun un picior înaintea celuilalt, încercând să ignor greutatea prea mică a scaunului cu rotile şi îngerul fără aripi de lângă mine.

Până să ajungem la intrarea pe şosea, drumul e plin de maşini abandonate. După aceea, mai sunt doar câteva cu botul îndreptat spre deal. Toată lumea a încercat să ajungă pe şosea ca să scape, atunci, în primele zile. Nu îmi dau seama unde mergeau. Am impresia că nici ei nu ştiau, căci şoseaua este blocată pe ambele sensuri de mers.

Nu trece mult până să vedem primul cadavru.

12.

O familie zace într-o baltă de sânge.

Un bărbat, o femeie, o fetiţă cam de zece ani. Copila se află la marginea pădurii, în vreme ce adulţii sunt în mijlocul drumului. Fie fetiţa a luat-o la fugă când părinţii i-au fost atacaţi, fie s-a ascuns în timpul atacului şi a fost prinsă când a ieşit.

Nu sunt morţi de mult timp. Ştiu asta pentru că sângele de pe hainele lor zdrenţuite este încă roşu-deschis. Trebuie să înghit şi să mă străduiesc să nu dau afară mâncarea de pisică din stomac.

Au capetele intacte. Din fericire, părul i-a fost aruncat fetei peste faţă. Corpurile sunt, însă, într-o stare deplorabilă. Pentru început, porţiuni din trunchi au fost roase până la os, unde au mai rămas doar câteva bucăţi de carne. Apoi, le lipsesc braţe şi picioare. Nu am curajul să mă uit mai atent, dar Raffe îl are.

— Urme de dinţi, spune el îngenunchind pe asfalt în faţa bărbatului.

— Despre ce fel de animal este vorba?

Se aşază ghemuit lângă cadavre, cumpănind la întrebarea mea.

— De genul celor cu două picioare şi dinţi teşiţi.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Ce vrei să spui? Că sunt de om?

— Poate. Neobişnuit de ascuţiţi, dar au forma dinţilor de om.

— Nu se poate.

Dar ştiu că se poate. Oamenii sunt în stare de orice pentru a supravieţui. Totuşi, lucrurile nu se leagă.

— E prea mare risipa. Dacă eşti atât de disperat încât să recurgi la canibalism, nu muşti doar de câteva ori şi pleci.

Dar corpurilor acestora le lipsesc nu doar câteva îmbucături. Acum, că îmi fac curaj să privesc cu adevărat, îmi dau seama că sunt pe jumătate mâncate. Chiar şi aşa, de ce să laşi jumătate în urmă?

Raffe cercetează locul unde ar trebui să se afle piciorul copilei.

— Membrele au fost smulse din încheietură.

— Destul, spun şi mai fac doi paşi. Scrutez împrejurimile. Suntem în câmp deschis şi mă simt agitată la fel ca un şoarece care se uită la cerul plin de ulii.

— Ei bine, face el, ridicându-se şi cercetând copacii. Să sperăm că cei care au făcut asta încă mai controlează zona.

— De ce?

— Pentru că nu le mai este foame.

Asta nu mă linişteşte deloc.

— Eşti cam bolnav, ştii asta?

— Eu? Nu ai mei au făcut măcelul ăsta.

— De unde ştii? Aveţi dinţi la fel ca noi.

— Dar semenii mei nu sunt disperaţi.

O spune ca şi când îngerii nu ar avea nicio legătură cu disperarea noastră.

— Şi nu sunt nici nebuni.

Şi atunci eu văd oul spart.

Se găseşte pe marginea drumului, lângă fetiţă, cu gălbenuşul maro şi albuşul închegat. Izul de sulf îmi asaltează nările. Este putoarea familiară care mi-a umplut hainele, perna şi părul în ultimii doi ani ai nebuniei mamei cu ouăle clocite. Alături se află un bucheţel de crenguţe. Rozmarin şi salvie. Fie mamei i s-au părut frumoase, fie nebunia ei a căpătat un simţ al umorului foarte negru.

Nu înseamnă altceva, decât că ea a fost aici. Asta e tot. Nu ar putea omorî o familie întreagă.

Dar ar putea ucide o fată de zece ani care iese din ascunzătoare după ce părinţii ei au fost omorâţi.

A fost aici şi a păşit pe lângă cadavre, exact cum facem noi. Asta e tot.

Serios, asta este tot.

— Penryn?

Îmi dau seama că Raffe îmi vorbea.

— Poftim?

— Ar fi posibil să fie copii?

— Cine să fie copii?

— Atacatorii, rosteşte el încet. Evident, mi-a scăpat o parte din discuţie. Cum am spus, urmele de dinţi par prea mici ca să fie de adulţi.

— Or fi animale.

— Animale cu dinţi teşiţi?

— Da, zic cu mai multă convingere decât am, de fapt. Mi se pare mai credibil decât un copil care omoară o familie întreagă.

— Dar nu mai credibil decât un atac al unei cete de copii turbaţi.

Încerc să îi arunc o privire care să-i transmită că e smintit, dar presupun că reuşesc doar să par speriată. Creierul îmi zumzăie de imagini a ceea ce s-a putut întâmpla aici.

El spune ceva, cum că să evităm drumul şi să pornim la deal în sus prin pădure. Încuviinţez din cap fără a auzi cu adevărat detaliile şi îl urmez printre copaci.

13.

În California, avem cu precădere conifere, totuşi sunt destule frunze uscate care acoperă pământul în pădure. Nu ne putem înfrâna să nu scrâşnim din dinţi la fiecare pas. Nu ştiu cum e în alte părţi ale lumii, dar cel puţin pe dealurile noastre, sunt convinsă că povestea cu pădurarii abili care umblă în linişte prin pădure este un mit. Pentru început, toamna pur şi simplu nu ai cum să mergi fără să calci pe frunze uscate. După aceea, până şi veveriţele şi căprioarele, păsările şi şopârlele fac zgomot destul printre copaci ca să pară că sunt animale mult mai mari.

Vestea bună este că ploile au muiat frunzele, ceea ce reduce zgomotul. Vestea proastă este că nu pot manevra scaunul cu rotile pe costişa udă.

Cum mă opintesc cu el în sus, frunzele uscate se prind întruna în spiţe. Ca să reduc greutatea, leg sabia de rucsac şi iau rucsacul în spate. Celălalt rucsac i-l arunc lui Raffe. Chiar şi aşa, scaunul patinează pe frunzele ude, luând-o mereu la vale când eu mă chinuiesc să îl împing de-a curmezişul. Înaintăm ca melcul. Raffe nu se oferă să mă ajute, însă nici comentarii sarcastice nu face.

Ajungem în sfârşit pe o cărare curată ce pare să ducă în direcţia dorită de noi. Terenul este în bună parte drept pe cărare şi frunzele sunt considerabil mai puţine. Numai că ploile au transformat pământul în noroi. Nu ştiu cât de bine se va descurca scaunul pe acolo şi aş prefera să continuu în condiţii bune. Aşa că îl pliez şi îl iau pe sus. Asta e bine pentru un timp, într-un fel incomod şi deranjant. Înainte, cel mai mult am dus scaunul pe sus cale de un palier sau două, pe scări.

Îmi e foarte repede clar că nu voi putea continua să înaintez cărând căruciorul în braţe. Chiar dacă Raffes-ar oferi să mă ajute – lucru pe care nu îl face – nu am ajunge foarte departe, trăgând după noi un obiect mătăhălos din plastic şi metal.

În cele din urmă, îl desfac şi îl pun jos. Se afundă în noroiul care înghite cu lăcomie roţile. E nevoie de doar câţiva metri pentru ca scaunul să rămână înnămolit complet, cu roţile înţepenite.

Iau un băţ şi curăţ cât de mult pot. Trebuie să mai fac asta de vreo două ori. De fiecare dată, noroiul se prinde mai repede de roţi. Odată amestecat, este mai mult lut decât noroi. Într-un final, e nevoie ca roţile să se învârtă doar de câteva ori pentru ca scaunul să rămână împotmolit de-a binelea.

Rămân lângă el, lacrimile înţepându-mi ochii. Cum să o salvez pe Paige fără scaunul ei?

Va trebui să găsesc o soluţie, chiar de va fi nevoie să o port în braţe. Important este să o găsesc. Totuşi, mai stau acolo un minut, cu fruntea plecată a înfrângere.

— Mai ai ciocolata ei, zice Raffe pe un ton blând. Restul e logistică.

Nu ridic ochii ca să mă uit la el pentru că lacrimile nu mi s-au retras încă. Mângâi cu degetele şezutul de piele într-un gest de rămas-bun şi las scaunul lui Paige în urmă.

•

Mergem deja de o oră, când Raffe şopteşte:

— Faptul că stau bosumflaţi chiar îi ajută pe oameni să se simtă mai bine?

Vorbim între noi şoptit de când am văzut victimele de pe şosea.

— Dar eu nu stau bosumflată, răspund pe un ton scăzut.

— Sigur că nu. O fată ca tine, care stă în tovărăşia unui semizeu războinic ca mine. De ce ai fi bosumflată? În comparaţie cu asta, un scaun cu rotile lăsat în urmă este un mizilic.

Aproape mă împiedic într-o ramură căzută.

— Cred că glumeşti.

— Oh. Dumnezeule. Mare.

Cobor imediat vocea, căci am uitat să şoptesc.

— Nu eşti decât un păsăroi îngâmfat. Bine, ai ceva muşchi, îţi recunosc asta. Dar să ştii că o pasăre nu este decât o şopârlă puţin mai evoluată. Asta eşti tu.

Chicoteşte.

— Evoluţie.

Se apleacă spre mine, ca şi când mi-ar spune un secret.

— Ţin să te informez că sunt aşa perfect de la începutul timpului.

Este aşa aproape, că respiraţia lui îmi mângâie urechea.

— O, te rog! Capul ăla uriaş al tău începe să fie prea mare pentru pădurea asta. Cât de curând, vei rămâne blocat încercând să treci printre doi copaci. Şi atunci va trebui să te salvez.

Îi arunc o privire grăitoare.

— *Din nou.*

Grăbesc pasul, încercând să descurajez răspunsul tăios care sunt sigură că va veni.

Dar nu vine. Este oare posibil să mă lase să am ultimul cuvânt?

Când mă uit înapoi, văd că Raffe are un rânjet infatuat pe figură. Şi atunci îmi dau seama că am fost manipulată să mă simt mai bine. Încerc cu încăpăţânare să mă opun, dar deja e prea târziu.

Chiar mă simt puţin mai bine.

•

Din hartă, îmi amintesc că Skyline Boulevard este o arteră care străbate pădurea şi intră prin sudul oraşului San Francisco sau pe acolo pe undeva. Skyline este mai sus de unde ne aflăm noi. Deşi Raffe nu a spus unde se află sălaşul îngerilor, mi-a zis că trebuie să mergem la nord. Asta înseamnă să trecem prin San Francisco. Aşa încât, dacă mergem doar la deal, apoi urmăm Skyline în oraş, ne putem feri de zonele foarte populate până când nu le mai putem evita.

Am o mulţime de întrebări pentru Raffe, acum, că am ajuns la concluzia că trebuie să adun cât mai multe informaţii despre îngeri. Însă canibalii sunt prima grijă, aşa că discutăm doar cât e strict necesar şi în şoaptă.

Am crezut că ne va lua toată ziua ca să ajungem la Skyline, dar ajungem la destinaţie pe la mijlocul după-amiezii. Şi asta e bine, căci nu cred că voi mai putea înghiţi mâncare pentru pisici. Avem timp destul să scotocim prin casele de pe Skyline, pentru cină, înainte să se întunece. Aceste locuinţe nu sunt nici pe departe aşa de apropiate ca alte case din suburbie, dar sunt dispuse la distanţe regulate de-a lungul drumului. Cele mai multe sunt ascunse în spatele coniferelor, excelent pentru cine vrea să caute provizii fără a fi văzut.

Mă întreb cât ar trebui să o aşteptăm pe mama şi cum o vom regăsi. A ştiut să urce pe dealuri, dar alte planuri, în afară de

acesta, nu avem. Ca toate celelalte lucruri din viaţa mea la acest moment, nu pot decât să sper la ce e mai bun.

Skyline este un drum frumos de pe creasta versantului care separă Silicon Valley de ocean. Este o şosea cu două benzi de unde poţi vedea valea pe o parte şi oceanul pe cealaltă. Este singurul drum pe care păşesc de la atacuri şi care, în pustietatea lui, nu mi se pare periculos. Flancat de conifere şi mirosind a eucalipt, ar trezi un sentiment mai mare de pericol dacă ar fi circulat.

Nu cu mult după ce ajungem la Skyline, totuşi, vedem maşini îngrămădite de-a curmezişul drumului, blocând pe oricine ar vrea să treacă. În mod evident, nu este ceva ce s-a întâmplat accidental. Maşinile sunt dispuse în unghi de nouăzeci de grade faţă de drum şi baricada are lăţimea mai multor maşini, în caz că cineva s-ar decide să intre în ea cu viteză, presupun. Este o comunitate aici şi nu este una primitoare.

Îngerul care seamănă de acum cu un om evaluează situaţia. Înclină capul ca un căţel care aude ceva în depărtare. Încuviinţează, dând uşor din bărbie, înainte şi la stânga drumului.

— Sunt acolo, ne privesc, şopteşte.

Eu nu văd decât un drum gol trecând printre conifere.

— Cum îţi dai seama?

— Îi aud.

— Cât de departe? şoptesc.

Cât de departe sunt ei şi cât de departe poţi tu să auzi?

Se uită la mine de parcă ar şti la ce mă gândesc. Poate citi gândurile la fel de bine cum aude, nu-i aşa? Ridică din umeri, apoi se întoarce pentru a o lua înapoi la adăpostul copacilor.

Ca experiment, îi spun în fel şi chip în gând. Când nu răspunde, îmi aduc în minte imagini aleatorii ca să văd dacă îl pot face să îmi arunce o privire curioasă. Cumva, gândurile îmi alunecă la cum m-a ţinut în braţe în timpul nopţii, atunci când visam că îngheţ în apă. Mă văd trezindu-mă pe canapeaua aceea şi, întorcându-mă, văzându-l. E aşa aproape, că respiraţia lui îmi mângâie obrazul...

Mă opresc. Mă gândesc la banane, la portocale şi la căpşune, îngrozită de ideea că el ar putea cu adevărat să simtă ce gândesc. El însă continuă se meargă prin pădure, nu trădează niciun semn că mi-ar putea citi gândurile. Asta este vestea cea

bună. Vestea cea rea este că nu ştie nici ce gândesc *ei.* Spre deosebire de el, eu nu aud, nu văd şi nici nu miros nimic ce ar putea anunţa prezenţa cuiva care să ne prindă în ambuscadă.

— Ce ai auzit? şoptesc.

Se întoarce şi răspunde:

— Doi oameni care şoptesc.

După aceea, îmi ţin gura şi merg după el.

Aici sus, pădurea e doar de conifere. Nu sunt frunze pe pământ care să foşnească sub picioarele noastre. În schimb, pădurea ne oferă exact ce avem nevoie – un covor gros de ace moi care ne amortizează paşii.

Vreau să întreb dacă vocile pe care le-a auzit vin spre noi, însă mă tem că vorbesc inutil. Putem încerca să le ocolim teritoriul, dar este nevoie să continuăm în aceeaşi direcţie dacă vrem să ajungem la San Francisco.

La coborâre, Raffe grăbeşte pasul, aproape aleargă. Îl urmez orbeşte, presupunând că aude ceva ce eu nu aud. Apoi aud şi eu. Câini.

Judecând după cum latră, vin drept spre noi.

14.

Sprintăm, mai mult patinăm decât alergăm peste acele de brad. Este oare posibil ca oamenii aceştia să aibă câini? Sau să fie o haită de animale sălbatice? Dacă sunt sălbatici, atunci ne-am putea pune în siguranţă urcând într-un copac, până ce vor pleca. Dar dacă sunt domestici... Gândul mă năuceşte. Ar avea nevoie de multă mâncare ca să se hrănească ei şi căţeii. Cine are atâta bogăţie şi de unde au pus mâna pe ea?

Îmi revine în minte imaginea familiei canibalizate şi, când instinctele preiau controlul, îmi clachează creierul.

Este limpede după cum latră că jigodiile scurtează distanţa dintre noi. Drumul este departe în urma noastră, acum, aşa că nu putem sări într-o maşină. Va trebui să ne descurcăm cu un copac.

Agitată, scrutez pădurea în căutarea unui trunchi pe care să putem urca. Nu văd niciunul. Brazii cresc înalţi şi drepţi în jurul nostru, cu ramuri perpendiculare pe trunchi sus, deasupra solului. Ar trebui să am cel puţin de două ori înălţimea de acum ca să ajung la cea mai de jos creangă.

Raffe sare, încercând să se prindă. Deşi ajunge mult mai sus decât orice om normal, tot nu e de ajuns.Frustrat, loveşte cu pumnul în trunchi. Probabil nu a mai avut niciodată nevoie să sară. De ce să ţopăi când poţi să zbori?

— Urcă-mi pe umeri, spune.

Nu îmi dau seama ce plan a pus la cale, dar câinii se aud tot mai tare. Nu pot desluşi câţi sunt, însă e clar că nu e vorba de unu sau doi, ci de o haită.

Mă apucă de mijloc şi mă ridică. E puternic. Destul cât să mă salte până ce stau în picioare pe umerii lui. Abia ajung, în felul acesta, la cea mai de jos ramură, dar e destul ca să mă prind bine când mă opintesc în el. Sper ca această crenguţă să fie destul de rezistentă ca să îmi ţină greutatea.

Pune mâinile sub picioarele mele, susţinându-mă şi împingându-mă în sus până ce ajung în siguranţă pe creangă. Se clatină, dar nu se rupe cu mine. Mă uit în jur după o rămurea pe care să o pot rupe şi să i-o cobor, ca să îl ajut să urce.

Dar înainte să pot face ceva, Raffe o ia la fugă. Aproape că îi strig numele, dar mă abţin la timp. Ultimul lucru de care avem nevoie e să ne trădăm poziţia.

Privesc cum dispare pe deal în jos. Acum este rândul meu să lovesc în copac, frustrată. Ce face? Dacă stătea în apropiere, poate reuşeam să îl aduc cumva sus. Aş fi putut cel puţin să îl ajut să respingă căţeii aruncând în ei cu ceva. Nu am arme la îndemână, dar de la înălţimea asta, orice aş arunca ar fi o armă.

A fugit oare ca să îi distragă pe câini şi ca eu să fiu în siguranţă? A făcut-o ca să mă protejeze?

Izbesc iarăşi cu pumnul în copac.

O haită de şase dulăi se apropie mârâind de trunchi. Doi rămân în urmă, amuşină la rădăcină, iar ceilalţi pornesc pe urmele lui Raffe. Durează doar o clipă până ce şi aceştia o iau după restul haitei.

Creanga mea se apleacă ameninţător spre pământ. Copacul e atât de lipsit de frunziş în jurul meu, încât nu e nevoie decât să priveşti în sus ca să mă vezi. Rămurelele de jos au doar câteva frunze la capăt, astfel încât trunchiul nu este acoperit aproape deloc. Mă întind spre altă ramură şi încep să mă caţăr. Crengile sunt din ce în ce mai robuste pe măsură ce urc. E mult până ajung la una cu destule frunze care să mă ascundă cât de cât.

Când un câine scheaună de durere, ştiu că l-au prins din urmă. Mă ghemuiesc şi mă agăţ de creangă, încerc să ghicesc ce se întâmplă.

Sub mine, ceva mare străbate tufişurile. Se dovedeşte a fi mai mulţi bărbaţi masivi. Cinci la număr. Sunt îmbrăcaţi în haine de camuflaj şi poartă puşti, ţinându-le ca nişte experţi.

Unul dintre ei face semn cu mâna şi ceilalţi se răspândesc. Oamenii aceştia nu lasă impresia unor vânători de weekend care vânează iepuri cu o mână în vreme ce cu cealaltă beau bere. Sunt organizaţi. Antrenaţi. Mortali. Se deplasează cu o uşurinţă şi o încredere care mă fac să bănuiesc că au mai lucrat împreună înainte. Că au mai vânat împreună înainte.

Îmi îngheaţă inima gândindu-mă la ce i-ar face un grup de militari răzvrătiţi unui înger prizonier. Mă gândesc să strig la ei, să le distrag atenţia pentru a-i da lui Raffe ocazia să fugă. Dar câinii continuă să mârâie şi să schelălăie. Se luptă pentru viaţa lui şi ţipetele mele doar i-ar rupe concentrarea şi amândoi am fi prinşi.

Dacă eu mor, Paige este ca moartă şi ea. Şi refuz să mor pentru un înger, oricâte lucruri nebuneşti ar face el ca de exemplu să îmi salveze pielea. Dacă s-ar fi putut căţăra pe umerii mei ca să ajungă aici, ar fi făcut-o?

Însă adânc în sinea mea, ştiu mai bine. Dacă ar fi urmărit doar să se salveze pe sine, ar fi fugit de lângă mine la primul semn de pericol. Cum spune vechea glumă, nu e nevoie să fugă de urs, e nevoie să fugă doar de mine. Asta ar putea-o face cu uşurinţă.

Mârâitul furios al unui câine în atac mă crispează. Oamenii nu ar trebui să îşi poată da seama că Raffe nu este om decât dacă îi dau jos haina sau dacă rănile de pe spatele lui se deschid şi sângerează. Dar dacă este sfâşiat de câini, se va vindeca perfect într-o zi şi asta îl va da de gol, dacă va fi ţinut prizonier atât de mult. Sigur că, dacă oamenii sunt canibali, aceasta nu va conta nici cât negru sub unghie.

Nu ştiu ce să fac. Simt nevoia să îl ajut pe Raffe şi, în acelaşi timp, simt nevoia să rămân în viaţă, să nu fac ceva prostesc. Vreau doar să mă fac ghem şi să îmi acopăr urechile cu mâinile.

O comandă tăioasă reduce câinii la tăcere. Oamenii l-au găsit pe Raffe. Nu aud ce spun, doar că vorbesc. Deloc surprinzător, tonul nu pare prietenos. Nu se rostesc multe cuvinte şi pe Raffe nu îl aud vorbind deloc.

Câteva minute mai târziu, câinii fug pe lângă copacul meu. Aceiaşi doi dulăi curioşi adulmecă la rădăcină înainte să meargă pe urmele haitei. Apoi vin oamenii.

Cel care a făcut semn cu mâna înainte conduce grupul. Raffe păşeşte după el.

Are mâinile legate la spate şi îi curge sângele pe faţă şi pe un picior. Se uită drept înainte, are grijă să nu privească spre mine. Îl flanchează câte doi bărbaţi de ambele părţi, cu mâinile pe braţele lui, parcă aşteptând să cadă ca să îl poată târî pe deal în sus. În urma lor vin ultimii doi bărbaţi, îşi ţin armele la unghi de patruzeci şi cinci de grade şi se uită în jur, căutând ţinte înspre care să deschidă focul. Unul dintre ei duce rucsacul lui Raffe.

Pătura albastră în care sunt aripile nu se vede nicăieri. Ultima dată am văzut-o legată de rucsacul lui Raffe. A avut oare timp să o ascundă înainte să îl găsească dulăii? Dacă da, asta i-ar putea aduce câteva ore de viaţă în plus.

Este viu. Repet acest lucru în minte ca să ţin alte gânduri mai tulburătoare la distanţă. Nu pot face nimic dacă sunt copleşită de grijă pentru ce i se întâmplă lui Raffe, lui Paige sau mamei mele.

Îmi limpezesc mintea. Lasă planurile. Nu am suficiente informaţii ca să alcătuiesc vreun plan. Va trebui să mă bazez pe instincte.

Şi acestea îmi spun că Raffe este al meu. Eu l-am găsit prima. Dacă gorilele astea pline de testosteron vor o bucată din el, vor trebui să aştepte până ce el mă va fi dus în sălaşul îngerilor.

Când nu îi mai aud pe oameni, cobor de pe creangă. Sunt tare sus şi am grijă să poziţionez bine piciorul înainte să îmi dau drumul. Ultimul lucru de care am nevoie este să îmi rup glezna. Acele de brad îmi amortizează căzătura şi aterizez fără probleme.

O iau la fugă la vale înspre Raffe. În vreo cinci minute, recuperez aripile înfăşurate în pătură. Probabil a aruncat legătura într-un tufiş din alergare, căci este parţial ascunsă printre ierburi. Leg pătura de rucsacul meu şi pornesc în goană după răpitori.

15.

Câinii sunt o problemă. Va trebui să îmi folosesc creierul pentru a o rezolva. Poate că mă voi putea ascunde de acei oameni, pândindu-i de la oarecare distanţă, însă de câini nu mă voi putea ascunde. Continui să alerg, totuşi. Va trebui să mă ocup de câte un lucru o dată. Mă stăpâneşte surprinzător de puternic teama că nu voi putea să îi găsesc, aşa că accelerez pasul şi trec de la alergare uşoară la sprint.

Când îi văd, aproape nu mai pot să respir. Aerul îmi şuieră în gât atât de tare, încât mă surprinde că ei nu mă aud.

Se apropie de ceea ce, la o primă vedere, pare a fi un grup de clădiri părăginite, dar, privite mai de aproape, se arată a fi în stare bună. Aspectul precar se datorează doar crengilor care se apleacă peste clădiri şi ţes o plasă deasupra întregului complex. Crengile sunt aşezate cu grijă astfel încât par că au căzut natural. Pariez că de sus lasă impresia că pădurea acoperă totul. Pariez că de acolo nici nu se văd clădirile.

În jurul edificiilor, în adăposturi clădite din lemn de brad, se găsesc mitraliere. Toate sunt îndreptate către cer.

Nu pare a fi o tabără în care îngerii să fie bine trataţi.

Raffe şi cei cinci vânători sunt întâmpinaţi de alţi bărbaţi în haine de camuflaj. Se găsesc şi femei aici, însă nu toate poartă uniformă.

Unele nu par că şi-ar afla locul în acest spaţiu. Altele stau ascunse la adăpostul umbrei, sunt murdare şi par speriate.

Îmi surâde norocul, căci unul dintre bărbaţi duce câinii într-un ţarc. Latră mai mulţi deodată, aşa încât nimeni nu îşi poate da seama dacă unii latră de fapt la mine.

Mă uit roată ca să mă asigur că nu am fost reperată. Îmi dau jos rucsacul şi îl ascund într-o scorbură. Mă gândesc să păstrez sabia, dar hotărăsc să nu o fac. Numai îngerii poartă sabie. Ultimul lucru de care am nevoie este să le las impresia asta. Pun aripile înfăşurate în pătură lângă rucsac şi îmi marchez în gând locul unde se află copacul.

Găsesc un loc bun de unde pot să văd cea mai mare parte din tabără şi mă întind pe o bucată de pământ acoperită cu destule

frunze ca să mă protejeze de noroi. Răceala şi umezeala îmi pătrund, totuşi, prin haine. Arunc peste mine câteva frunze şi ace de brad, ca să fiu sigură. Mi-aş dori să am şi haine de camuflaj, ca ei. Din fericire, părul meu castaniu închis se pierde în peisaj.

Îl împing pe Raffe să cadă în genunchi în mijlocul taberei.

Sunt prea departe ca să aud ce spun, dar îmi dau seama că oamenii discută ce să facă cu el. Unul dintre ei se apleacă şi vorbeşte cu Raffe.

Te rog, te rog nu-l face să îşi dea jos cămaşa.

Caut cu disperare să găsesc o cale de a-l salva fără a-mi pierde eu viaţa, însă nu pot face nimic pe lumină, când toată zona este plină de indivizi în uniformă gata să tragă în tot ce mişcă. Exceptând cazul în care s-ar declanşa un atac al îngerilor care să le distragă atenţia, pot spera cel mult ca Raffe să mai fie în viaţă şi să pot ajunge la el cumva odată ce se va întuneca.

Orice le-ar spune Raffe, probabil că îi mulţumeşte pe moment, deoarece îl trag în picioare şi îl duc înăuntrul celei mai mici clădiri din centru. Construcţiile acestea nu seamănă cu nişte case, ci cu un complex militar. Cele două clădiri dintr-o parte şi cealaltă a celei în care este dus Raffe par suficient de mari pentru a adăposti cel puţin treizeci de oameni fiecare. Cea din mijloc pare să poată adăposti, poate, jumătate pe atât. Bănuiesc că una dintre ele este pentru dormit, o alta pentru activităţi comune, iar cea mică, poate, pentru depozitare.

Rămân întinsă acolo, încerc să ignor umezeala rece care vine din pământ, îmi doresc ca soarele să apună mai repede. Poate că oamenii aceştia se tem de întuneric la fel de tare ca găştile hoinare din cartierul meu. Poate se vor culca de îndată ce soarele va asfinţi.

După un timp aparent lung, deşi probabil nu se scurg mai mult de douăzeci de minute, un ins tânăr în uniformă trece la doar câţiva metri de mine. Ţine o puşcă în bandulieră pe piept şi cercetează pădurea. Pare gata de acţiune. Stau perfect nemişcată şi urmăresc trecerea soldatului. Sunt surprinsă şi foarte uşurată de faptul că nu are un câine cu el. Mă mir că nu se folosesc de ei la paza complexului.

După aceasta, un soldat trece pe aici o dată la câteva minute, prea aproape ca să mă simt la adăpost. Patrulele se desfăşoară

cu suficientă regularitate ca să le intuiesc ritmul şi să ştiu când va veni următoarea.

Cam la o jumătate de oră după ce l-au dus pe Raffe în clădirea din mijloc, simt miros de carne şi ceapă, usturoi şi verdeţuri. Acest melanj delicios îmi strânge stomacul atât de tare, încât parcă aş avea crampe.

Mă rog ca nu Raffe să fie cel pe care îl miros.

Oamenii intră încolonaţi în clădirea din dreapta. Nu aud niciun anunţ, aşa că probabil este ora cinei. Sunt aici mult mai mulţi oameni decât am crezut. Soldaţi, majoritatea bărbaţi în uniformă, se desprind din pădure în grupuri de câte doi, trei sau cinci. Vin din toate direcţiile şi doi dintre ei aproape calcă pe mine în drum spre masa de seară.

Pe când se lasă noaptea şi oamenii dispar în clădirea din stânga, frigul care urcă din pământ m-a amorţit aproape de tot. Pe lângă faptul că toată ziua nu am mâncat decât o mână de hrană pentru pisici, nu mă simt atât de pregătită cum aş vrea pentru o operaţiune de salvare.

Nu este lumină în nicio clădire. Oamenii aceştia sunt foarte atenţi, se ascund bine noaptea, evident. În complex domneşte liniştea, cu excepţia greierilor, lucru cât se poate de uimitor ţinând cont de câţi locuiesc aici. Măcar nu se aude niciun strigăt din clădirea lui Raffe.

Mă conving să aştept în întuneric preţ de vreo oră, cred, şi doar după aceea intru în acţiune.

Aştept până după ce trece patrula. Atunci ştiu că celălalt soldat se află în cealaltă parte a complexului.

Număr până la o sută şi mă ridic şi alerg cât pot de încet spre clădiri.

Îmi simt picioarele reci şi rigide ca două ţevi de puşcă, dar îşi revin în simţiri cât ai zice peşte la gândul că aş putea fi prinsă. Trebuie să ocolesc mult, sărind de la o umbră la alta, croindu-mi drum în zigzag spre clădirea din mijloc. Împletitura bolţii mă avantajează, împânzind locul cu umbre schimbătoare.

Mă lipesc de peretele sălii de mese. Un paznic face un pas calculat în dreapta mea şi, în depărtare, celălalt merge încet prin partea opusă a complexului. Paşii lor sună înfundat şi lenţi, ca şi când oamenii ar fi plictisiţi. Semn bun. Dacă ar fi auzit ceva neobişnuit, ar fi păşit mai iute, mai urgent. Cel puţin, aşa sper.

Încerc să văd spatele clădirii centrale, caut o uşă de acces. Dar cum în partea aceea luna îşi proiectează umbra, nu îmi dau seama dacă este vorba despre o uşă sau o fereastră.

Ţâşnesc din ascunzătoare spre clădirea lui Raffe.

Mă opresc acolo, aşteptând să aud un strigăt. Tăcerea este deplină, însă. Rămân lipită de zid, îmi ţin respiraţia. Nu aud nimic şi nu văd nicio mişcare. Nu este nimic, în afara fricii care îmi spune să abandonez. Aşa că merg mai departe.

Pe partea din spate a clădirii sunt patru ferestre şi o uşă de acces. Arunc o privire pe un ochi de geam, dar nu văd decât întuneric.

Mă opun tentaţiei de a bate în sticlă, să văd dacă primesc vreun răspuns de la Raffe. Nu ştiu cine ar mai putea fi înăuntru cu el.

Nu am niciun plan, nici măcar unul croit pe genunchi şi nici nu am habar cum să-l biruiesc pe cel care s-ar putea afla înăuntru. Antrenamentul de autoapărare nu include de obicei tactici de furişare prin spatele cuiva şi de sugrumare fără niciun zgomot – o abilitate care mi-ar prinde foarte bine acum.

Totuşi, am reuşit constant să înfrâng parteneri mult mai mari decât mine şi mă agăţ de acest lucru ca să mă păzesc de fiorul rece al panicii.

Inspir adânc şi şoptesc cât pot de încet.

— Raffe?

Dacă aş avea vreun indiciu cu privire la camera în care se află, totul ar fi mult mai uşor. Dar nu aud nimic. Nicio lovitură în geam, niciun răspuns precipitat, niciun scaun care să scrâşnească pe podea şi să mă conducă la el. Gândul cumplit că ar putea fi mort mă vizitează din nou. Fără el, nu am cum să o găsesc pe Paige. Fără el, sunt singură. Îmi trag un ghiont în sinea mea ca să mă conving să renunţ la aceste gânduri.

Mă apropii tiptil de uşă şi-mi lipesc urechea de ea. Nu aud nimic. Încerc clanţa, în caz că ivărul ar putea fi descuiat.

Am în buzunarul de la spate, ca de obicei, trusa de deschis uşi. Am găsit-o în camera unui adolescent în prima săptămână în care căutam hrană. Nu mi-a trebuit mult timp să pricep că e mult mai uşor să descui o uşă cu şperaclu decât să spargi o fereastră. Când încerci să nu fii prins de găştile hoinare, totul e să nu îţi trădezi prezenţa. Aşa că m-am antrenat mult descuind uşi în ultimele două săptămâni.

Clanţa se roteşte fără oprelişti.

Indivizii ăştia sunt plini de sine. O deschid doar o fracţiune şi mă opresc. Nu se aude nimic, aşa că mă strecor în întuneric. Mă opresc iar, cât să mi se adapteze privirea. Singura lumină este clarul de lună ce pătrunde pe ferestrele din spatele casei.

Încep să mă obişnuiesc cu lumina difuză de-acum. Pare să se fi transformat într-un mod de viaţă pentru mine. Mă aflu într-un hol cu patru uşi. Una e deschisă şi dă într-o toaletă. Celelalte trei sunt închise. Scot cuţitul, de parcă acesta m-ar putea apăra de un glonţ plecat dintr-un pistol semiautomat.

Apropii urechea de prima uşă din stânga şi nu aud nimic. Când duc mâna spre clanţă, aud o voce foarte slabă care şopteşte din spatele ultimei uşi.

Înţepenesc. Apoi merg într-acolo şi apropii urechea de ea. A fost doar o părere sau a spus într-adevăr: „Fugi, Penryn?”

Deschid uşa puţin.

— De ce nu m-ai ascultat? întreabă Raffe încet.

Mă furişez înăuntru şi închid uşa.

— Asta în loc de „mulţumesc” că am venit să te salvez.

— Dar nu mă salvezi, ci te laşi şi tu prinsă.

Raffe şade în mijlocul camerei, legat de un scaun. Are pe faţă mult sânge uscat, şiroieşte de la o rană de pe frunte.

— Ei dorm.

Dau fuga la scaunul lui şi duc cuţitul la frânghia care îi strânge încheieturile.

— Ba nu dorm.

Siguranţa din vocea lui îmi declanşează semnale de alarmă în minte. Dar înainte să pot articula în gând cuvântul *capcană,* raza unei lanterne mă orbeşte.

16.

— Nu te pot lăsa să o tai, zice o voce profundă în spatele lanternei. Nu avem destulă frânghie la dispoziţie.

Cineva îmi smulge cuţitul din mână şi mă împinge cu brutalitate într-un scaun. Lanterna se stinge şi trebuie să clipesc de câteva ori ca să mi se adapteze iar ochii cu întunericul. Când pot să văd din nou, cineva îmi leagă mâinile la spate.

Sunt trei. Unul verifică frânghia lui Raffe, în vreme ce altul stă sprijinit de uşă, de parcă s-ar afla aici într-o vizită neprotocolară. Îmi încordez muşchii pentru a face ca legătura să fie cât mai largă posibil. Cel care mă leagă mă strânge de încheieturi atât de tare, încât sunt pe jumătate convinsă că mi le va rupe.

— Iartă-ne că nu avem lumină, zice tipul care sprijină rama uşii. Încercăm să nu atragem musafiri nedoriţi.

Totul în ceea ce îl priveşte – de la vocea poruncitoare la poziţia nepăsătoare – transmite clar că el este şeful.

— Chiar aşa stângace sunt? întreb.

Şeful se apleacă spre mine, astfel că ne privim în ochi.

— De fapt, nu. Paznicii noştri nu te-au văzut şi aveau ordin să fie cu ochii în patru după tine. Nu e rău, una peste alta.

În vocea lui se simte un dram de apreciere.

Raffe scoate un sunet gros din gât care îmi aminteşte de mârâitul unui câine.

— Ştiaţi că sunt aici? întreb.

Tipul revine la poziţia dreaptă. Lumina lunii nu este destul de puternică încât să îmi arate figura lui în detaliu, dar este înalt şi lat în umeri. Are părul tuns soldăţeşte, ceea ce, prin comparaţie, îl face pe Raffe să pară un pletos. Are un profil clar, iar liniile feţei îi sunt bine definite.

Încuviinţează din cap.

— Nu ştiam sigur, dar ce avea el în rucsac păreau a fi jumătate din proviziile pe care le-ar purta doi călători. Avea aragaz de camping, dar nu şi chibrituri şi nici oale sau tigăi. Are două boluri, două linguri. Genul acesta de lucruri. Ne-am gândit că cealaltă jumătate de provizii este transportată de altcineva. Deşi, sincer să fiu, nu mă aşteptam să încerci să îl salvezi. Şi

categoric nu mă aşteptam la o fată. Fără supărare. Am fost întotdeauna un tip cu vederi moderne. (Ridică din umeri.) Dar timpurile s-au schimbat. În plus, aici tabăra este plină de bărbaţi. (Ridică iarăşi din umeri.) E nevoie de curaj pentru asta. Sau să fii disperat.

— Ai uitat de lipsa creierului, mormăie Raffe. Eu sunt ţinta ta, nu ea.

— De unde ştii? întreabă şeful.

— Ai nevoie de bărbaţi ca mine drept soldaţi, zice Raffe. Nu de o fetiţă costelivă ca ea.

Şeful se sprijină cu spatele de uşă, încrucişând braţele peste piept.

— Ce te face să crezi că am căuta soldaţi?

— Aţi folosit cinci oameni şi o haită de câini ca să prindeţi un singur individ, zice Raffe. În ritmul ăsta, veţi avea nevoie de trei armate ca să isprăviţi orice ar fi ceea ce încercaţi să faceţi aici.

Şeful aprobă din cap.

— E evident că ai experienţă militară.

Ridic din sprâncene la aceasta, întrebându-mă ce s-a întâmplat când l-au capturat.

— Nu ai tresărit deloc când am îndreptat armele spre tine, rosteşte şeful.

— Poate nu-i atât de bun cum se crede, dacă a mai fost capturat înainte, spune paznicul lui Raffe, dar Raffe nu muşcă momeala.

— Sau poate face parte din trupele speciale, e antrenat pentru cele mai rele situaţii, propune şeful.

Tace, aşteaptă ca Raffe să-i confirme sau să îi infirme cuvintele. Razele lunii care se strecoară pe fereastră sunt destul de puternice ca să îl dezvăluie pe şef privindu-l pe Raffe cu intensitatea unui lup care priveşte un iepure. Sau poate că e ca un iepure ce priveşte un lup. Dar Raffe nu spune nimic.

Şeful se întoarce spre mine.

— Ţi-e foame?

Fix atunci, stomacul meu îşi găseşte să chiorăiască zgomotos. În orice altă împrejurare ar fi fost comic.

— Să le aducem ăstora doi ceva de mâncare.

Cei trei pleacă.

Testez frânghia de la încheieturi.

— Înalt, oacheş şi prietenos. Ce altceva şi-ar mai putea dori o fată?

Raffe pufneşte.

— Au devenit mult mai prietenoşi după ce ai apărut tu. Mie nu mi-au oferit mâncare toată ziua.

— Sunt puşi pe jar sau sunt doar băieţi foarte răi?

— Oricine te leagă de scaun şi te ţine sub ameninţarea armei este un băiat rău. Chiar e nevoie să explic asta?

Mă simt ca o fetiţă care a făcut o prostie.

— Ce cauţi aici, totuşi? întreabă el. Risc să fiu ronţăit de o haită de câini ca să poţi scăpa şi tu vii înapoi în pas alergător? Judecăţii tale i-ar prinde bine puţin simţ practic.

— Scuze, voi avea grijă să nu mai fac asta niciodată.

Încep să îmi doresc să ne fi pus căluş la gură.

— Ăsta e cel mai raţional lucru pe care l-am auzit de la tine.

— Cine sunt tipii ăştia?

Super-auzul lui Raffe l-a ajutat, cu siguranţă, să afle multe despre ce pun oamenii la cale.

— De ce? Ai de gând să te înscrii în rândurile lor?

— Nu mă prea pricep să joc în echipă.

În ciuda trăsăturilor sale de obicei frumoase, acum, în lumina lunii, arată mai degrabă grotesc, cu atâtea dâre de sânge uscat pe faţă. Pentru o secundă, îl văd ca pe imaginea clasică a îngerului căzut venit să îţi ducă sufletul în iad.

Dar apoi întreabă:

— Eşti teafără? şi vocea lui este surprinzător de blândă.

— Sunt bine. Ştii că trebuie să scăpăm de aici până dimineaţă, da? Până atunci îşi vor putea da seama ce eşti.

Atâta sânge şi nicio rană. Niciun om nu se vindecă atât de repede.

Uşa se deschide şi mirosul de tocană aproape mă scoate din minţi. Nu am murit de foame de la atacuri încoace, însă nici nu pot spune că am pus vreun gram pe mine.

Şeful trage un scaun lângă al meu şi ridică bolul până sub bărbia mea. Stomacul îmi ghiorţăieşte de îndată ce mirosul de carne şi legume îmi ajunge la nas.

Ridică o lingură plină şi se opreşte la jumătatea distanţei dintre bol şi gura mea. Trebuie să îmi reprim un geamăt de plăcere stârnită de nerăbdare, de dragul etichetei. Un soldat cu

coşuri pe faţă trage un scaun lângă Raffe şi procedează la fel cu tocăniţa lui.

— Cum te cheamă? întreabă şeful. Este ceva intim în felul în care îmi adresează întrebarea, în vreme ce se pregăteşte să îmi dea de mâncare.

— Prietenii îmi spun Urgie, rosteşte Raffe. Duşmanii îmi spun Te Rog Ai Milă. Dar pe tine cum te cheamă, tinere soldat?

Tonul sfidător al lui Raffe îmi îmbujorează obrajii fără motiv.

Însă şeful nu este descumpănit.

— Obadiah West. Tu îmi poţi spune Obi.

Lingura se îndepărtează de mine o fracţiune de centimetru.

— Obadiah. Ce nume biblic[1], zice Raffe. Obadiah i-a ascuns pe profeţi din calea persecuţiei.

Raffe priveşte ţintă lingura suspendată cu tocană.

— Un expert în Biblie, zice Obi. Păcat că avem unul deja. (Se uită la mine.) Şi pe tine cum te cheamă?

— Penryn, zic repede înainte ca Raffe să poată deschide gura şi să spună ceva sarcastic. Penryn Young.

Prefer să nu îi înfurii pe răpitorii noştri, mai ales dacă sunt pe cale să ne hrănească.

— Penryn.

El şopteşte cuvântul, ca şi când şi l-ar însuşi. Cumva, mă simt stânjenită că Raffe este martor la acest moment, deşi nu ştiu de ce.

— Când ai mâncat ultima dată ca lumea, Penryn? întreabă Obi.

Ţine lingura la mică distanţă de gura mea. Înainte să răspund, îmi înghit saliva:

— A trecut o vreme.

Îi arunc un zâmbet încurajator, mă întreb dacă mă va lăsa să înghit dumicatul acela. Duce lingura la gura sa şi îl văd cum o goleşte. Stomacul îmi chiorăie a protest.

— Spune-mi, Obi, zice Raffe. Ce fel de carne este asta?

Mă uit de la un soldat la celălalt. Deodată, nu mai sunt sigură dacă îmi este foame.

— Ar trebui să prindeţi multe animale ca să hrăniţi atâţia oameni, zice Raffe.

[1]Abdia, în traducere.

— Tocmai voiam să te întreb şi eu ce fel de animale vânai, spune Obi. Un tip aşa mare ca tine sigur are nevoie de multe proteine pentru a-şi menţine masa musculară.

— Ce sugerezi? întreb. Nu noi suntem cei care atacă oameni, dacă aici vrei să ajungi.

Obi îmi aruncă o privire tăioasă.

— De unde ştii asta? Nu am spus nimic despre atacatul oamenilor.

— O, nu te uita aşa la mine.

Îl blagoslovesc cu cea mai bună versiune a expresiei mele de adolescentă scârbită.

— Sper că nu ţi-ai imaginat că aş putea mânca un om, nu? E absolut dezgustător.

— Am văzut o familie, explică Raffe. Era pe jumătate mâncată, pe drum.

— Unde? întreabă Obi şi pare surprins.

— Nu foarte departe de aici. Eşti sigur că nu ai făcut-o tu sau unul dintre oamenii tăi?

Raffe îşi schimbă poziţia în scaun ca pentru a-i reaminti lui Obi că el şi oamenii lui nu sunt tocmai prietenoşi.

— Niciunul dintre ai mei nu ar face-o. Nu au nevoie. Avem provizii destule şi suficientă muniţie ca toată lumea să o ducă bine. În plus, săptămâna trecută au doborât doi oameni de ai noştri. Oameni antrenaţi, înarmaţi. De ce crezi că noi v-am vânat? În mod normal, nu facem rău străinilor. Am vrea să ştim cine a făcut-o.

— Nu noi, zic.

— Nu, nu cred că voi.

— Nici el nu a făcut-o, Obi, spun. Numele lui îmi lasă în gură un gust străin. Diferit, dar nu rău.

— De unde să ştiu asta?

— Acum trebuie să ne dovedim nevinovăţia?

— Trăim într-o lume nouă.

— Ce eşti tu, şeriful Noii Ordini? Întâi arestezi şi pui întrebări doar după? întreb.

— Ce aţi face dacă i-aţi prinde? vrea să ştie Raffe.

— Ne-ar folosi oamenii care sunt, hai să spunem, puţin mai necivilizaţi decât noi ceilalţi. Sigur, ar trebui să ne luăm unele măsuri de siguranţă.

Obi suspină. E clar că nu i-a plăcut ideea, dar pare resemnat să facă ce trebuie făcut.

— Nu pricep, spun. Ce aţi face cu o şleahtă de canibali?

— I-am asmuţi asupra îngerilor, desigur.

— Asta-i o nebunie, spun.

— În caz că nu ai observat, toată lumea a înnebunit. Este timpul să ne adaptăm sau să murim.

— Punându-i pe nebuni să sfâşie nebuni?

— Folosindu-ne de orice avem şi i-ar putea debusola sau zăpăci ori poate chiar scârbi, dacă asta e măcar posibil. Orice le-ar distrage atenţia de la noi, cât timp ne organizăm, spune Obi.

— Cum să vă organizaţi? întreabă Raffe.

— Ca o armată destul de puternică încât să îi alunge din lumea noastră.

Un val de răceală îmi cuprinde tot corpul.

— Adunaţi o forţă de rezistenţă?

Mă străduiesc din toate puterile să nu mă uit la Raffe. Am încercat să adun informaţii despre îngeri, fără a bate la ochi, în caz că îmi vor prinde bine. Speranţa unei forţe de rezistenţă organizată, însă, s-a risipit în fum odată cu distrugerea oraşelor Washington DC şi New Yorkului.

Şi uite-l aici pe Raffe, în mijlocul unei tabere a rebelilor care se străduiesc din răsputeri să îşi păstreze existenţa secretă faţă de îngeri. Dacă îngerii ar avea ştiinţă despre asta, ar zdrobi-o în faşă şi cine ştie cât timp ar mai dura până când s-ar organiza o nouă rezistenţă.

— Preferăm să ne considerăm pur şi simplu o armată de oameni, dar da, întrucât suntem depăşiţi cu mult, presupun că putem fi văzuţi ca o rezistenţă. În acest moment, ne adunăm forţele, recrutăm şi ne organizăm. Avem însă plănuit ceva de proporţii. Ceva ce îngerii nu vor uita curând.

— Ripostaţi?

Gândul mi se pare năucitor.

— Ripostăm.

17.

— Ce putere de distrugere aveţi? întreabă Raffe.

Îmi îngheaţă stomacul ştiind că sunt singura fiinţă umană din încăpere care ştie că Raffe este unul dintre duşmani.

— Destul de mare ca să contăm, zice şeful rezistenţei. Nu în faţa îngerilor. Nu ne pasă ce cred ei. Ci în faţa oamenilor. Să le dăm de ştire că suntem aici, că existăm şi că, împreună, nu ne vom lăsa daţi deoparte.

— Atacaţi îngerii în numele unei campanii de recrutare?

— Ei cred că au câştigat deja. Mai important, asta cred şi oamenii noştri. Trebuie să le spunem că războiul tocmai a început. Acesta este căminul nostru. Pământul nostru. Nimeni nu îşi permite să vină să ni-l ia.

Simt în mine un vârtej de emoţii contradictorii. Cine este duşmanul în odaia aceasta? De partea cui mă situez? Privesc cu băgare de seamă în podea, încercând cu disperare să nu mă uit nici la Raffe, nici la Obi.

Dacă Obi simte ceva, atunci ar putea începe să îl bănuiască pe Raffe. Dacă Raffe simte ceva, atunci nu mă mai pot aştepta să aibă încredere în mine. O, Doamne, dacă îl supăr pe Raffe, ar putea anula înţelegerea pe care o avem şi să dispară în sălaşul îngerilor fără mine.

— Mă doare capul, scâncesc.

Urmează o pauză lungă, în timpul căreia sunt sigură că Obi evaluează lucrurile. Sunt aproape sigură că va striga: „Doamne, ăsta e-un înger!”

Dar nu o face. În schimb, se ridică şi pune bolul meu cu supă pe scaunul său.

— Vorbim mai multe mâine-dimineaţă, zice Obi.

Mă ajută să mă ridic şi mă conduce câţiva paşi spre un prici din umbră, pe care nu l-am observat înainte. Paznicul lui Raffe face acelaşi lucru de cealaltă parte a încăperii.

Având încheieturile mâinilor legate la spate, mă las cu greu pe o parte. Obi ia loc pe prici şi îmi leagă şi gleznele. Mă simt tentată să fac o glumă, cum că e nevoie de o cină şi de un film înainte să mă eliberez de pudoare, dar nu o fac. Ultimul lucru de

care am nevoie este să încep cu glumele pe teme sexuale în timp ce sunt ţinută prizonieră într-o tabără plină de bărbaţi înarmaţi într-o lume din care legile au dispărut.

Îmi pune o pernă sub cap. Când face asta, îmi îndepărtează părul de pe faţă şi mi-l dă pe după ureche. Atingerea lui este caldă şi catifelată. Ar trebui să îmi fie teamă, dar nu-mi este.

— O să fie bine, zice. Oamenii vor primi ordine stricte să se comporte decent cu tine.

Presupun că nu e nevoie să fii cititor de gânduri ca să ştii că m-aş putea teme de asta.

— Mulţumesc, spun.

Obi şi omul lui iau holurile cu tocană şi pleacă. Încuietoarea păcăneşte după ei.

— Mulţumesc? întreabă Raffe.

— Taci din gură. Sunt ruptă de oboseală. Îmi trebuie un somn bun.

— De fapt, trebuie să te decizi cine este de partea ta şi cine, nu.

— O să le spui?

Nu vreau să dau detalii, în caz că cineva trage cu urechea. Sper că înţelege la ce mă refer. Dacă eu şi Raffe ajungem în sălaşul îngerilor, el va deţine informaţii despre mişcarea de rezistenţă. Dacă le spune celorlalţi îngeri şi aceştia suprimă mişcarea, eu voi fi un luda pentru semenii mei.

Urmează o pauză lungă.

Dacă nu le spune, nu va fi el un luda pentru semenii lui?

— De ce ai venit aici? mă întreabă, schimbând subiectul brusc. De ce nu ai fugit, cum ştim amândoi că trebuia să faci?

— O prostie, aşa-i?

— Foarte mare.

— Pur şi simplu... nu am putut.

Vreau să îl întreb de ce şi-a riscat viaţa ca să mi-o salveze pe a mea când ai lui ne ucid pe noi, oamenii, zi de zi. Dar nu pot. Nu aici, nu acum. Nu când cineva ar putea asculta.

Rămânem cufundaţi în linişte, ascultând greierii.

După ceva timp, când încep să alunec în nesimţire, el şopteşte în întuneric.

— Dorm toţi, mai puţin paznicii.

Deodată, sunt trează.

— Ai un plan?

— Sigur. Tu nu? Tu eşti salvatoarea.

Luna şi-a schimbat locul pe cer şi lumina care pătrunde pe fereastră este mai palidă acum. Totuşi, e destulă ca să văd umbra întunecată a siluetei lui ridicându-se de pe prici. Vine la mine şi începe să mă dezlege.

— Cum naiba ai reuşit asta?

— Când vei da buzna în sălaşul îngerilor, să nu uiţi că nu poţi ţine legat cu frânghii un înger.

Ultimul cuvânt îl şopteşte.

Am uitat cât de puternic e faţă de un muritor de rând.

— Adică ai fi putut să pleci deja? Nici nu ai nevoie de mine. De ce nu ai făcut-o până acum?

— Cum, şi să pierd distracţia de a-i face să îşi frământe creierii, întrebându-se ce s-a întâmplat?

Mă dezleagă cu iuţeală şi mă saltă în picioare.

— A, am înţeles. Poţi evada noaptea, nu însă şi ziua. Nu poţi fugi mai repede ca gloanţele, aşa-i?

Ca majoritatea oamenilor, am avut primul contact cu îngerii prin intermediul filmării redate în buclă cu împuşcarea Arhanghelului Gabriel. Nu pot să nu mă întreb dacă îngerii n-ar fi fost mai puţin ostili dacă noi nu am fi sărit să le ucidem imediat conducătorul. Cel puţin, ei cred că a fost ucis. Nimeni nu ştie sigur, deoarece corpul nu a fost recuperat, sau aşa spun ei. Legiunea de fiinţe înaripate plutind în spatele lui s-a risipit odată cu mulţimea panicată, dispărând repede în cerul plin de fum. Mă întreb dacă Raffe nu făcea parte din legiunea aceea.

Ridică din sprâncene spre mine, refuzând în mod evident să discute despre efectele gloanţelor asupra îngerilor.

Îi arunc un zâmbet îngâmfat. Nu eşti aşa perfect cum pari...

Mă duc la uşă şi lipesc urechea de ea.

— Mai e cineva în clădire?

— Nu.

Încerc să rotesc clanţa, dar este încuiată.

Raffe suspină.

— Speram să nu las urme ale superputerii mele, ca să nu risc să le trezesc suspiciunea.

Întinde mâna spre clanţă, dar eu îl opresc.

— Păi, bine, atunci, că sunt eu aici.

Scot din buzunarul de la spate un şperaclu mic. Soldatul care m-a percheziţionat înainte să mă lege n-a făcut o treabă prea bună. Căuta arme de foc sau cuţite mari, nu şperacle mici.

— Ce-i aia?

Mă apuc de lucru. Mă simt bine să îl surprind cu un talent pe care îngerii nu îl aud.

Clic.

— Voila.

— Eşti vorbăreaţă, dar talentată. Cine ar fi crezut?

Deschid gura să îi răspund pe măsură, dar îmi dau seama că nu aş face decât să îi demonstrez teoria, aşa că păstrez tăcerea, doar ca să-i arăt că pot face şi asta.

Ne furişăm pe coridor şi ne oprim la uşa din spate.

— Îi auzi pe paznici?

Trage cu urechea puţin. Arată pe direcţia orei unsprezece şi apoi pe a orei cinci. Aşteptăm.

— Ce e aici? întreb, arătând spre uşile închise.

— Cine ştie? Poate provizii?

Pornesc spre una dintre uşi, cu gândul la carne de vânat sau chiar la arme.

Mă apucă de braţ şi scutură din cap.

— Nu fi lacomă. Dacă îi jefuim înainte să evadăm, slabe şanse să ne dea pace. Nu e nevoie să ne îngreunăm situaţia, dacă o putem evita.

Are dreptate, desigur. În plus, cine ar fi aşa prost să depoziteze arme în acelaşi loc unde ţine prizonierii? Dar gândul la carnea de vânat îmi face să plouă în gură. Oh, trebuia să mă târguiesc pentru tocana aia când am avut ocazia.

După un minut, Raffe înclină din cap şi ne furişăm împreună în noapte.

•

O rupem la fugă, Raffe şi cu mine. Inima îmi bubuie în piept în timp ce pompez din picioare cât pot de repede. Îmi ies aburi din gură. Mirosul de pământ şi de copaci ne cheamă spre pădure. Foşnetul arborilor în bătaia vântului acoperă bufnetul paşilor noştri.

Raffe ar putea să fugă mult mai repede, dar nu se îndepărtează.

Luna dispare în spatele norilor şi în pădure se lasă întunericul. Încetinesc şi, odată ajunşi sub bolta crengilor, merg la pas. Nu vreau să mă izbesc de vreun copac.

Respir atât de greu, încât mi-e teamă că paznicii mă vor auzi. Adrenalina produsă de emoţia evadării scade şi rămân doar cu teama şi oboseala. Mă opresc, îndoită de mijloc, să îmi recapăt suflul. Raffe îmi pune mâna pe spate, mă îndeamnă să merg mai departe, apăsând uşor. El nu are probleme cu respiraţia.

Arată spre adâncul pădurii. Clatin din cap şi arăt spre cealaltă parte a taberei. Trebuie să dăm ocol pentru a-i recupera aripile. Rucsacul meu poate fi înlocuit; aripile şi sabia, nu. Pregetă, apoi încuviinţează. Nu ştiu dacă are habar ce urmăresc, dar ştiu că nu uită niciodată de aripi, la fel cum nici eu nu uit niciodată de Paige.

Dăm ocol taberei, pătrunzând în adâncul pădurii cât putem de tare, fără să pierdem tabăra din ochi. În câteva rânduri pare dificil, căci lumina lunii e atât de slabă acum, iar tabăra însăşi este, în mare parte, ascunsă de verdeaţă. Trebuie să mă bazez pe vederea nocturnă a lui Raffe mai mult decât îmi convine.

Chiar ştiind că el poate să vadă, nu pot înainta foarte repede, căci m-aş lovi de o ramură sau m-aş împiedica. Ne ia mult timp să străbatem pădurea pe întuneric şi chiar mai mult să găsesc ascunzătoarea mea.

Exact când văd copacul care ne protejează lucrurile, aud în spate declicul clar al siguranţei unei arme.

Ridic mâinile în aer înainte ca tipul să poată spune:

— Staţi aşa!

18.

— Numai fiindcă mi-aţi stricat noaptea, vă pun de serviciu la latrină.

Evident, Obi nu este genul care se trezeşte devreme şi nu se sinchiseşte să ascundă că ar prefera să doarmă decât să aibă de-a face cu noi acum.

— Ce vrei de la noi? întreb. Ţi-am spus că nu noi i-am ucis pe oamenii aceia.

Suntem de unde am plecat – eu şi Raffe stăm legaţi de scaune în ceea ce încep să consider că este camera noastră.

— Acum, mai mult contează ce nu vrem. Nu vrem ca ceilalţi să ştie câţi suntem, unde suntem, ce arsenal avem. Acum, că ne-aţi văzut tabăra, nu vă putem da drumul până nu ne mutăm.

— Cât mai e până atunci?

— Mai e ceva.

Obi ridică din umeri indecis.

— Nu foarte mult.

— Nu avem timp de pierdut.

— Veţi avea atâta cât spunem noi că aveţi, zice Boden, paznicul care ne-a prins. Sau, cel puţin, aşa scrie pe uniforma sa. Poate fi, desigur, doar o uniformă luată de la un soldat mort pe care să îl cheme aşa. Veţi face orice vă spunem noi, cei din mişcarea de rezistenţă. Pentru că fără organizaţia noastră pe toţi ne paşte iadul pe care îngerii ăia nenoro...

— De ajuns, Jim, spune Obi.

Se simte destulă îngrijorare în vocea sa încât să pot presupune că bunul Jim şi poate alţi câţiva soldaţi au repetat aceste replici întocmai, de un milion de ori, cu zel, ca nişte proaspeţi prozeliţi.

— E adevărat, zice Obi. Fondatorii rezistenţei ne-au avertizat că momentul acesta va veni, ne-au spus unde să mergem să supravieţuim, ne-au întărit, în vreme ce restul lumii se ducea de râpă. Datorăm totul rezistenţei. Este cea mai mare speranţă a noastră de a supravieţui acestui masacru.

— Există mai multe tabere ca aceasta? întreb.

— Este o reţea întinsă pe tot globul. Abia începem să fim conştienţi unii de alţii, încercăm să ne organizăm, să ne coordonăm.

— Grozav, spune Raffe. Asta înseamnă că trebuie să rămânem aici până ce uităm de mişcarea asta de rezistenţă?

— Acesta este singurul lucru pe care ar trebui să îl anunţaţi lumii, zice Obi. Faptul că există o rezistenţă care va aduce speranţă şi spirit de comunitate. Astea ne sunt de ajutor cu atât mai mult cu cât sunt mai larg răspândite.

— Nu te temi că, dacă începe să umble vorba, îngerii o vor distruge pur şi simplu? întreb.

— Porumbeii ăia nu ne-ar putea stârpi nici dacă ar trimite întregul lor stol ciripitor, pufneşte Boden. Este rumen la faţă şi pare gata de luptă. Numai să încerce!

Degetele albite de la mâna ce ţine arma strâns îmi creează disconfort.

— De când au început atacurile canibale, a trebuit să reţinem aici destui oameni, spune Obi. Voi sunteţi singurii care aţi reuşit să ieşiţi. Pentru voi doi s-ar putea să avem un loc. Unul unde e de mâncare şi sunt prieteni, o viaţă care să aibă un sens şi un scop. În momentul de faţă, suntem dezbinaţi. Ne-au făcut să ne mâncăm între noi, pentru numele lui Dumnezeu. Nu putem ridica o baricadă dacă ne dăm unii altora în cap şi ne omorâm pentru cutii cu mâncare pentru câini. (Se apleacă în faţă, serios.) Tabăra asta este doar începutul şi e nevoie ca toată lumea să contribuie dacă vrem să avem şansa de-a ne recupera lumea din ghearele îngerilor. Oamenii ca voi ne-ar putea ajuta. Oameni care deţin talentul şi determinarea de a fi cei mai mari eroi ai omenirii.

Boden pufneşte pe nas.

— Nu pot să fie atât de buni. S-au împleticit într-un semicerc mare în jurul complexului, ca două fantoşe. Cât de talentaţi pot să fie?

Ce legătură au fantoşele cu asta, habar nu am. Însă are dreptate când spune că ne-am lăsat prinşi ca idioţii.

•

Până la urmă nu m-au pus de serviciu la latrine. Numai Raffe are onoarea asta. Eu mă ocup de spălat rufele. Nu ştiu dacă asta e mult mai bine. Nu am muncit aşa din greu de când sunt pe lume. Ştii că lumea s-a sfârşit când în America munca manuală a

devenit mai ieftină şi mai uşoară decât folosirea maşinilor. Bărbaţii murdăresc la greu jeanşi şi alte haine groase când sunt în pădure. Ca să nu zic nimic de indispensabili.

De-a lungul unei zile scârba mă cuprinde de mai multe ori, însă mai şi învăţ câteva lucruri de la celelalte spălătorese.

După o perioadă lungă de tăcere stânjenitoare, femeile încep să vorbească. Vreo două se află în tabără doar de câteva zile. Par surprinse şi încă se miră că nu au fost brutalizate. Felul în care vorbesc şoptit şi cum privesc împrejur au ceva ce mă împiedică să mă relaxez când ele încep să bârfească.

În timp ce muncim de ne spetim, aflu că Obi este răsfăţatul femeilor. Şi că Boden şi amicii lui trebuie evitaţi. Obi este răspunzător de tabără, nu însă şi de toată mişcarea de rezistenţă. Umblă vorba, cel puţin printre femei, că Obi ar fi un excelent conducător la nivel mondial al luptătorilor pentru libertate.

Îmi place ideea unui conducător trimis de destin să ne scoată din perioada noastră neagră. Îmi place aspectul romantic al participării la un lucru bun şi corect, la ceva pus în practică de un grup de oameni sortiţi să fie eroi.

Numai că nu este vorba de lupta mea. A mea este să îmi recuperez sora teafără şi nevătămată. Lupta mea este să o feresc pe mama de probleme şi să o conduc spre un loc sigur. Lupta mea este să ofer hrană şi adăpost puţinelor mele rude rămase. Până când bătăliile astea nu sunt câştigate definitiv, nu am luxul de a privi dincolo de ele la imaginea mai mare a războaielor cu zei şi la eroi romantici.

Pe moment, lupta mea este să scot petele de pe nişte cearşafuri mai lungi şi mai late decât mine cu câţiva metri buni. Nimic nu alungă romantismul şi grandoarea vieţii ca frecatul petelor pe un cearşaf.

Una dintre femei îşi face griji pentru soţul ei, care ea spune că „face pe soldatul”, chit că abia s-a clintit din scaunul lui de programator pe computer de douăzeci de ani încoace. O preocupă, totodată, soarta golden retreieverului ei, care se află în ţarc, alături de ceilalţi câini.

Se pare că majoritatea câinilor de pază nu sunt decât animalele de companie ale celor din tabără. Se încearcă dresarea lor, pentru a-i transforma în câinii de pază răi care l-au urmărit pe Raffe, dar, în realitate, nu au avut timp să dreseze

decât foarte puţini. În plus, toată viaţa lor, animalele au fost ţinute în puf şi distrate cu joaca şi, aparent, nu este uşor să fie transformate în ucigaşi cu sânge-rece când ele ar prefera să te lingă întruna sau să fugă după veverițe.

Dolores mă asigură că Checkers, căţelul ei, este din cei care te-ar linge la nesfârşit şi că majoritatea câinilor sunt în paradisul animalelor aici, în pădure. Încuviinţez din cap, înţelegând mai bine decât crede ea. Din acest motiv, paznicii nu au alături câini. E greu să patrulezi când partenerul tău patruped o zbugheşte întruna după rozătoare sau latră cât e noaptea de lungă. Slavă cerului pentru micile favoruri.

Încerc să întorc discuţia pe nesimţite la ce ar putea să-i fi atacat pe refugiaţii de pe drum. Primesc ca răspuns doar priviri fricoase şi expresii temătoare. O femeie îşi face cruce. Ăsta da subiect care îngroapă o conversaţie.

Iau de jos o pereche de pantaloni mizerabili pentru a-i scufunda în apa tulbure şi ne întoarcem toate la muncă, în liniște.

Cu toate că Raffe şi cu mine suntem prizonieri aici, nu ne păzeşte nimeni. Adică, nimeni nu este însărcinat în mod special cu paza noastră. Toţi ştiu că noi suntem cei proaspăt veniţi şi, ca atare, toţi ne ţin sub supraveghere.

Pentru ca nimeni să nu observe cât de repede se vindecă rana de la cap a lui Raffe, am reuşit să cerem, dimineaţa asta la prima oră, ca doi plasturi să-i fie lipiţi la linia părului. Eram pregătiţi să spunem că rănile la cap sângerează mult, chiar dacă rana era mai mică decât cu o seară înainte, dar nu a întrebat nimeni. În acelaşi timp, i-am inspectat rapid bandajele. Erau pătate cu sânge sub forma articulaţiilor aripilor. Uscate, dar inconfundabil. Nu puteam face nimic în privinţa asta.

Raffe sapă un şanţ lângă toaletele portabile ajutat de alţi bărbaţi. El e unul dintre puţinii care încă poartă cămaşă. În jurul pieptului său, acolo unde sunt bandajele, este o fâşie uscată, dar nimeni nu pare să observe. Ochii mei de profesionist observă mizeria de pe cămaşa lui şi sper ca altcineva să trebuiască să i-o spele.

Soarele scânteiază în ceva lucios de pe zidul de protecţie pe care bărbaţii îl construiesc în jurul latrinei. Mă miră regularitatea perfectă a cutiilor dreptunghiulare cu care construiesc zidul atunci când le recunosc. Computere personale. Bărbaţii clădesc

computere personale şi le lipesc cu mortar pentru a alcătui un zid de protecţie.

— Dap, zice Dolores când vede la ce mă uit. Soţul meu întotdeauna spunea că electronicele lui sunt nişte „cărămizi” atunci când le ducea la casat.

Chiar că au fost casate. Computerele erau culmea potenţei noastre tehnologice, iar acum, din pricina îngerilor, le folosim ca zid la latrină.

Mă apuc să frec din nou o pereche de pantaloni pe scândura de spălat rufe.

Durează o veşnicie până să vină ora prânzului. Tocmai vreau să merg după Raffe, când o femeie cu părul de culoarea mierii şi picioare lungi se apropie de el cu paşi sprinteni. Totul în privinţa ei, mersul, vocea şi înclinarea capului, invită un bărbat să se apropie. Schimb direcţia şi pornesc spre sala de mese, prefăcându-mă că nu îi văd cum vin la masă împreună.

Iau un bol de tocană de vânat şi un codru de pâine şi le înfulec cât pot de repede. Unii fac nazuri în jurul meu că trebuie să mănânce mereu acelaşi lucru, însă eu am mâncat destui tăiţei uscaţi şi hrană pentru pisici ca să pot aprecia cu adevărat gustul de carne proaspătă şi de legume la conservă.

Ştiu de la şedinţa de bârfe matinale că o parte din mâncare provine din casele din apropiere, dar că mare parte din depozitul pe care conducătorii rezistenţei îl ţin ascuns. După cum arată lucrurile, aceştia reuşesc binişor să se îngrijească de oamenii lor.

De îndată ce termin de mâncat, mă uit după Obi. Încă de dimineaţă îmi doresc să îl rog să ne dea drumul. Oamenii aceştia nu mai par aşa răi, acum, în lumina zilei, şi poate că îmi vor înţelege nevoia urgentă de a-mi salva sora. Sigur că nu îl pot împiedica pe Raffe să divulge existenţa taberei duşmanului, dar nu are niciun motiv să sufle o vorbă până nu ajungem în sălaşul îngerilor şi poate că atunci tabăra se va fi mutat. E o justificare jalnică, dar va trebui să fie de ajuns.

Îl găsesc pe Obi înconjurat de bărbaţi care scot încet lăzi din debaralele în care era să arunc o privire aseară. Alţi doi bărbaţi încarcă lăzile într-un camion.

Când unul aproape scapă un colţ, toţi încremenesc.

Câteva secunde, toţi se uită la omul acela. Aproape le simt mirosul fricii.

Se privesc ca şi când ar dori să îşi confirme că mai sunt aici, apoi îşi continuă mersul împiedicat spre camion.

Presupun că lucrurile depozitate în camera aceea sunt mai explozive decât carnea de vânat şi armele.

Încerc să merg să vorbesc cu Obi, dar drumul mi-e blocat de un piept îmbrăcat în haine de camuflaj. Când ridic privirea, văd că e paznicul care ne-a prins aseară, Boden, care mă priveşte tăios.

— Întoarce-te la rufele tale, femeie.

— Glumeşti? În ce secol crezi că suntem?

— Secolul ăsta. Asta-i noua realitate, dulceaţă. Accept-o înainte să ţi-o îndes eu pe gât în jos.

Îşi mută ochii cu subînţeles spre gura mea.

— Adânc şi tare.

Aproape simt mirosul dorinţei carnale şi al violenţei sale.

Simt înţepătura fricii în piept.

— Trebuie să vorbesc cu Obi.

— Mda, tu şi toate celelalte gagici din tabără. Am un Obi pentru tine chiar aici.

Se apucă de zona dintre picioare şi se scutură cumva sus-jos de parcă ar da mâna cu scula sa. Apoi se apleacă spre mine şi flutură limba într-un gest obscen atât de aproape de mine, că îi simt saliva.

Înţepătura fricii îmi cuprinde plămânii şi mi se pare că rămân fără aer. Însă furia pe care o trezeşte este un tsunami care îmi cuprinde fiecare celulă a corpului.

Aceasta este întruchiparea a tot ceea ce m-a făcut să mă furişez de la o maşină la alta, să mă ascund şi să îngheţ la cel mai mic sunet, să mă pitulez în umbre ca un animal, îngrijorată la culme de gândul că unul ca el ne va prinde pe mine, pe sora mea, pe mama. Aceasta este atitudinea ce vrea să spună „eu sunt mai mare şi mai tare” a celui care a avut tupeul să o răpească pe sora mea, o fetiţă dulce şi neajutorată. Acesta este cel care mă împiedică literalmente să o salvez.

— Ce ai spus?

Fata care înainte era civilizată şi politicoasă nu s-a putut abţine să nu-i acorde a doua şansă.

— Am zis...

Îl lovesc în nas cu podul palmei. Forţa nu vine doar din braţ, ci tocmai din şolduri, că îmi antrenez întregul corp pentru acea lovitură.

Simt cum i se sfarmă nasul. Mai bine, chiar; dăduse să facă din nou gestul acela obscen cu limba şi, când capul îi este proiectat în spate, şi-o muşcă tare şi din vârful ei se porneşte o ploaie de sânge.

Sigur că sunt nervoasă, însă acţiunile mele nu sunt cu totul necugetate. Poate că uneori deschid gura fără să gândesc, dar niciodată nu pornesc o bătaie fără să îmi consult creierul. În acest caz, mi-am făcut socoteala că voi câştiga de îndată ce voi face prima mişcare. Aceste tactici de intimidare sunt comune în rândul bătăuşilor. Oponentul cel mai mic şi mai slab se presupune că va da înapoi, speriat.

Cam aşa a sunat calculul meu rapid: e mai înalt cu treizeci de centimetri şi mai vânjos decât mine, e un soldat antrenat, iar eu sunt o fată. Dacă aş fi fost bărbat, ceilalţi ne-ar fi lăsat să ducem lupta până la capăt, însă oamenii sunt înclinaţi să creadă că, atunci când o fată loveşte un tip mare care o ameninţă cu arma, sigur o face ca autoapărare. Cum în jur e plin de bărbaţi macho, în vreo zece secunde cineva sigur va veni să ne despartă.

Aşa că, fără să am mult de suferit, voi câştiga lupta pentru că: unu, voi atrage atenţia lui Obi, adică ceea ce voiam să fac de la bun început; doi, îl voi umili pe zevzecul acela musculos, arătându-le tuturor că nu este decât un zdrahon care intimidează fete; şi trei, îmi voi demonstra ideea că nu sunt vreo cucerire uşoară.

Nu pun la socoteală, totuşi, cât de multe răni poate provoca Boden în zece secunde.

Primele câteva clipe le pierde privindu-mă şocat şi tot mai furios.

Apoi îmi aplică un pumn ca un SUV în maxilar.

Apoi sare cu tot corpul spre mine.

Aterizez pe spate, încercând cu disperare să respir în pofida ghearelor de durere care îmi strâng plămânii şi faţa. Pe când se aşază bine pe mine, îmi fac socoteala că îmi mai rămân cam două secunde. Poate că un soldat foarte rapid şi animat de sentimente cavalereşti îmi va demonstra că am estimat un timp prea lung. Poate că Raffe vine deja să ia gorila aceasta de pe mine.

Boden mă prinde de gulerul bluzei cu o mână şi pe cealaltă o pregăteşte pentru a-mi mai aplica o lovitură. Bine, trebuie doar să supravieţuiesc acestui pumn, apoi cineva sigur va ajunge la noi.

Îl prind de degetul mic al mâinii cu care mă ţine şi îl răsucesc cât pot de tare, dându-l peste cap.

Puţini ştiu că ceea ce faci cu degetul mic face toată mâna, încheietura, braţul şi tot corpul. Altminteri, ceva se va rupe pe traseu. Prin urmare, Boden se răsuceşte cuminte, scrâşnind din dinţi.

Şi atunci îi zăresc pe cei din jurul nostru.

Începeam să cred că în tabăra noastră sunt cei mai lenţi soldaţi din istorie, dar m-am înşelat. Un număr surprinzător de mare de oameni au ajuns lângă noi în timp-record. Singura problemă este că se comportă aidoma unor copii în curtea şcolii – dau fuga să asiste la bătaie, nu să o oprească.

Reacţia mea de surpriză mă costă. Boden îmi înfige cotul în sânul drept.

Durerea e atât de puternică, încât aproape mă răpune. Mă ghemuiesc cât pot de bine ţinând cont de faptul că am deasupra mea nouăzeci de kilograme de carne, însă asta nu mă fereşte de palma care îmi biciuieşte faţa.

Asta e prea de tot. Dacă eram bărbat, m-ar fi lovit cu pumnul. Minunat. Dacă va continua să mă plesnească şi să mă bată după pofta inimii, singurul lucru pe care îl voi dovedi este că sunt victima perfectă.

Unde este Raffe când am nevoie de el? Cu coada ochiului îl văd în grupul neclar de feţe, avea o expresie de tristeţe extremă. Scrie ceva pe nişte bani pe care îi dă apoi unui individ ce adună bancnote de la cei din jurul său.

Atunci înţeleg ce se întâmplă. Fac pariuri!

Mai rău, cei câţiva care îmi fac galerie nu o fac pentru a mă încuraja să câştig; strigă la mine să mai rezist măcar un minut. Din câte se pare, nimeni nu pariază că voi câştiga, ci doar pe cât de mult voi rezista.

Nu mai există pic de cavalerism pe lume.

19.

În vreme ce evaluez situaţia, mai blochez două lovituri din partea lui Boden care stă pe mine ca pe scaun. Parez cu antebraţele şi simt cum carnea mi se frăgezeşte şi mai tare.

Cum nimeni nu pare să îmi sară în ajutor, e timpul să iau lupta în serios. Ridic fundul şi picioarele de la sol ca o gimnastă şi îl prind pe Boden cu gambele de gâtul lui gros, strângând tare. Îmi legăn corpul înainte şi, în acelaşi timp, trag picioarele în jos.

Boden cască ochii când e tras spre spate.

Îngemănaţi, ne legănăm ca un balansoar. El aterizează pe spate, cu picioarele crăcănate pe după mijlocul meu. Deodată, eu stau dreaptă în sus, cu gleznele strângându-i gâtul.

În clipa când aterizăm, îl lovesc cu pumnii în vintre.

Acum e rândul lui să se chircească.

Mulţimea care ovaţiona tace dintr-odată. Singurul sunet pe care îl aud este geamătul lui Boden. Pare că îi vine greu să respire.

Din dorinţa de a fi sigură că aşa va fi pe mai departe, sar în picioare şi îi trag un şut în faţă. Îl izbesc atât de tare, încât corpul lui face o jumătate de răsucire pe pământ.

Îmi iau avânt pentru încă un şut, de data aceasta în stomac. Când eşti atât de mic, încât trebuie să te uiţi în sus la toţi oamenii din jurul tău, nu există conceptul de luptă murdară. Acesta este noul meu motto. Cred că îl voi păstra.

Înainte să duc lovitura la bun sfârşit, cineva mă apucă pe după piept şi îmi blochează braţele. Inima îmi bubuie de la adrenalină şi nevoia de sânge mă face literalmente să gâfâi. Lovesc cu picioarele şi ţip la cel care mă ţine.

— Uşurel, uşurel, zice Obi. E de ajuns.

Vocea lui îmi atinge urechile ca o bucată de catifea, braţele lui mă ţin pe după piept ca două chingi de oţel.

— Şşş... Relaxează-te, s-a terminat... Ai câştigat.

Mă scoate din mijlocul mulţimii, în acelaşi timp liniştindu-mă, deşi braţele lui nu slăbesc nicio clipă priza. Când văd că se uită la mine, îi arunc lui Raffe cea mai acuzatoare privire de care sunt în stare. Puteam să fiu bătută măr şi el doar ar fi pierdut un

pariu. Încă are o mină tristă, cu muşchii încordaţi, palid la faţă, de parcă tot sângele i s-ar fi scurs de acolo.

— Unde-mi sunt câştigurile? întreabă Raffe.

Îmi dau seama că nu vorbeşte cu mine, deşi tot la mine îi sunt ochii. E ca şi când ar vrea să fie sigur că îl aud la fel ca toţi ceilalţi.

— Nu ai câştigat nimic, spune un tip de lângă el. Pare bucuros. E cel care a adunat toate pariurile.

— Cum adică? Pariul meu a fost cel mai apropiat de ce s-a întâmplat, mârâie Raffe. Când se întoarce spre individ, ţine mâinile încleştate şi pare gata de bătaie.

— Hei, amice, nu ai pariat că va câştiga ea. Nu e destul să fii cel mai aproape...

Vocile lor se pierd duse de vânt când Obi mă târăşte spre sala de mese. Nu ştiu ce e mai rău, faptul că Raffe nu mi-a sărit în ajutor sau că a pariat că voi pierde.

Sala de mese este o cabană mare necompartimentată, cu şiruri de mese şi scaune pliante. Cred că e nevoie de mai bine de o jumătate de oră ca să fie adunate toate pentru mutare. După câte am văzut, toată tabăra este gândită pentru a fi adunată şi mutată în mai puţin de o oră.

Locul e pustiu, cu toate că pe mese mai sunt tăvi cu mâncare neterminată. Presupun că pe aici o bătaie este un eveniment de neratat. Imediat ce nu mă mai împotrivesc, Obi relaxează priza. Mă conduce la cea mai apropiată masă de bucătăria din spate.

— Şezi. Mă întorc imediat.

Mă aşez pe scaunul pliant de metal. Tremur din cauza fluxului de adrenalină. Obi intră în zona destinată bucătăriei. Respir adânc, mă calmez şi îmi recapăt controlul până ce el se întoarce cu o trusă de prim ajutor şi o pungă de mazăre congelată.

Îmi dă mazărea mie.

— Pune-o pe maxilar. O să te ajute să nu se umfle.

Iau punga, uitându-mă la fotografia familiară cu mazăre verde înainte să o apăs uşurel de maxilarul meu îndurerat. Faptul că au energie electrică pentru a păstra hrană congelată mă impresionează mai tare decât tot restul taberei la un loc. Este ceva surprinzător în abilitatea de a menţine unele aspecte ale civilizaţiei când restul lumii se afundă în Evul Mediu.

Obi îmi curăţă zgârieturile de sânge şi de pământ. Doar asta sunt, nişte zgârieturi.

— Tabăra voastră e naşpa, spun.

Mazărea îmi amorţeşte maxilarul, aşa că vorbele îmi ies îngălate.

— Îmi pare rău pentru asta.

Îmi pune unguent cu antibiotic pe zgârieturile de pe mâini.

— S-a acumulat multă tensiune, aşa că a trebuit să îngăduim oamenilor să mai elibereze din energie. Important este să faci asta în condiţii controlate.

— Vrei să spui că ceea ce s-a întâmplat înainte a fost o condiţie controlată?

O jumătate de zâmbet îi luminează faţa.

— Sunt sigur că Boden nu a crezut asta.

Îmi dă cu unguent şi pe încheieturile degetelor.

— Una dintre concesiile pe care le-am făcut a fost aceea că, dacă izbucneşte o încăierare, nimeni nu intervine până nu se delimitează clar un câştigător sau devine o ameninţare la adresa vieţii unuia dintre ei. Le permitem oamenilor să parieze pe rezultat. Asta eliberează atât tensiunea luptătorilor, cât şi a spectatorilor.

Cam atât despre puterea de a menţine o bucată de civilizaţie.

— În acelaşi timp, spune el, ajută la limitarea numărului de lupte, căci toţi din tabără sunt ocupaţi să parieze pe rezultat. Oamenii iau luptele în serios când nu are cine să te salveze şi toată tabăra îţi urmăreşte fiecare mişcare.

— Şi toţi cunoşteau regula, mai puţin eu? Faptul că nimeni nu are voie să intervină?

Oare Raffe o ştiuse? Nu că asta ar fi trebuit să îl oprească.

— Cine doreşte poate să intervină, dar asta invită pe altcineva să intervină pentru adversar, ca să se echilibreze lupta. Pariorilor nu le-ar plăcea dacă, deodată, unul ar fi avantajat.

Cam atât cu scuzele pentru Raffe. Ar fi intervenit; doar că ar fi trebuit să ne luptăm cu încă cineva. Un lucru care n-ar fi fost nou pentru noi.

— Scuze că nu ţi-a explicat nimeni regulile jocului.

Acum îmi bandajează cotul care sângerează.

— Doar că până acum nu ni s-a mai întâmplat să înceapă încăierarea o fată.

Ridică din umeri.

— Pur şi simplu, nu ne-am aşteptat.

— Am impresia că asta înseamnă că ai pierdut pariul.

Rânjeşte cu amar.

— Eu fac doar pariuri importante care implică vieţi omeneşti şi viitorul omenirii.

Îi cad umerii ca şi când greutatea invizibilă care îi apasă ar fi deodată prea mare.

— Apropo de asta, te-ai descurcat foarte bine. Mai bine decât s-ar fi aşteptat cineva. O persoană ca tine ne-ar fi de mare ajutor. Există situaţii când o fată ca tine s-ar descurca mai bine decât un pluton de bărbaţi.

Surâsul îi devine feciorelnic.

— Presupunând că nu îi tragi o scatoalcă unui înger care te-a scos din sărite.

— Îmi dau prea mult credit.

— Mai vedem noi.

Se ridică.

— Gândeşte-te.

— De fapt, la tine încercam să ajung când gorila aceea mi-a ţinut calea. Îngerii mi-au răpit sora. Trebuie să îmi dai drumul ca să o pot căuta. Jur că nu voi spune nimănui despre voi, locul unde sunteţi, nimic. Dar, te rog, lasă-mă să plec.

— Îmi pare rău pentru sora ta, însă nu pot periclita viaţa tuturor de aici doar că-mi dai tu cuvântul tău. Alătură-te nouă şi te vom ajuta să o aduci înapoi.

— Va fi prea târziu când îţi vei fi mobilizat tu oamenii. Are şapte ani şi e în scaun cu rotile.

Abia reuşesc să articulez cuvintele din cauza nodului din gât. Nu pot spune ceea ce ştim, de fapt, amândoi, anume că deja ar putea fi prea târziu.

Clatină din cap cu un aer sincer înţelegător.

— Îmi pare rău. Toţi de aici au trebuit să îngroape pe cineva iubit. Vino cu noi şi îi vom face pe ticăloşii ăia să plătească.

— Eu nu am de gând să o îngrop. Nu a murit.

Cuvintele îmi ies scrâşnite printre dinţi.

— Eu o voi găsi şi o voi salva.

— Desigur. Nu am vrut să sugerez că ar fi murit.

Voise şi amândoi ştim asta, însă mă prefac că îi cred cuvintele frumoase. Aşa cum am auzit alte mame spunându-le fiicelor lor, politeţea este propria sa recompensă.

— În curând ne vom muta şi vei putea pleca atunci, dacă vei mai dori să ne laşi. Sper să nu doreşti.

— Când este curând?

— Nu pot divulga informaţia aceasta. Pot doar să spun că pregătim ceva important. Ar trebui să iei şi tu parte la asta. Pentru sora ta, pentru umanitate, pentru noi toţi.

E bun. Îmi vine să mă ridic şi să îl salut în vreme ce fredonez imnul naţional. Dar nu cred că ar aprecia asta.

Eu, desigur, ţin cu oamenii. Însă am deja mai multe responsabilităţi decât pot duce. Vreau doar să fiu o fată normală care duce o viaţă normală. Cea mai mare grijă în viaţă ar trebui să fie pentru mine ce rochie să port la absolvire, nu cum să evadez dintr-o tabără paramilitară ca să îmi salvez sora din ghearele îngerilor cruzi şi cu siguranţă nu dacă să mă alătur armatei de rezistenţă ca să respingem o invazie şi să salvăm omenirea. Îmi cunosc limitele, şi asta le depăşeşte.

Aşa că încuviinţez doar din cap. Să priceapă ce vrea din asta. Nu mă aşteptam cu adevărat să îmi dea drumul, dar trebuia să încerc.

De îndată ce iese pe uşă, mulţimea de meseni se întoarce cu paşi târşâiţi. Trebuie să fie lucru înţeles, fie implicit, fie explicit, că atunci când Obi vorbeşte cu unul dintre luptători, toţi ceilalţi le asigură intimitatea. E interesant că m-a dus în sala de mese în timpul prânzului, făcându-i pe toţi să aştepte până ce terminăm noi. A transmis un mesaj clar tuturor din tabără că sunt o persoană pe care el a observat-o.

Mă ridic să plec cu fruntea sus. Evit să privesc chipurile celor din jur, ca să nu trebuiască să vorbesc cu nimeni. Ţin punga de mazăre jos, nu vreau să atrag atenţia asupra rănilor mele. De parcă cineva ar putea să uite că sunt cea care s-a bătut. Nu ştiu dacă Raffe este şi el acolo, nu îl văd. Mai bine aşa. Sper că nu a avut câştig de cauză cu agentul de pariuri. Merită să piardă banii.

Abia am ieşit şi pornesc printre clădiri în drum spre zona spălătoriei, când doi roşcaţi ies de după o clădire. Dacă nu ar zâmbi identic cu blândeţea unor băieţi dinvecini, aş crede că îmi întind o cursă.

Sunt gemeni identici. Amândoi sunt ponosiţi şi deşiraţi, poartă haine civile murdare, însă asta nu e ceva neobişnuit în zilele de acum. Fără-ndoială, şi eu arăt la fel de ponosită şi de deşirată. Au puţin peste nouăsprezece ani, sunt înalţi şi costelivi, cu ochi vicleni.

— Bine lucrat, şefa, spune primul.

— Oh, vai, chiar i-ai arătat unde-i e locul lui Jimmy Boden, spune al doilea. Radiază, de-a dreptul. Unuia mai bun nu i se putea întâmpla.

Stau nemişcată şi încuviinţez din cap. Menţin un zâmbet politicos pe buze şi nu-mi retrag de pe maxilar punga cu mazăre congelată.

— Eu sunt Tivisoc, zice unul.

— Eu sunt Tivismoc, zice al doilea. Cei mai mulţi ne spun Soc-Smoc, pe scurt, căci nu ne pot deosebi.

— Glumiţi, nu?

Scuturăă din cap la unison, cu zâmbete identice, prietenoase. Seamănă mai mult cu două sperietori de ciori subnutrite decât cu rumenii Tivisoc şi Tivismoc pe care mi-i amintesc din copilărie.

— De ce v-aţi botezat aşa?

Soc ridică din umeri.

— La o lume nouă, nume noi. Voiam să ne zicem Gog şi Magog.

— Acestea erau numele noastre din online, explică Smoc.

— Dar de ce să fim aşa pesimişti? întreabă Soc.

— Era amuzant să fim Gog şi Magog când lumea era sucită ca la Tiffany şi simplă ca-ntr-o suburbie, spune Smoc. Dar acum...

— Nu prea mai e aşa, continuă Soc. Moartea şi distrugerea sunt apuse.

— Sunt prea mainstream.

— Aşa că ne-am raliat mulţimii.

— Preferăm să fim Tivisoc şi Tivismoc.

Aprob din cap, fiindcă ce altă reacţie pot avea?

— Eu sunt Penryn. M-au botezat după o ieşire de pe Interstatala 80.

— Frumos.

Încuviinţează ca şi când ar spune că înţeleg cum este să ai astfel de părinţi.

— Toţi vorbesc despre tine, zice Smoc.

Nu ştiu sigur dacă îmi place asta. Toată povestea cu lupta nu a decurs aşa cum plănuisem. Dar, iarăşi, nimic în viaţa mea nu a decurs conform planului.

— Grozav. Dacă nu vă supăraţi, acum am să merg să mă ascund.

Înclin spre ei punga cu mazăre congelată, ca pe o pălărie, şi încerc să trec printre ei.

— Stai, spune Soc. Coboară vocea până ajunge să şoptească într-un fel teatral. Avem o propunere de afacere pentru tine.

Mă opresc şi aştept politicoasă. Cu excepţia cazului în care propunerea lor include scoaterea mea de aici, nu ar putea spune nimic ce să îmi stârnească interesul pentru vreo afacere. Însă, cum nu se feresc din calea mea, nu am de ales decât să ascult.

— Mulţimea te-a apreciat, zice Smoc.

— Ce spui de un nou meci? întreabă Soc. Pentru treizeci de procente din câştiguri, să spunem?

— Ce tot vorbiţi acolo? De ce mi-aş risca viaţa pentru o nimica toată cum sunt treizeci la sută din câştiguri? În plus, nu mai cumperi nimic cu bani acum.

— O, nu e vorba despre bani, spune Smoc. Folosim banii doar ca scurtătură pentru valoarea relativă a pariului.

I se animă faţa ca şi când l-ar fascina sincer logica economică a jocurilor de noroc post-apocaliptice.

— Îţi dai numele şi pariul pe care îl faci, să zicem o foaie de cinci dolari, iar asta doar îi spune agentului de pariuri că eşti dispus să pariezi ceva de valoare mai mare decât o bancnotă de un dolar, dar mai puţin decât una de zece. Agentul este cel care decide cine ce primeşte şi cine ce dă. Ştii, cum ar fi că cineva pierde un sfert din raţii şi primeşte sarcini în plus pentru o săptămână. Sau, dacă prinde un câştig, atunci primeşte raţiile altcuiva peste ale sale şi altcineva freacă toaleta în locul lui pentru o săptămână. Pricepi?

— Pricep. Şi răspunsul tot nu este. În plus, nimic nu garantează că voi câştiga.

— Nu.

Soc îmi aruncă un zâmbet superior de vânzător de maşini second-hand.

— Ne interesează garanţia că vei pierde.

Izbucnesc în râs.

— Vreţi să pierd lupta?

— Şşş!

Soc mă priveşte foarte teatral. Ne aflăm la umbră, între două clădiri, şi nimeni nu pare să ne observe.

— Va fi grozav, mă asigură Smoc. În ochii lui sticleşte viclenia. După ce i-ai făcut lui Boden, şansele îţi vor surâde atât de puţin când te vei lupta cu Anita...

— Vreţi să mă lupt cu o fată?

Îmi încrucişez braţele.

— Vreţi doar să vedeţi o bătaie între fete, aşa-i?

— Nu e doar pentru noi, spune Soc, defensiv. Va fi un dar pentru toată tabăra.

— Mda, zice Smoc. Cui îi trebuie televiziune când ai la îndemână atâta apă şi clăbuci de săpun ca la spălătorie?

— Continuă să visezi.

Trec forţat printre ei.

— Te vom ajuta să pleci de aici, spune Soc pe un ton muzical.

Mă opresc. Prin minte îmi trec o grămadă de scenarii pornind de la ceea ce tocmai am auzit.

— Putem obţine cheile de la celula ta.

— Putem distrage atenţia paznicilor.

— Ne putem asigura că nu te va verifica nimeni până dimineaţă.

— O singură luptă, doar asta cerem.

Mă întorc şi mă uit la ei.

— De ce să riscaţi trădarea pentru o bătaie în noroi?

— Habar nu ai cât aş risca pentru o bătaie în noroi cum scrie la carte între două femei sexy, spune Soc.

— Şi, oricum, nu e cu adevărat trădare, intervine Smoc. Obi te va lăsa să pleci, e doar o chestie de timp. Nu suntem aici pentru a ţine prizonieri. Exagerează cu riscul pe care îl reprezinţi pentru noi.

— De ce? întreb.

— Pentru că vrea să vă recruteze pe tine şi pe tipul cu care ai venit. Obi e copil singur la părinţi şi nu înţelege, spune Soc. Crede că, dacă te ţine aici pentru câteva zile, te va convinge să te răzgândeşti şi să nu mai pleci de la noi.

— Dar noi ştim mai bine. Câteva zile de cântat cântece patriotice nu te vor convinge să îţi abandonezi sora, spune Smoc.

— Ai dreptate, frate, zice Soc.

Bat cuba între ei.

— Mare dreptate.

Mă uit la ei. Chiar înţeleg. Nu s-ar abandona niciodată unul pe celălalt. Poate am doi aliaţi sinceri.

— Chiar e nevoie să port lupta asta caraghioasă ca să mă ajutaţi?

— O, da, spune Soc. Fără doar şi poate.

Rânjesc amândoi la mine ca doi băieţei puşi pe şotii.

— De unde ştiţi toate lucrurile astea? Despre sora mea? Ce crede Obi?

— E datoria noastră, răspunde Soc. Poate că unii ne spun Soc-Smoc, dar alţii ne spun maeştri spioni.

Mişcă teatral din sprâncene sus-jos.

— Prea bine, maeştri spioni Soc-Smoc, ce a pariat prietenul meu pe luptă?

Nu are importanţă, desigur, însă tot sunt curioasă să aflu.

— Interesant.

Soc arcuieşte sprâncenele într-un fel care trădează cunoaştere.

— Dintre toate întrebările pe care le-ai fi putut pune când ai aflat că ne ocupăm cu informaţiile, taman pe asta ai ales-o.

Mi se încălzesc obrajii în ciuda mazării congelate de la maxilar. Încerc să nu arăt ca şi când mi-aş dori să retrag întrebarea.

— Ce-i cu voi, sunteţi la grădiniţă? Spuneţi-mi odată.

— A pariat că vei rezista în ring cel puţin şapte minute.

Smoc îşi freacă obrazul pistruiat.

— Cu toţii am crezut că e nebun.

Şapte minute e un timp foarte lung când te potopesc pumnii unui uriaş.

— Nu-i destul de nebun, zice Soc.

Zâmbetul lui e atât de copilăros, încât aproape uit că trăim într-o lume care a luat-o razna.

— Ar fi trebuit să parieze că vei câştiga. Ar fi luat tot purcoiul. Oho, şansele nu erau deloc în favoarea ta.

— Pariez că el l-ar doborî pe Boden în două minute, spune Smoc. Tipul ăla e-un dur din cap până-n picioare.

— Nouăzeci de secunde, fix, zice Soc.

L-am văzut pe Raffe în luptă. Eu aş paria pe zece secunde, presupunând că Boden nu ar fi înarmat, ca în noaptea când ne-a prins. Dar nu spun asta. Faptul că nu a sărit să se dea erou nu mă face să mă simt mai bine.

— Scoateţi-ne în noaptea asta şi batem palma, spun.

— E prea din scurt în noaptea asta, zice Soc.

— Poate dacă promiţi că o să rupi cămaşa de pe Anita...

Smoc îmi arată zâmbetul lui de băieţel.

— Nu îţi forţa norocul.

Soc ridică o cutiuţă turtită de piele şi o leagănă ca pe o momeală.

— Ce spui de un bonus dacă îi rupi cămaşa?

Duc iute mâinile la buzunarul de la pantaloni, acolo unde ar trebui să fie setul de şperacle. Buzunarul este turtit şi gol.

— Hei, aia e a mea!

Dau să o apuc, dar cutia dispare din mâna lui Soc. Nici nu l-am văzut când s-a mişcat.

— Cum ai reuşit asta?

— Acum o vezi, zice Smoc, fluturând cutiuţa.

Cum a ajuns de la Soc la Smoc, habar nu am. Stau unul lângă celălalt, dar, totuşi, trebuia să văd ceva. Apoi dispare din nou.

— Acum n-o vezi.

— Daţi-mi-o înapoi acum, hoţilor. Altfel cade toată înţelegerea.

Smoc face o figură tristă de clovn spre Soc, care ridică din sprâncene într-o expresie comică.

— Fie, suspină Soc.

Îmi înapoiază setul de şperacle. De data aceasta, am fost atentă şi tot nu am văzut când a trecut de la Smoc la Soc.

— La noapte să fie.

Soc-Smoc îmi rânjesc identic.

Scutur din cap şi o iau din loc înainte să-mi mai fure şi alte lucruri.

20.

Când încerc să mă îndrept de spate, îl aud cum trosneşte în toate felurile. Asfinţeşte, iar ziua de lucru e aproape pe sfârşit. Duc mâna la şale şi revin cu greu la poziţia verticală, ca o baborniţă.

După numai o zi de frecat haine în cadă, mâinile îmi sunt umflate şi roşii. Am auzit vorbindu-se despre mâini uscate şi crăpate, dar până acum nu am ştiut ce înseamnă cu adevărat. După doar câteva minute de când am scos-o din apă, palma mea are crăpături care seamănă cu nişte crestături pe care cineva le-ar fi făcut un briciul. E înfricoşător să îţi vezi mâna tăiată în felul ăsta, prea uscată ca să mai poată sângera, măcar.

Când celelalte spălătorese mi-au oferit o pereche de mănuşi galbene de cauciuc dimineaţă, le-am refuzat, crezând că doar bătrânele sclifosite le folosesc. Asta mi-a atras priviri atât de piezişe, încât mândria m-a împiedicat să le cer când a venit prânzul.

Acum, încep să mă gândesc să port o discuţie serioasă cu partea umilă din mine şi să cer mănuşile. Bine că nu am de gând să mai muncesc la fel şi mâine.

Mă uit în jur, îmi întind braţele şi mă întreb dacă mă va ataca acea Anita. Voi fi foarte şucărită dacă va aştepta până la terminarea programului. Ce rost are să te iei la bătaie cu o altă fată, dacă nu poţi scăpa nici măcar de o oră de muncă grea?

Mă întind pe îndelete. Ridic mâinile deasupra capului şi îmi arcuiesc spatele cât de tare pot.

Mă doare gâtul, mă doare spatele, mă dor mâinile şi braţele, mă dor tălpile şi picioarele, mă dor chiar şi globii oculari. Muşchii mei fie urlă după atâtea ore de mişcări repetitive, fie sunt înţepeniţi după atâtea ore de nemişcare. În ritmul ăsta, nu va mai trebui să pierd lupta intenţionat, ci o voi pierde pur şi simplu.

Când îmi întind picioarele, mă prefac că nu îi văd pe bărbaţii însărcinaţi cu frecatul latrinelor, care vin spre noi. Sunt cam zece şi Raffe e undeva în spatele grupului.

Când sunt la distanţă de câţiva paşi, încep să îşi scoată hainele mizerabile. Cămăşi, pantaloni şi şosete soioase sunt aruncate peste mormanul de rufe. Unele ajung direct în mormanul cu gunoaie. Raffe s-a ocupat de săparea şanţului, nu a executat tocmai munca cea mai toxică la latrinele propriu-zise, şi nu toţi au fost la fel de norocoşi. Singurele lucruri pe care le lasă pe ei sunt boxerii.

Mă străduiesc din răsputeri să nu mă uit la Raffe când îmi dau seama că urmează să îşi dea jos cămaşa. Poate că va reuşi să justifice bandajele, însă chiar nu are cum să explice de ce petele de sânge sunt exact unde s-ar fi aflat aripile.

Întind braţele deasupra capului, încercând să nu par speriată. Îmi ţin respiraţia şi sper că ceilalţi bărbaţi îşi vor vedea de drum şi nu vor observa că Raffe rămâne în urmă.

Dar, în loc să intre în clădire, unde să facă duş, ei iau furtunul cu care noi, femeile, umpleam vanele. Stau la rând ca să se spele cu el. Îmi vine să îmi trag şuturi că nu am anticipat asta. Cine ar vrea ca muncitorii la latrină să se spele la duşurile comune?

Arunc o privire spre Raffe. Îşi menţine calmul, însă îmi dau seama după cât de lent îşi descheie cămaşa că nici el nu s-a aşteptat la mişcarea asta.

Probabil şi-a făcut socoteala că ar putea scăpa de îndată ce bărbaţii intrau în clădire, căci la duşuri nu puteau intra toţi deodată. Totuşi, nu există nicio scuză bună pentru evitarea acestei părţi a rutinei şi niciun mod de a o face fără a fi observat.

Raffe termină de descheiat cămaşa şi, în loc să o dea jos, începe să îşi descheie încet pantalonii. Toţi din jurul lui sunt deja dezbrăcaţi şi el începe să fie bătător la ochi. Exact când mă întreb dacă nu ar trebui să dea bir cu fugiţii, soluţia problemei noastre se apropie cu pas ţanţoş, pe picioare lungi şi zvelte.

Femeia care l-a însoţit pe Raffe la prânz îşi aruncă părul de culoarea mierii pe spate şi ne zâmbeşte.

Soc-Smoc trec pe acolo ca la un semn.

— O, salut, Anita! spun amândoi, surprinşi într-un fel natural.

Vorbesc cei doi pe un ton uşor ridicat, ca pentru a fi siguri că se fac auziţi.

Anita îi priveşte de parcă tocmai ar fi hârâit şi ar fi scuipat. Am văzut privirea aceea pe holuri de un milion de ori aruncată

de fetele populare tocilarilor când aceştia se apropie prea tare de anturajul lor. Se întoarce înapoi spre Raffe, chipul topindu-i-se într-un zâmbet arzător.Pune mâna pe braţul lui tocmai când el e pe cale să îşi dea jos pantalonii.

Şi de altă scuză nu am nevoie.

Apuc o cămaşă plină de rumeguş din apa tulbure şiarunc spre ea.

Când cârpa udă aterizează peste faţa ei, înfăşurându-i-se pe după cap, se aude un plescăit puternic. Părul ei perfect devine o încâlceală jilavă şi rimelul i se întinde când cămaşa începe să alunece pe bluza ei. Femeia scoate un ţipăt piţigăiat care îi face să se întoarcă pe toţi cei care îl aud.

— Oh, îmi pare rău, am spus pe o voce dulceagă. Nu ţi-a plăcut asta? Credeam că asta vrei. Adică, altfel de ce te-ai da la un bărbat?

Mica mulţime din jurul nostru creşte cu fiecare clipă. Oh, da, asta e! Apropiaţi-vă. Veniţi să vedeţi spectacolul. Raffe se pierde în gloată, încheindu-şi discret cămaşa. Şi mi s-a părut că părea trist la ultima mea încăierare...

Ochii uriaşi ai Anitei se uită neputincioşi la Raffe. Seamănă cu o pisicuţă nenorocită, năucă şi îndurerată. Biată făptură. Încep să mă îndoiesc că pot face treaba asta.

Apoi se uită la mine. E uimitor cât de repede se schimbă la chip, în funcţie de cine se uită la ea. Pare complet smintită. În vreme ce vine iute spre mine, nervii i se transformă în furie.

E impresionant cât de răutăcioasă poate arăta o femeie frumoasă când îşi pune asta în cap. Fie este o actriţă redutabilă, fie Soc-Smoc au jucat la ambele capete atunci când au organizat lucrurile. Pariez că ea nici nu ştie despre luptă. De ce să împărţi profitul când poţi să te răzbuni, în schimb? Sunt sigură că acum nu este prima dată când Anita i-a privit cu dispreţ pe Soc-Smoc. Nu că aş crede pentru o secundă măcar că sentimentele lor au avut de suferit.

— Crezi că orice faci ar convinge un bărbat ca el să se uite la tine de două ori?

Anita aruncă spre mine cămaşa udă.

— Ai fi norocoasă dacă ai face un bunic şchiop să fie interesat de tine.

Bine. Se pare că pot face asta.

Mă aplec puţin ca să fiu sigură că mă nimereşte cămaşa.

Apoi trecem la fapte în toată gloria noastră feminină. Ne tragem de păr, ne plesnim peste faţă, ne sfâşiem hainele, ne zgâriem cu unghiile. Ţipăm ca două majorete care au căzut într-o groapă cu noroi.

În vreme ce ne împleticim de colo-colo, ca într-un dans alcoolic, ne lovim de un lighean care se răstoarnă cu zgomot şi împrăştie apă peste tot.

Anita alunecă ţinându-se de mine şi ajungem amândouă la pământ. Corpurile noastre se împletesc în vreme ce ne rostogolim prin noroi printre ligheane.

E greu să afişezi o atitudine demnă atunci când cineva te trage de păr. E ruşinos. Fac tot ce pot ca să pară că mă lupt cu adevărat.

Mulţimea e în delir, scandează şi aplaudă. În rostogolirea noastră, îi zăresc pe Soc-Smoc. Ţopăie de fericire, nu alta.

Cum, mai exact, se pierde o astfel de luptă? Ar trebui să izbucnesc în lacrimi? Să cad cu faţa în noroi şi să mă las zgâriată de câteva ori, făcută ghem? Nu am nici cea mai vagă idee cum să pun capăt luptei.

Toate aceste griji sunt spulberate, însă, de un foc de armă.

Se aude de undeva din spatele mulţimii, dar este destul de aproape ca toată lumea să înţepenească şi să tacă.

Alte două focuri sunt trase într-o succesiune rapidă.

După care un strigăt răsună prin pădure. Un strigăt foarte omenesc, teribil de îngrozit.

21.

Vântul agită vârfurile copacilor. Sângele îmi vâjâie în urechi.

Pentru câteva secunde, toţi scrutează apusul cu ochii larg deschişi, ca şi când ar aştepta întruparea unui coşmar. Apoi, ca la o comandă, în mulţime se iscă haosul.

Soldaţii aleargă spre copaci în direcţia strigătului, strângând în mâini pistoale şi puşti. Toată lumea începe să vorbească, unii să plângă. Câţiva pornesc grăbiţi într-o direcţie, alţii o iau repede în alta. E o gălăgie şi o dezordine vecine cu panica. Precum câinii, nici oamenii aceştia nu sunt atât de bine antrenaţi cum crede Obi.

Anita se dă jos de pe mine. Albul ochilor i se vede foarte bine în jurul irişilor. O ia la fugă după grupul mai mare de oameni care dă buzna în sala de mese. Mă ridic, nu ştiu ce să aleg, vreau să văd ce se întâmplă şi vreau să mă ascund printre ceilalţi.

Raffe apare deodată lângă mine şi şopteşte:

— Unde sunt aripile?

— Poftim?

— Unde le-ai ascuns?

— Într-un copac.

Suspină, încercând în mod evident să îşi păstreze calmul.

— Îmi poţi spune?

Arăt în direcţia de unde vine strigătul, acolo unde dispar şi ultimii soldaţi.

— Îmi poţi spune cum să îl găsesc sau trebuie să îmi arăţi tu?

— Trebuie să îţi arăt.

— Atunci, să mergem.

— Acum?

— Ştii tu un moment mai bun?

Mă uit în jur. Toţi încă se îmbulzesc să-şi adune lucrurile şi să fugă într-o clădire sau alta. Nimeni nu ne bagă în seamă. Nimeni nu ar observa dacă am dispărea în haosul acela.

Sigur, mai este sursa acelei panici.

Probabil că îngrijorarea mi se citeşte pe faţă, căci Raffe spune:

— Fie îmi spui, fie îmi arăţi, dar fă-o acum.

Crepusculul se stinge cu rapiditate în beznă în jurul nostru. Mă furnică pielea la gândul de-a rătăci prin pădure, pe întuneric, aproape de orice ar fi fost ceea ce a făcut un soldat înarmat să urle în felul acela.

Dar nu îl pot lăsa pe Raffe să fugă fără mine. Aprob din cap.

Ne furişăm printre umbrele tot mai adânci către cea mai apropiată cale de intrare în pădure. Pătrundem între copaci jumătate pe vârful degetelor, jumătate fugind.

Focuri de armă sunt trase într-o succesiune rapidă, se suprapun. Mai multe arme se declanşează simultan în pădure. Poate că asta nu e chiar cea mai bună idee.

De parcă n-aş fi deja destul de speriată, noaptea tânără răsună de strigăte.

Când ajungem de cealaltă parte a taberei în zona în care se află copacul ascunzătoare, în pădure se face linişte. Niciun singur foşnet, nicio pasăre sau veveriţă care să deranjeze calmul. Lumina se împuţinează cu iuţeală, însă este destulă pentru a vedea carnagiul.

În jur de doisprezece soldaţi alergaseră spre punctul din care venea strigătul. Acum mai sunt în picioare doar cinci.

Ceilalţi zac risipiţi pe pământ ca nişte păpuşi stricate, aruncate de un copil nervos. Şi tot ca unor păpuşi stricate, le lipsesc unele părţi ale corpului. Un braţ, un picior, un cap. Încheieturile sunt sfâşiate şi pline de sânge.

Peste tot numai sânge – pe copaci, pe pământ, pe soldaţi. Lumina slabă uniformizează culorile, îl face să semene cu petrolul, la felul cum picură de pe crengi.

Soldaţii rămaşi stau în cerc cu armele îndreptate spre exterior.

Unghiul la care ţin puştile mă nedumereşte. Nu le ţin drept în faţă sau în sus, aşa cum ar face dacă duşmanul i-ar ameninţa de la sol sau din aer. Şi nu le îndreaptă nici spre pământ, cum ar face dacă nu ar avea de gând să tragă.

În schimb, le ţin uşor aplecate, ca şi când ar ţinti spre ceva ce le ajunge doar până la brâu. Un leu de munte? Sunt lei de munte pe dealurile acestea, deşi rareori pot fi văzuţi. Însă leii de munte nu fac aşa prăpăd. Poate câini sălbatici? Dar, iarăşi, măcelul nu pare natural. Seamănă cu urmările unui atac criminal, nu ale unei vânători pentru hrană sau ale unei lupte de apărare.

Îmi vine în minte momentul în care Raffe a spus că este posibil ca nişte copii să atace familia aceea de pe şosea. Alung gândul de îndată ce se naşte. Aceşti soldaţi înarmaţi n-ar putea fi aşa speriaţi de o ceată de copii, oricât de fioroşi ar fi ei.

Supravieţuitorii au cu toţii un aer înfiorător, de parcă singurul lucru care le ţine panica în frâu este teama lor paralizantă. Încheieturile degetelor cu care strâng armele sunt albe; felul în care ţin coatele strâns lipite de corp, ca pentru a nu-şi lăsa braţele să tremure; felul în care se mişcă umăr la umăr, ca un banc de peşti ameninţaţi de un prădător.

Nimic natural nu ar putea provoca acest gen de frică. Depăşeşte frica de vătămare fizică şi ajunge pe tărâmul celei mentale şi spirituale. Ca frica de a-ţi pierde sănătatea mintală sau chiar sufletul.

Mă furnică pielea văzându-i pe soldaţi. Frica este molipsitoare. Poate e ceva ce a evoluat din preistorie, când şansele tale de supravieţuire erau mai bune dacă preluai frica celui de lângă tine fără a pierde timpul discutând-o. Sau poate simt ceva direct. Ceva înfricoşător ce creierul meu de reptilă recunoaşte.

Mi se întoarce stomacul, încearcă să dea afară ce conţine. Înghit, ignorând arsura de acid din fundul gâtului.

Ne ghemuim într-un loc nevăzut, după un copac mare. Mă uit la Raffe, care stă pe vine lângă mine. Se uită la orice, numai la soldaţi nu, de parcă ei ar fi singurele lucruri din pădure de care nu trebuie să ne îngrijorăm. M-aş simţi mai bine dacă nu ar părea aşa neliniştit.

Ce poate să sperie un înger atât de puternic, de rapid şi cu simţuri mult mai ascuţite decât cele omeneşti?

Soldaţii se mişcă. Forma cercului lor se transformă într-una de lacrimă.

Bărbaţii transpiră nervozitate în vreme ce îşi croiesc încet drum înapoi spre tabără. Ceea ce îi atacase pare să fi dispărut. Sau, cel puţin, asta par să creadă soldaţii.

Instinctul nu mă lasă să împărtăşesc această convingere. Presupun că nici toţi soldaţii nu sunt de părerea asta, deoarece par aşa de îngroziţi, încât cel mai mic sunet ar fi de ajuns ca ei să deschidă focul, trimiţând gloanţe prin întuneric în toate direcţiile.

Temperatura scade brusc şi tricoul meu ud mi se lipeşte de piele ca o foiţă de gheaţă. Cu toate acestea, pe la tâmple îmi

curge transpiraţia şi mi se adună la subsuori ca două pete de unsoare. Când îi văd pe soldaţi că pleacă e ca şi cum aş vedea uşa beciului închizându-se, blocând singura lumină din casă şi lăsându-mă singură în întunericul plin de monştri. Fiecare muşchi din corpul meu strigă să fug după soldaţi. Fiecare instinct îmi spune să nu fiu peştele care rămâne în urma bancului.

Mă uit la Raffe, sper să primesc din partea lui vreun semn de liniştire. Este în alertă maximă: corpul încordat, ochii scrutând pădurea întunecată, urechile ciulite ca şi când ar fi ascultat un semnal stereo.

— Unde este?

Şoapta lui e atât de slabă, că îi citesc vorbele pe buze aproape în aceeaşi măsură în care i le aud.

La început, presupun că vorbeşte despre monstrul care ar putea fi sursa unei atari grozăvii, dar înainte să pot întreba de unde să ştiu eu, îmi dau seama că îl interesează locul în care sunt ascunse aripile. Arăt cu degetul dincolo de punctul unde stătuseră soldaţii.

Fără nicio vorbă, dă fuga de cealaltă parte a cercului devastării, ignorând carnagiul. O iau după el în vârful degetelor, disperată să nu rămân în spate.

Îmi vine greu să ignor membrele. Nu sunt destule corpuri şi membre pentru câţi oameni au dispărut. Sper că unii au fugit şi că din acest motiv sunt mai puţini decât ar trebui. Alunec pe sângele din mijlocul scenei prăpădului, dar apuc să îmi ţin echilibrul. Gândul că aş putea să cad cu faţa într-o grămadă de intestine omeneşti este suficient ca să nu mă opresc până nu ajung de cealaltă parte.

Raffe stă printre copaci, încearcă să găsească unul scorburos. Îl zărim după câteva minute. Când scoate la lumină aripile înfăşurate în pătură, încordarea îl părăseşte şi îşi strânge umerii şi capul, protector, asupra legăturii.

Se uită la mine şi lumina e suficientă ca să văd cum spune *mulţumesc* pe muteşte. Se pare că soarta noastră este că ne pasăm încontinuu datoria de la unul la celălalt.

Mă întreb cât timp trebuie să treacă până să fie prea târziu pentru reataşarea aripilor. Dacă ar fi o parte din corpul unui om, termenul de expirare ar fi trecut deja. Dar cine ştie cum stau lucrurile în cazul îngerilor? Chiar dacă chirurgii ori magicienii lor,

chiar le pot pune la loc, mă întreb dacă vor mai fi utilizabile ori doar decorative, aşa cum este un ochi de sticlă, doar ca oamenii să te poată privi fără să se crispeze.

Un vânt rece îmi înfioară părul, îl face să îmi mângâie ceafa ca nişte degete glaciale. Pădurea este o adunătură de umbre schimbătoare. Agitaţia frunzelor sună ca o mie de şerpi care şuieră deasupra mea. Ridic privirea doar ca să mă conving că nu sunt cu adevărat şerpi. Văd doar conifere profilate ameninţător pe cerul întunecat.

Raffe mă atinge pe braţ. Tresar şi aproape îmi pierd minţile, dar reuşesc să nu fac gălăgie. Îmi dă rucsacul. Păstrează aripile şi sabia.

Înclină din cap în direcţia taberei şi porneşte într-acolo, pe urmele soldaţilor. Nu înţeleg de ce vrea să se întoarcă; ar trebui să o ia la fugă în cealaltă direcţie. Dar pădurea m-a umplut de atâta groază, că nu am de gând să rămân singură şi nici nu vreau să spulber liniştea. Îmi iau rucsacul în spinare şi îl urmez.

Stau cât pot de aproape de Raffe, fără a fi nevoie să îi explic de ce îl strâng în braţe. Ajungem la liziera pădurii.

La umbra cernută a lunii, tabăra e cufundată în linişte. La ferestre se vede lumină şi, dacă mă uit cu atenţie, pot zări la unele geamuri câte un licăr metalic. Mă întreb câte arme sunt îndreptate spre în afară, căutând ţinte?

Nu îl compătimesc pe Obi, care trebuie să menţină ordinea în clădirile acelea. Sunt sigură că nu e deloc de dorit să izbucnească panica într-un loc închis.

Raffe se apleacă spre mine şi şopteşte atât de încet, că abia îl aud.

— Rămân să mă asigur că ajungi cu bine în clădire. Du-te.

Clipesc tâmp, încercând să mă dumiresc ce spune.

— Şi tu?

Clatină din cap. Cu reţinere, dacă asta mă ajută cu ceva.

— Eşti mai în siguranţă acolo. Şi eşti mai în siguranţă fără mine. Dacă încă mai vrei să îţi găseşti sora, ia-o spre San Francisco. Acolo vei găsi sălaşul îngerilor.

Mă părăseşte. Mă lasă la tabăra lui Obi şi el pleacă spre sălaş.

— Nu.

Am nevoie de tine, aproape mă ia gura pe dinainte.

— Te-am salvat. Îmi eşti dator.

— Ascultă-mă. Eşti mai în siguranţă singură decât cu mine. Acesta nu e întâmplător. Acest gen de final...

Arată spre scena masacrului.

— Tovarăşii mei o păţesc prea des.

Îşi trece mâna prin păr.

— A trecut foarte mult timp de când nu mi-a mai păzit nimeni spatele... m-am păcălit convingându-mă că... se poate şi altfel. Înţelegi?

— Nu.

Aceasta este mai mult o respingere a ceea ce îmi spune decât un răspuns la întrebarea sa.

Mă priveşte intens în ochi.

Îmi ţin răsuflarea.

Jur că mă memorează, pare că aparatul său foto mintal s-a declanşat, mă surprinde în acest moment. Inspiră adânc, chiar, de parcă s-ar umple de mirosul meu.

Dar, când se uită în altă parte, momentul trece şi eu nu ştiu dacă nu cumva mi-am imaginat totul.

Apoi se întoarce şi se topeşte în întuneric.

Când dau să fac un pas, silueta lui s-a confundat complet cu umbrele cele adânci. Vreau să strig după el, dar nu îndrăznesc să fac zgomot.

Întunericul se închide în jurul meu. Inima îmi bubuie în piept, îmi spune să fug, să fug, să fug.

Nu îmi vine să cred că a plecat. Singură în întuneric, cu un monstru demonic.

Încleştez pumnii şi unghiile îmi pătrund în piele, ajutându-mă să mă concentrez. Nu este timp pentru autocompătimire. Trebuie să fiu sigură pe mine, dacă vreau să supravieţuiesc pentru a o putea salva pe Paige.

Tabăra este cel mai sigur loc unde să petrec noaptea. Dar dacă mă întorc acolo, nu îmi vor da drumul să plec decât când vor fi pregătiţi să se mute. Asta poate însemna zile, săptămâni. Paige nu are la dispoziţie săptămâni. Orice ar fi ceea ce îi fac îngerii, fac chiar în clipa aceasta. Am pierdut deja prea mult timp.

Pe de altă parte, ce altă variantă am? Să fug prin pădure? În întuneric? Singură? Cu un monstru care a dezmembrat o jumătate de duzină de bărbaţi înarmaţi?

Îmi scotocesc frenetic prin creier după a treia opţiune. Nu găsesc nimic.

Am pregetat destul. Să mă găsească monstrul încremenită în indecizie este cel mai stupid mod de a muri la care mă pot gândi. Între ciocan şi nicovală?

Mă îmbărbătez să ignor fiorii de pe şira spinării. Trag adânc aer în plămâni şi îl eliberez încet, în speranţa că mă voi calma. Nu funcţionează.

Mă întorc cu spatele la tabără şi plonjez în pădure.

22.

Nu mă pot opri să nu mă uit în spate dacă nu am motive de îngrijorare, dacă nu se apropie ceva de mine. Nu că un monstru capabil să facă bucăţi soldaţi înarmaţi s-ar apropia pe nesimţite. Oare de ce nu am evoluat ca specie cu ochi la ceafă?

Cu cât merg mai departe în pădure, cu atât întunericul se strânge mai tare în jurul meu. Îmi spun că gestul meu nu este chiar sinucigaş. Pădurea este plină de creaturi – veveriţe, păsări, căprioare, iepuri – şi monstrul nu le poate ucide pe toate. Aşadar, şansa mea de a mă număra printre cele mai multe vietăţi care vor supravieţui în noaptea asta este destul de mare. Nu?

Mă deplasez prin întuneric din instinct, sper că mă îndrept spre nord. Într-un scurt interval, încep să am îndoieli serioase cu privire la direcţia de mers. Am citit undeva că atunci când se rătăcesc, oamenii au tendinţa de a merge în cercuri mari. Dacă merg în direcţia greşită?

Îndoielile îmi erodează raţiunea şi simt cum în piept îmi creşte panica.

Mă pălmuiesc în gând. Nu este momentul să mă pierd cu firea. Promit că îmi voi îngădui să intru în panică după ce voi fi în siguranţă, ascunsă într-o casă frumoasă cu bucătăria bine aprovizionată, cu Paige şi mama.

Mda, sigur. Gândul îmi face buzele să tresară ca într-un zâmbet. Poate că într-adevăr mă lasă raţiunea.

Văd pericol în spatele fiecărui foşnet şi umbră schimbătoare, în spatele fiecărei păsări care îşi ia zborul şi a fiecărei veveriţe care se furişează pe câte o ramură.

După ceea ce îmi par a fi ore de mers anevoios prin pădurea întunecată, una dintre umbre se desprinde de un copac, semănând cu oricare dintre celelalte crengi suflate de vânt. Numai că aceasta continuă să se îndepărteze de trunchi. Se desprinde de marea masă de umbre, apoi se topeşte într-un alt întuneric, mai mare.

Încremenesc.

Se poate să fi fost o căprioară. Însă picioarele de umbră nu s-au mişcat normal. Se poate să fi fost ceva biped. Sau, mai exact, mai multe ceva-uri bipede.

Intuiţia mea se dovedeşte a fi adevărată când umbrele se răsfiră, înconjurându-mă. Nu-mi place să am dreptate mereu.

Aşadar, ce stă în două picioare, este înalt de şaizeci sau nouăzeci de centimetri şi mârâie ca o haită de câini? Nu mă pot gândi decât la corpurile acelea risipite la rădăcina copacilor, cu membre lipsă.

O umbră vine spre mine aşa de repede, că seamănă cu o panglică neagră. Ceva se loveşte de braţul meu. Fac un pas în spate, însă orice ar fi fost a dispărut deja.

Celelalte umbre se mişcă. Unele sar înainte şi înapoi, seamănă cu o materie care stă să fiarbă. Ceva se loveşte de celălalt braţ al meu înainte să-mi dau seama că o altă umbră s-a avântat spre mine.

Mă împleticesc înapoi.

Vecinul nostru Justin avea un set de dinţi de piranha, ascuţiţi ca acul, şi îi ţinea pe poliţa şemineului. Odată, ne-a spus că aceşti peşti carnivori şi uneori canibali sunt, de fapt, cam timizi şi de obicei îşi înghiontesc prada înainte să atace, devenind mai încrezători când îşi văd colegii de banc că procedează la fel. Ce mi se întâmplă mi se pare că se potriveşte în mod straniu cu această descriere.

Corul de mârâituri creşte. Seamănă cu un amestec de sunete animalice şi nişte mormăieli tulburător de omeneşti.

O altă lovitură. De data aceasta, mă înjunghie o durere ascuţită în coapsă, de parcă m-ar tăia nişte lame. Mă cutremur când o căldură umedă se întinde în jurul durerii.

Apoi sunt lovită de două ori în succesiune rapidă. Oare sângele îi înnebuneşte?

Altă lovitură – la încheietura mâinii. Urlu de data aceasta de îndată ce o simt.

Aceasta nu este doar un şfichiuit rapid. Este o lovitură care zăboveşte, dacă se poate spune despre o umbră fulgerătoare că zăboveşte. Simt arsura la o secundă după ce îmi dau seama că am fost... muşcată? Sunt sigură că aş fi mai puţin speriată dacă aş putea vedea cum arată atacatorii. Neputinţa aceasta este deosebit de înfricoşătoare.

Acum, icnesc atât de tare, că la fel de bine aş putea să strig.

23.

Cu coada ochiului, văd ceva mişcându-se. Nu am timp nici să mă pregătesc pentru o altă lovitură, că Raffe se şi înfiinţează înaintea mea. Ţine sabia ridicată şi are muşchii încordaţi, ţine piept umbrelor clocotitoare. Nici nu am auzit foşnetul frunzelor. Într-o secundă nu e aici, în următoarea e.

— Fugi, Penryn.

Nu-mi trebuie altă invitaţie. Fug.

Dar nu fug departe, ceea ce probabil nu este o mişcare foarte înţeleaptă. Nu mă pot abţine. Ezit în spatele unui copac pentru a vedea cum Raffe se luptă cu demonii.

Acum, că ştiu la ce să fiu atentă, îmi pot da seama că sunt destui. Sunt categoric bipezi. Categoric scunzi. Nu toţi de aceeaşi mărime, totuşi. Unul este cu cel puţin treizeci de centimetri mai mare decât cel mai scund. Altul pare de-a dreptul bondoc.

Siluetele lor mărunte ar putea fi umane sau îngereşti, deşi nu se mişcă nici ca unii, nici ca ceilalţi. Când intră în viteză, mişcările le sunt fluide, de parcă acesta ar fi ritmul lor normal. Fiinţele astea categoric nu sunt umane. Poate sunt vreun soi rău de îngeri. Oare heruvimii nu sunt reprezentaţi întotdeauna drept copii?

Raffe îl prinde pe unul când acesta încearcă să o zbughească pe lângă mine. Alţi doi au dat să îl atace, dar se opresc când văd cum Raffe îl spintecă pe micul demon.

Zbătându-se la pământ, acesta strigă ceva neplăcut.

Totuşi, ceilalţi nu sunt impresionaţi şi sar la Raffe să îl înghiontească şi să îl dezechilibreze. Mă gândesc că nu va dura mult până când vor începe să muşte sau să înţepe sau ce o fi ceea ce fac ei.

— Raffe, în spate!

Iau o piatră aflată la îndemână şi mă opresc o fracţiune de secundă ca să ţintesc. La darts eram cunoscută ca bunăţintaşă, dar se întâmpla şi să nu nimeresc ţinta deloc. Dacă nu nimeresc acum ţinta înseamnă că îl lovesc pe Raffe.

Îmi ţin respiraţia, iau în cătare cea mai apropiată umbră şi arunc cu toată forţa de care sunt în stare.

La fix!

Piatra loveşte o umbră, o face să stea în loc. E aproape comic cum demonul scund sare de-a dreptul pe spate în cădere. Raffe nu trebuie să ştie niciodată că îl ţinteam de fapt pe celălalt.

Raffe loveşte larg cu sabia şi spintecă pieptul unui demon.

— Ţi-am spus să fugi!

Halal mulţumire. Mă aplec după altă piatră. Aceasta are muchii ascuţite şi e atât de mare, că abia o ridic. Poate mă întind mai mult decât mă ţine plapuma, dar tot o azvârl spre demoni. Sigur că piatra aterizează la un metru de locul luptei.

De data aceasta, aleg una mai mică şi mai aerodinamică. Am grijă să nu intru în perimetrul ringului şi demonii scunzi îmi dau voie. Presupun că nici nu m-au observat că arunc cu pietre. Iau în cătare o altă umbră şi azvârl cu toată puterea.

Îl nimeresc pe Raffe în spate.

Probabil l-am lovit chiar în rană, căci se împleticeşte doi paşi şi se opreşte în faţa a doi demoni.

Are sabia coborâtă, se află atât de jos încât aproape se împiedică în ea şi, când dă piept cu ei, e dezechilibrat, îmi vine să mă blestem şi cu greu înghit nodul care mi s-a pus în gât.

Raffe reuşeşte să ridice sabia. Dar nu are timp să îi împiedice să-l muşte.

Strigă. Mie mi se strânge stomacul simţind durerea lui.

Atunci se întâmplă un lucru ciudat. Mai ciudat decât ceea ce deja se întâmplă, adică. Demonii scunzi scuipă şi scot sunete clare de dezgust. Scuipă ca şi când ar încerca să scape de un gust rău din gură. Mi-aş dori să pot vedea cum arată. Sunt sigură că se schimbă.

Raffe strigă din nou când al treilea îl muşcă de gât. După câteva încercări, reuşeşte să scape de el. Acela scoate un sunet gâtuit şi scuipă zgomotos şi el.

Umbrele bat în retragere după aceea şi se topesc în întunericul general al pădurii.

Înainte să pot înţelege bine ce s-a întâmplat, Raffe face un lucru la fel de ciudat. În loc să îşi declare victoria şi să plece în siguranţă, ca orice supravieţuitor sănătos la cap, porneşte după ei prin bezna pădurii.

— Raffe!

Nu aud decât urletele micilor demoni muribunzi. Sunetele seamănă atât de înfricoşător de tare cu cele omeneşti, încât mă trec fiorii pe şira spinării. Presupun că toate animalele pe moarte scot sunete ca acelea.

Apoi, la fel de repede cum au început, ultimul strigăt se stinge în noapte.

Tremur singură pe întuneric. Fac doi paşi spre pădurea neagră în care a dispărut Raffe, apoi mă opresc. Ce ar trebui să fac acum?

Vântul care suflă îmi uscă transpiraţia pe piele. După o vreme, până şi vântul tace. Nu sunt sigură dacă ar trebui să alerg pe urmele lui Raffe sau să fug de toată tărăşenia asta. Îmi amintesc că ar trebui să fiu pe drum spre Paige şi că ţelul meu este de a rămâne în viaţă până când o voi salva. Încep să tremur mai tare decât o cere frigul. Probabil este efectul luptei.

Ciulesc urechile, dornică să aud ceva. M-aş mulţumi cu orice, chiar şi cu un geamăt de durere din partea lui Raffe. Măcar aş şti că este în viaţă.

Vântul agită vârfurile copacilor şi îmi flutură părul.

Sunt pe cale să renunţ şi să pornesc printre copaci în căutarea lui, când foşnetul de frunze se intensifică. Ar putea fi o căprioară. Fac un pas în spate din calea sunetului. Ar putea fi demonii scunzi, venind înapoi să termine treaba.

Crengile se depărtează cu zgomot aspru. O siluetă cu forma lui Raffe păşeşte în luminiş.

Deodată, mă năpădeşte o senzaţie de uşurare, simt cum mi se relaxează muşchi care nici nu ştiam că sunt încordaţi.

Fug la el. Întind braţele pentru o îmbrăţişare, dar el face un pas în spate. Sunt sigur că şi un om ca el – vreau să spun, un non-om – poate fi consolat de o îmbrăţişare după ce a scăpat cu viaţă dintr-o luptă. Se pare însă că nu de la mine.

Mă opresc în faţa lui şi las braţele să cadă stânjenită. Încântarea de când l-am văzut nu dispare, totuşi, complet.

— Deci... i-ai prins?

Încuviinţează. Îi picură sânge de pe păr de parcă ar fi fost împroşcat. Braţele şi stomacul îi sunt, de asemenea, pline de sânge. Cămaşa i-e ruptă la piept şi pare că a suferit unele lovituri. Ceva îmi dă ghes să îi acord îngrijiri, dar mă înfrânez.

— Eşti bine?

Este o întrebare stupidă, căci nu prea am cu ce să îl ajut dacă nu este bine, însă îmi iese pe gură fără să vreau.

El pufneşte.

— O să supravieţuiesc, chit că am fost lovit cu o piatră.

— Scuze.

Îmi pare foarte rău pentru episodul acela, dar nu are rost să zăbovim asupra lui.

— Data viitoare când mai ai ceva de împărţit cu mine, aş aprecia dacă mi-ai cere să discutăm înainte de a începe să azvârli cu pietre în mine.

— O, bine, mormăi. Eşti al naibii de civilizat!

— Mda, aşa sunt eu. Civilizat.

Îşi scutură sângele de pe mână.

— Tu eşti bine?

Aprob din cap. Nu există vreun mod graţios de a mă retrage după încercarea eşuată de a-l îmbrăţişa, drept care rămânem mai aproape unul de celălalt decât este comod. Presupun că şi el gândeşte aşa, pentru că se strecoară pe lângă mine în luminiş. Probabil că trupul lui bloca vântul, întrucât mi se face deodată rece când el se îndepărtează. Trage adânc aer în piept ca pentru a-şi limpezi gândurile şi îi dă drumul uşor.

— Ce naiba erau arătările alea? întreb.

— Nu sunt sigur.

Îşi şterge sabia de cămaşă.

— Nu erau din stirpea ta, aşa-i?

— Nu.

Bagă sabia înapoi în teacă.

— Ei, categoric nu erau dintr-a mea. Există o a treia variantă?

— Întotdeauna există o a treia variantă.

— Cum ar fi că erau nişte creaturi malefice? Adică, mai malefice chiar decât îngerii?

— Îngerii nu sunt malefici.

— Sigur că nu. Vai, cum am putut să uit? O, stai. Poate că ideea asta trăsnită mi-a venit de la strategia bazată pe atac şi distrugere pe care aţi aplicat-o voi.

Pătrunde înapoi în pădure de cealaltă parte a luminişului. Mă grăbesc după el.

— De ce ai fugit după arătările alea? întreb. Puteam fi la kilometri distanţă înainte să se răzgândească şi să vină iarăşi după noi.

Răspunde fără a se întoarce să se uite la mine.

— Sunt prea aproape de ceva ce nu ar trebui să existe. Dacă laşi aşa ceva să scape, cu siguranţă se vor întoarce să te bântuie. Crede-mă, că ştiu.

Grăbeşte pasul. Mă ţin după el, agăţându-mă la propriu de el. Nu vreau să rămân singură în întuneric din nou. Îmi aruncă o privire piezişă.

— Nici să nu te gândeşti, spun. Mă ţin lipită de tine ca scaiul, cel puţin până se luminează de ziuă.

Mă stăpânesc să nu întind mâinile şi să mă agăţ de cămaşa lui ca să mă las condusă prin întuneric.

— Cum ai ajuns la mine aşa repede? întreb.

Trebuie că au trecut doar câteva secunde din momentul când am strigat şi până şi-a făcut el apariţia.

El continuă să străbată la pas pădurea.

Deschid gura ca să repet întrebarea, dar el vorbeşte peste mine.

— Te urmăream.

Mă opresc, surprinsă. El merge mai departe, aşa că alerg şi eu, ca să fiu sigură că se află cu doar doi paşi înaintea mea. Prin cap îmi plutesc tot felul de întrebări, însă nu ajută la nimic să le rostesc pe toate. Să nu complic lucrurile.

— De ce?

— Am spus că mă voi asigura că ajungi înapoi în tabără în siguranţă.

— Dar nu mă întorceam în tabără.

— Am observat.

— Ai mai spus şi că mă vei duce la sălaş. Lăsându-mă singură în întuneric, aşa aveai de gând să mă duci acolo?

— Aşa aveam de gând să te încurajez să judeci cu mintea ta şi să te întorci în tabără. Din câte se pare, tu nu judeci. Şi, oricum, de ce te plângi acum? Sunt aici, nu?

E greu să îl contrazic. Într-adevăr, mi-a salvat viaţa. Mergem în linişte pentru o vreme şi eu meditez la acestea.

— Deci sângele tău trebuie să aibă un gust al naibii de rău, ca să ţină arătările alea la distanţă, spun.

— Da, aia a fost puţin ciudat, nu?

— Puţin ciudat? A fost cât se poate de ciudat.

Se opreşte şi se uită în spate la mine.

— Tu ştii ce vorbeşti?

Deschid gura ca să îi livrez o replică tăioasă, dar mă întrerupe:

— Să păstrăm liniştea, bine? Poate mai sunt şi alţii pe aici.

Asta mă face să tac.

Simt cum mă izbeşte oboseala, poate vreun fel de post-traumă sau ceva. Pentru noaptea aceasta îmi fac socoteala că a avea companie pe întuneric, chiar dacă este vorba despre un înger, e tot ce pot spera. În plus, pentru prima oară de când am pornit pe acest drum de coşmar prin pădure, nu trebuie să îmi fac griji dacă merg în direcţia corectă. Raffe păşeşte cu încredere în linie dreaptă. Nu ezită niciodată, reglează imperceptibil ruta când şi când pentru a evita vreo viroagă sau pajişte.

Nu pun la îndoială faptul că ştie încotro mergem. Iluzia că ştie mi-este suficientă ca să mă liniştească. Poate că îngerii au un simţ special al direcţiei, la fel ca păsările. Căci nu ştiu ele întotdeauna în ce direcţie să migreze şi cum să se întoarcă la cuib, chiar dacă nu îl pot vedea? Sau poate că asta se datorează doar disperării mele, care croieşte poveşti ca să mă simt eu mai bine, ca o versiune mentală a fluieratului în întuneric.

Destul de repede, sunt pierdută fără scăpare şi obosită până în pragul delirului. După ore de mers anevoios prin pădure în întuneric, încep să mă întreb dacă nu cumva Raffe este un înger căzut care mă conduce spre Iad. Poate că, atunci când în sfârşit vom ajunge la sălaş, îmi voi da seama că acesta se află, de fapt, sub pământ, într-o peşteră plină cu foc şi sulf, unde oamenii se perpelesc traşi în ţeapă. Asta ar explica cel puţin câteva lucruri.

Abia observ când el deschide calea spre o casă adăpostită printre copaci. În clipa aceea mă simt deja ca un zombi umblător. Păşim peste cioburi de sticlă şi un animal fuge din calea noastră, dispare printre umbre. El găseşte un dormitor. Îmi dă jos rucsacul şi mă împinge cu blândeţe pe pat.

Lumea se întunecă în clipa când ating perna cu capul.

Visez că mă lupt din nou lângă butoaiele spălătoriei. Suntem pline de zoaie. Am părul fleaşcă şi hainele mi se lipesc de corp, aşa cum se întâmplă cu toate tricourile ude. Anita mă trage de păr şi chiuie.

Mulţimea este prea aproape, mai că nu ne lasă loc să luptăm. Oamenii au feţe schimonosite, arată prea mulţi dinţi şi albul ochilor se vede prea mult. Strigă lucruri precum „Sfâşie-i

tricoul!” sau „Smulge-i sutienul!” Un tip ţipă întruna ca un descreierat: „Sărut-o! Sărut-o!”

Ne rostogolim într-un butoi care se răstoarnă imediat. În loc de apă murdară, din el se împrăştie peste tot sânge înspumat. Este cald şi stacojiu şi mă îmbibă toată. Ne oprim cu toţii şi ne holbăm la sângele care se varsă din butoi. Curge ca un râu nesfârşit, o cantitate imposibilă.

Pe lângă noi plutesc rufe. Cămăşi şi pantaloni îmbibaţi de sânge, goale şi mototolite, pierdute şi fără suflet în absenţa purtătorilor.

Pe aceste insule de haine stacojii stau scorpioni mari când nişte şobolani. Au ace uriaşe în vârful cărora sunt picături de sânge. Când ne văd, îşi strâng coada şi deschid aripile ameninţător. Sunt destul de sigură că scorpionii nu ar trebui să aibă aripi, dar nu am timp să mă gândesc la asta, întrucât cineva strigă şi arată către cer.

La orizont, cerul se întunecă. Un nor negru clocotitor acoperă soarele la apus. Un zumzet gros, ca bătaia a un milion de aripi de insectă, umple aerul.

Vântul se înteţeşte şi capătă rapid forţa unui uragan în vreme ce norul bolborositor şi umbra sa gonesc spre noi. Oamenii fug cuprinşi de panică, deodată pe chipurile lor citindu-se spaima inocentă a unor copii rătăciţi.

Scorpionii îşi iau zborul. Se adună laolaltă şi culeg pe cineva din mulţime. Cineva mic cu picioare contorsionate. Fata strigă:

— Penryn!

— Paige!

Sar în picioare şi fug după ei. Sprintez orbeşte prin sângele adânc acum până la glezne şi continuând să se adune.

Totuşi, oricât de repede aş fugi, nu mă pot apropia de ea, căci monştrii o poartă pe surioara mea spre întunericul cotropitor.

24.

Când deschid ochii, văd că pe fereastră pătrund fâşii cenuşii de lumină. Sunt singură în ceea ce odinioară a fost un dormitor frumos, cu tavan înalt şi geamuri boltite. Primul meu gând este că Raffe m-a abandonat din nou. Simt aripile panicii în stomac. Este ziuă, iar ziua mă pot descurca singură, nu? Şi ştiu să merg spre San Francisco, dacă pot avea încredere în vorbele lui Raffe. Îi acord credibilitate în proporţie de cincizeci la sută.

Ies din cameră, străbat holul şi intru în living. Cu fiecare pas, mă scutur de rămăşiţele coşmarului, le las în urmă, în întunericul unde le este locul.

Raffe stă pe jos, îmi reîmpachetează rucsacul. Soarele dimineţii îi mângâie părul, îi scoate în evidenţă şuviţele de culoarea mahonului şi a mierii, ascunse în marea de negru. Muşchii umerilor mi se relaxează, tensiunea mă părăseşte la vederea lui. Ridică privirea spre mine şi văd că, în această lumină blândă, ochii îi sunt mai albaştri ca oricând.

Ne privim reciproc fără a spune o vorbă. Mă întreb ce vede la mine cum stau aşa, în jerba de lumină aurie care pătrunde pe fereastră.

Eu îmi feresc privirea prima. Îmi plimb ochii prin odaie, încercând să găsesc altceva la care să mă uit şi mă opresc la un şir de fotografii aşezate pe poliţa şemineului. Merg într-acolo pentru a avea altceva de făcut decât să stau stânjenită sub privirea lui.

Este o fotografie de familie în care apar toţi, mama, tata şi trei copii. Sunt pe o pârtie de schi, încotoşmănaţi bine şi afişându-şi fericirea. Într-o altă fotografie se văd un teren de sport şi un băiat mai mare într-o uniformă de fotbal american care bate cuba cu tatăl lui. Iau în mână o poză care prezintă o fată gătită în rochie de absolvire, zâmbind spre obiectiv, la braţul unui tânăr chipeş în frac.

Ultima fotografie este un prim-plan cu un puşti care atârnă cu capul în jos de creanga unui copac. Părul îi stă drept, iar zâmbetul lui jucăuş dă în vileag doi dinţi lipsă.

Familia perfectă într-o casă perfectă. Mă uit în jur la ceea ce trebuie să fi fost un cămin frumos. O fereastră este spartă şi în faţa ei ploaia a desenat pe podeaua de lemn masiv un semicerc mare. Nu suntem primii vizitatori; într-un colţ sunt aruncate mai multe ambalaje de ciocolată.

Ochii îmi alunecă înapoi la Raffe. Îngerul continuă să se uite la mine cu acei ochi insondabili.

Pun fotografia înapoi de unde am luat-o.

— Cât este ceasul?

— E mijlocul dimineţii.

Se reapucă să-mi umble în rucsac.

— Ce faci?

— Arunc lucrurile care nu ne mai trebuie. Obadiah avea dreptate; trebuia să ne facem mai bine bagajele.

Aruncă pe podea o oală care troncăneşte de câteva ori înainte de a rămâne nemişcată.

— Nu mai e pic de mâncare aici, a fost consumată până la ultima firimitură, spune. Dar mai este apă potabilă.

Ridică două sticle pline. A găsit un ghiozdan verde pe care şi-l însuşeşte şi pune o sticlă în el, iar pe cealaltă o pune în rucsacul meu.

— Vrei ceva la micul dejun?

Scutură cutia cu hrană pentru pisici pe care o cărasem în geanta mea.

În drum spre baie, iau un pumn de boabe uscate. Aş face orice pentru un duş, însă acum acesta mi se pare un gest prea vulnerabil, să mă dezbrac şi să mă săpunesc, aşa că mă mulţumesc cu o spălare rapidă cu prosopul ud pe sub haine. Apuc măcar să mă spăl pe faţă şi să îmi periez dinţii. Îmi strâng părul în coadă la spate şi îmi pun o şapcă neagră.

Va fi încă o zi lungă şi de data aceasta vom fi sub bătaia directă a soarelui. Îmi simt picioarele deja obosite şi mă dor şi-mi doresc să fi putut dormi desculţă. Însă îmi dau seama de ce nu s-a deranjat Raffe să îmi dea ghetele jos şi îi sunt recunoscătoare pentru asta. Fără ghete nu aş fi ajuns departe dacă ar fi fost nevoie să o iau la fugă prin pădure.

Când ies din baie, Raffe este gata de plecare. Are părul ud şi picături de apă îi cad pe umeri, iar faţa-i este curăţată de sânge. Mă îndoiesc să fi făcut duş, dar arată proaspăt, mult mai proaspăt decât mă simt eu.

Nu se vede nicio cicatrice sau rană pe pielea sa. Şi-a schimbat jeanşii pătaţi de sânge cu o pereche de pantaloni de luptă care se mulează surprinzător de bine pe formele corpului său. A mai găsit şi un tricou cu mâneci lungi care se potriveşte cu albastrul intens al ochilor. Îl strânge puţin la umeri şi e puţin larg la piept, însă cumva reuşeşte să îl facă să-i stea bine.

Eu culeg din dulap o bluză şi nişte jeanşi. Trebuie să rulez deopotrivă mânecile şi cracii pantalonilor, însă-mi vin destul de bine ca să nu mă pot plânge.

În drum spre ieşire, mă întreb ce o mai fi făcând mama. O parte din mine îşi face griji pentru ea, o parte din mine se bucură că a scăpat de ea, iar eu, în întregul meu, mă simt vinovată că nu am avut mai multă grijă de ea. Este ca o pisică sălbatică rănită. Nimeni nu o poate îngriji cu adevărat fără a o închide într-o cuşcă. Nu i-ar plăcea asta, cum nu mi-ar plăcea nici mie. Sper că a reuşit să stea la distanţă de oameni. Atât pentru binele ei, cât şi pentru al lor.

De îndată ce ieşim din casă, Raffe se întoarce la dreapta. Mă iau iarăşi după el şi sper că ştie unde mergem. Spre deosebire de mine, nu pare să şchiopăteze din cauza febrei musculare. Mi se pare că se adaptează mersului pe jos. Nu spun nimic despre asta pentru că nu vreau să-i reamintesc de ce a ales să călătorească aşa, în loc să zboare.

Rucsacul mi se pare mult mai uşor. Nu avem nimic pentru a campa sub cerul liber, totuşi mă simt mai bine ştiind că pot să fug mai repede. De asemenea, mă simt mai bine fiindcă am un briceag prins la curea. Raffe l-a găsit undeva şi mi l-a dat în drum spre ieşire. Am mai găsit şi câteva cuţite de friptură şi două le-am prins la ghete. Celor care locuiau aici le plăceau fripturile, asta-i sigur. Sunt cuţite nemţeşti de înaltă calitate, fabricate complet din metal. După ce am ţinut aşa ceva în mână, nu vreau să mai văd niciodată fâşii de tablă zimţată cu plăsele de lemn.

Este o zi frumoasă. Deasupra copacilor, cerul străluceşte albastru-deschis şi aerul e răcoros, dar plăcut.

Cu toate acestea, sentimentul de bine nu durează. În scurt timp, mintea mi se umple de griji, mă întreb ce pândeşte în pădure şi dacă oamenii lui Obi au ieşit la vânătoare. În timp ce mergem de-a lungul versantului, zăresc un culoar prin pădure, în stânga, unde trebuie că se află drumul.

Raffe se opreşte în faţa mea. Îi urmez exemplul şi îmi ţin răsuflarea. Apoi aud şi eu.

Cineva strigă. Nu este ţipătul sfâşietor al cuiva care tocmai şi-a pierdut o rudă. Am auzit destule de genul acesta în ultimele săptămâni ca să ştiu cum sună. Strigătul care se aude acum nu are pic de şoc sau disperare în el, ci doar suferinţă pură, şi durerea de a o accepta ca tovarăş de viaţă.

Raffe şi cu mine ne privim reciproc. Ce este mai sigur? Să ne apropiem de drum ca să ocolim omul care boceşte? Sau să rămânem în pădure şi să riscăm o întâlnire cu el? Probabil cea din urmă variantă. Raffe crede şi el acelaşi lucru, deoarece se întoarce şi continuă mai departe prin pădure.

Nu trece mult până să le vedem pe fetiţe.

Atârnă spânzurate într-un copac. Funia nu le este înfăşurată pe după gât, ci pe sub braţe şi pe după piept.

Una dintre ele pare să aibă vârsta lui Paige, iar cealaltă e cu vreo doi ani mai mare. Asta înseamnă că au şapte şi nouă ani. Mâna fetei mai mari încă ţine strânsă în pumn rochiţa fetei mai mici, de parcă ar fi încercat să o ţină ridicată, să nu păţească nimic. Poartă rochiţe identice, cu dungi, cred. E greu să îţi dai seama acum, că imprimeul e pătat cu sânge. Mare parte din material a fost sfâşiat şi zdrenţuit. Arătarea care le-a ronţăit picioarele şi trunchiul s-a săturat înainte să ajungă la piept. Sau era prea scund ca să ajungă mai sus.

Cel mai greu de îndurat sunt expresiile lor chinuite. Erau în viaţă când au fost muşcate.

Mă aplec şi vărs bobiţe uscate până când icnesc în sec.

În tot acest timp, un bărbat de vârstă mijlocie cu ochelari cu ramă groasă boceşte sub picioarele fetelor. E un individ costeliv, cu un soi de aspect şi prezenţă fizică ce trebuie să-l fi izolat la orele de masă, în anii de liceu. Suspinele îi fac tot corpul să se cutremure. O femeie cu ochii înroşiţi îl ţine îmbrăţişat.

— A fost un accident, spune femeia, mângâind spatele bărbatului, liniştindu-l.

— Nu a fost niciun accident, spune bărbatul.

— Nu a fost cu intenţie.

— Asta n-o face să fie în regulă.

— Sigur că nu este în regulă, zice femeia. Dar vom trece peste asta. Cu toţii.

— Cine e mai rău? El sau noi?

— Nu este vina lui, spune ea. Nu se poate abţine. El este victima, nu monstrul.

— Trebuie să îl adormim, spune el şi mai scapă un suspin.

— Ai putea să renunţi la el aşa uşor?

Pe chipul ei apare o expresie de încrâncenare. Păşeşte în spate, desprinzându-se de lângă el.

Bărbatul pare şi mai neconsolat acum, că nu se mai poate sprijini de ea. Însă furia îl face să îndrepte spatele. Aruncă braţul spre fetele spânzurate.

— I-am dat să-şi astâmpere foamea cu nişte fetiţe!

— Este doar bolnav, asta e tot, zice ea. Trebuie doar să îl vindecăm.

— Cum?

Se apleacă pentru a se uita ţintă la faţa ei.

— Cum vom face asta, îl vom duce la spital?

Femeia îi cuprinde faţa în palme.

— Vom şti ce să facem când îl vom aduce înapoi. Ai încredere în mine.

Bărbatul se întoarce cu spatele.

— Am mers prea departe. Nu mai este băiatul nostru. Este un monstru. Vom deveni cu toţii monştri.

Femeia trage mâna în spate şi îl pălmuieşte. Sunetul loviturii este surprinzător ca o împuşcătură.

Continuă să se certe, ignorându-ne cu totul, de parcă pericolul pe care l-am putea reprezenta este atât de neînsemnat în comparaţie cu problema lor, încât nu are rost să consume energie acordându-ne atenţie. Nu îmi dau seama bine despre ce vorbesc, însă ceva întunecat îmi dă târcoale în minte.

Raffe mă prinde de cot şi mă conduce la vale, pe după oamenii aceia nebuni şi fetele pe jumătate roase care atârnă grotesc în copac.

Acidul gastric se agită în stomacul meu şi ameninţă să-mi urce iarăşi în gât. Înghit însă apăsat şi îmi forţez picioarele să îl urmeze.

Ţin privirea în pământ, la picioarele lui Raffe, încercând să nu mă gândesc la ce se află mai la deal. Simt un iz vag care îmi strânge stomacul într-un mod familiar. Mă uit în jur, încerc să identific mirosul. Este putoarea sulfuroasă a ouălor stricate. Nasul mă duce la două ouă cuibărite în frunzele uscate. Sunt crăpate în mai multe locuri, pe unde zăresc gălbenuşul maroniu

dinăuntru. Pata de roz spălăcit încă se mai vede pe coaja lor delicată, acolo unde cineva a vopsit-o cu mult timp în urmă.

Mă uit în sus. De aici, am deschidere directă, printre copaci, spre fetele spânzurate.

Nu voi şti niciodată dacă mama a pus ouăle aici ca talisman pentru noi sau dacă desfăşoară genul de activitate fantezistă pe care vechile media ar fi prezentat-o sub titlul „Diavolul m-a pus să o fac”. Ambele sunt variante la fel de posibile, acum, că mama nu îşi mai ia deloc medicamentele.

Simt crampe în stomac şi trebuie să mă aplec din nou ca să icnesc sec. O mână caldă îmi atinge umărul şi o sticlă de apă îmi este împinsă în faţă. Trag o duşcă, agit apa în gură, apoi o scuip. Jetul aterizează pe ouă, înclinându-le. Dintr-unul se scurge gălbenuşul negricios ca sângele învechit. Celălalt se rostogoleşte nesigur la vale până îşi găseşte adăpost la rădăcina unui copac. Coaja lui rozalie este întunecată din cauza umezelii, ca şi când s-ar fi îmbujorat de ruşine.

Un braţ cald îmi încercuieşte umerii şi mă ajută să mă ridic.

— Vino, spune Raffe. Să mergem.

Ne îndepărtăm de ouăle sparte şi de fetele spânzurate.

Îmi las greutatea pe braţul lui până când îmi dau seama ce fac. Mă feresc brusc. Nu îmi permit luxul de a mă sprijini de nimeni, cu atât mai puţin de un înger.

Odată ce căldura lui dispare, îmi simt umerii reci şi vulnerabili.

Îmi muşc interiorul obrazului ca să îmi ocup simţurile cu ceva mai concret.

25.

— Ce crezi că făceau? întreb.

Raffe ridică din umeri.

— Crezi că hrăneau demonii mici?

— Poate.

— De ce să facă asta?

— Am renunţat să mai caut logică la oameni.

— Să ştii că nu suntem toţi la fel, zic şi nu ştiu de ce simt nevoia de a ne justifica în faţa unui înger.

Se mulţumeşte să îmi arunce o privire atotştiutoare şi merge mai departe.

— Dacă ne-ai fi văzut înainte de atac, ai şti, spun cu încăpăţânare.

— Ştiu, răspunde el fără a se uita măcar la mine.

— De unde ştii?

— M-am uitat la TV.

Râs înfundat. Apoi îmi dau seama că nu glumeşte.

— Serios?

— Nu asta au făcut toţi?

Presupun că aşa este. S-a transmis gratuit. Nu era nevoie decât ca ei să prindă semnalul şi ar fi ştiut totul despre noi. TV nu era o mărturie a realităţii, totuşi, însă ne reflecta cele mai mari speranţe şi cele mai cumplite temeri. Mă întreb ce cred despre noi îngerii, în cazul în care cred totuşi ceva.

Sunt curioasă ce făcea Raffe în timpul său liber, în afară de-a se uita la TV. Îmi e greu să mi-l imaginez stând pe sofa după o zi grea de război, urmărind emisiuni TV despre oameni pentru a se destinde. Oare cum arată viaţa lui domestică?

— Eşti căsătorit?

Regret imediat că am pus întrebarea aceasta, întrucât îmi inspiră o imagine cu el şi o soţie înger dureros de frumoasă şi mici heruvimi alergând prin preajmă pe un domeniu presărat de coloane greceşti.

Se opreşte din mers şi se uită la mine de parcă aş fi spus ceva complet aiurea.

— Nu te lăsa păcălită de aspectul meu, Penryn. Nu sunt om. Fiicele Omului sunt interzise îngerilor.

— Dar Fiicele Femeii?

Încerc un zâmbet obraznic, dar nu îmi reuşeşte.

— Astea sunt lucruri serioase. Nu ai cunoştinţe de istoria religiei?

Majoritatea cunoştinţelor mele despre religie le-am dobândit de la mama. Mă gândesc la toate momentele când a vorbit în limbi moarte ca o smintită în camera mea, în toiul nopţii. Venea la mine atât de des în timp ce dormeam, încât îmi luasem obiceiul de a dormi cu spatele la perete ca să o pot vedea când intră fără ca ea să ştie că sunt trează.

Se aşeza pe jos, lângă patul meu, se legăna înainte şi înapoi ca în transă, strângând Biblia în mâini şi vorbind în limbi moarte ore în şir. Sunetele acelea guturale şi fără noimă aveau cadenţa unei incantaţii nebuneşti. Sau a unui blestem.

Un lucru cu adevărat înfricoşător atunci când stai întinsă pe întuneric, pe jumătate adormită. Cam la asta se rezumă toată educaţia mea religioasă.

— Ă, nu, am spus. Nu pot spune că ştiu mare lucru despre istoria religiei.

Porneşte iar la pas.

— Un grup de îngeri numiţi Păzitorii au fost trimişi pe Pământ ca să îi observe pe oameni. Cu timpul, s-au simţit singuri şi şi-au luat soţii din rândul oamenilor, deşi ştiau că nu ar trebui să o facă. Copiii lor s-au numit Nefilimi. Şi au fost nişte abominaţii. Se hrăneau cu oameni, le beau sângele şi terorizau Pământul. Pentru aceasta, Păzitorii au fost condamnaţi la Gheenă până la Judecata de Apoi.

Face mai mulţi paşi în linişte, parcă întrebându-se dacă să îmi povestească mai mult. Aştept şi sper să aud cât de mult pot despre lumea îngerilor, chiar dacă din negura timpului.

Tăcerea este grea. Povestea e mai lungă decât ce îmi spune el.

— Deci, îl îndemn. Pe scurt, îngerii nu au voie să se amestece cu oameni? Altfel sunt damnaţi?

— Întocmai.

— Teribil.

Mă surprinde că simt şi numai un dram de compasiune faţă de îngeri, chiar şi faţă de cei de la începuturile timpului.

— Dacă asta ţi se pare teribil, trebuia să vezi cum au fost pedepsite soţiile lor.

Aproape mă invită să îl întreb. Iată ocazia de a afla mai mult. Dar descopăr că nu vreau, de fapt, să cunosc pedeapsa pentru că iubeşti un înger. În schimb, sunt atentă la acele uscate pe care le strivesc sub picioare în timp ce păşesc.

•

Bulevardul Skyline se termină brusc în Şoseaua 92, iar noi urmăm Autostrada 280 la nord spre zona cândva intens populată aflată la sud de San Francisco. Aceasta este o arteră principală de intrare în San Francisco, aşa că nu ar trebui să mă surprindă când aud un camion care chiar rulează pe drum, în faţa noastră. Dar mă surprinde.

A trecut aproape o lună de când nu am mai auzit o maşină în mişcare. Sunt multe autovehicule funcţionale, combustibil din belşug, dar nu credeam că mai erau drumuri libere pe lume. Ne ghemuim în tufişuri şi scrutăm şoseaua. Vântul îmi intră prin bluză şi îmi flutură şuviţele de păr desprinse din coadă.

Înainte pe drum, un Hummer negru se apropie şerpuind pe un traseu eliberat printre maşinile abandonate. Se opreşte şi motorul merge la ralanti pentru o vreme. Dacă l-ar opri, nu ţi-ai da seama că e diferit cu ceva faţă de miile de maşini lăsate de izbelişte pe străzi. Când se afla în mişcare, am putut să desluşesc culoarul curăţat de maşini pe care îl urma. Dar acum văd că acel culoar şerpuieşte într-un mod inteligent şi chiar duce înapoi pentru a ascunde faptul că este un pasaj de trecere.

Acum, că Hummer-ul s-a oprit, calea e blocată şi ar fi foarte dificil să vezi traseul dacă nu ai şti de existenţa lui. Hummer-ul este doar una dintr-o mare de maşini, iar culoarul doar o înşiruire aleatorie de goluri într-un labirint invizibil. De la nivelul solului, probabil că ai putea să vezi şoferul şi pasagerii din Hummer, dar din aer nici nu i-ai observa. Aceşti indivizi se camuflează de ochii îngerilor.

— Oamenii lui Obi, spune Raffe, ajungând la aceeaşi concluzie ca mine. Isteaţă mişcare, zice cu oarecare respect în voce.

Chiar este isteaţă. Drumurile sunt cele mai directe moduri de a ajunge oriunde. Hummer-ul opreşte motorul şi dispare imediat în decor. O clipă mai târziu, Raffe arată cu degetul înainte. Pe cerul altminteri limpede se văd puncte mici. Punctele se deplasează repede şi se transformă imediat într-un escadron de

îngeri care zboară în formaţie, în formă de V. Survolează de aproape autostrada ca şi când ar căuta prada.

Îmi ţin respiraţia şi mă ghemuiesc cât pot de jos în tufiş, întrebându-mă dacă Raffe va striga ca să le atragă atenţia. Mă loveşte din nou cât de puţine ştiu despre îngeri. Nici nu îmi dau seama dacă Raffe îşi doreşte atenţia acestui nou grup. Cum îşi poate da seama dacă sunt ostili?

Dacă reuşesc până la urmă să mă infiltrez în bârlogul îngerilor, cum îi voi găsi pe cei care au răpit-o pe Paige? Dacă aş şti ceva despre ei, cum ar fi numele sau indicativul unităţii, aş avea un punct de pornire. Fără să îmi dau seama, am presupus că îngerii sunt o comunitate restrânsă, una poate niţel mai mare decât tabăra lui Obi. Mi-am imaginat cumva vag că, atâta timp cât voi găsi sălaşul, voi putea sta să observ şi să mă dumiresc ce să fac mai departe.

Pentru prima dată, înţeleg că ar putea să fie ceva mai mare de atât. Destul de mare ca Raffe să nu poată spune dacă aceşti îngeri îi sunt prieteni sau duşmani. Destul de mare ca în sânul lor să existe facţiuni ucigaşe. Dacă ar fi să intru într-o tabără de mărimea unei armate romane invadatoare, aş putea să intuiesc pe loc unde este ţinută Paige şi să merg pur şi simplu la ea?

Lângă mine, muşchii lui Raffe se slăbesc şi îngerul se destinde la pământ. A decis să nu încerce să atragă atenţia îngerilor. Nu ştiu dacă asta înseamnă că i-a identificat ca fiind ostili sau dacă pur şi simplu nu i-a putut identifica deloc.

În orice caz, îmi spune că aceşti îngeri duşmani sunt mai ameninţători decât riscurile pe care şi le asumă pe pământ. Dacă ar putea găsi îngeri prietenoşi, aceştia l-ar putea transporta oriunde are nevoie să meargă şi ar putea primi îngrijiri medicale mult mai repede. Aşadar, ameninţarea trebuie că este mare pentru ca el să nu profite de ocazie.

Îngerii se întorc şi mai trec o dată peste marea de maşini, ca şi când ar adulmeca aerul în căutarea prăzii.

Deşi am văzut unde s-a oprit, abia dacă mai reperez acum Hummer-ul. Oamenii lui Obi ştiu să se camufleze, într-adevăr.

Mă întreb ce fel de misiune îi poate face să rişte a fi prinşi pe drum? Nu prinderea noastră, cu siguranţă. Noi nu meritǎm riscul, cel puţin, nu după ştiinţa lor. Aşa că trebuie să creadă că este ceva important în apropierea sau înăuntrul oraşului. Poate o misiune de recunoaştere?

Indiferent ce ar căuta îngerii, nu găsesc. Urcă şi dispar la orizont. Aerul care le trece pe lângă urechi în timp ce zboară trebuie că le împiedică auzul. Poate de aceea simţul acesta trebuie să fie atât de ascuţit.

Expir prelung. Hummer-ul îşi porneşte în sfârşit motorul şi îşi reia şerpuirea la nord spre oraş.

— De unde au ştiut că vin îngerii? întreabă el, aproape pentru sine.

Ridic din umeri. Aş putea emite câteva păreri la întâmplare, dar nu văd niciun motiv de a i le împărtăşi lui.Suntem maimuţe inteligente, mai ales când vine vorba de supravieţuire. Iar în Silicon Valley se găsesc câteva dintre cele mai inteligente şi inovatoare maimuţe din lume. Chiar dacă am evadat din tabăra lui Obi, simt un junghi de mândrie pentru lucrurile de care poate fi în stare tabăra noastră, a oamenilor.

Raffe mă priveşte îndeaproape şi mă întreb cât din gândurile mele mi se citesc pe chip.

— De ce nu i-ai strigat? îl întreb.

E rândul lui să ridice din umeri.

— Până la apus ai fi putut primi îngrijiri medicale, spun.

Se împinge în pământ şi se curăţă cu palmele.

— Da. Sau aş fi putut să mă ofer înapoi duşmanilor mei.

Porneşte la pas cam în aceeaşi direcţie cu drumul. Îl urmez.

— I-ai recunoscut?

Încerc să menţin un ton nepăsător. Îmi doresc să îl pot întreba direct câţi sunt toţi, dar aceasta nu este o întrebare la care să-mi răspundă fără a divulga secrete militare.

Scutură din cap, dar nu comentează.

— Nu, nu ai recunoscut cine erau? Sau nu, nu i-ai putut vedea destul de bine ca să îi recunoşti?

Se opreşte ca să scoată din rucsacul său hrana pentru pisici rămasă.

— Poftim. Te rog să te înfrupţi din asta. Îţi dau şi porţia mea.

Cam atât cu prospecţiunile mele după informaţii. Presupun că nu voi fi niciodată un maestru spion ca Tivisoc şi Tivismoc.

26.

— Ştii să conduci aşa ceva? întreabă, arătând spre drum.

— Mda, spun încet.

— Să mergem.

Se întoarce la vale, spre drum.

— Ăă, nu va fi periculos?

— Puţin probabil ca două unităţi să zboare în aceeaşi direcţie la distanţă de o oră sau două una de cealaltă. Odată ieşiţi pe drum, vom fi mai feriţi de maimuţele şoselelor. Vor crede că suntem oamenii lui Obi, prea bine înarmaţi şi hrăniţi pentru a fi atacaţi.

— Noi nu suntem maimuţe.

Nu gândisem chiar eu cu doar câteva clipe în urmă că suntem maimuţe inteligente? Atunci, de ce mă doare că el vorbeşte aşa?

Mă ignoră şi merge mai departe.

La ce mă aşteptam? O scuză? Renunţ şi îl urmez spre autostradă.

Imediat ce călcăm pe asfalt, Raffe mă prinde de braţ şi mă trage în spatele unei camionete. Mă las pe vine lângă el şi mă străduiesc să desluşesc ce zgomot aude. După un minut, percep zgomotul unei maşini care vine spre noi. Încă una? Care sunt şansele ca o altă maşină să treacă întâmplător pe acelaşi drum la doar zece minute după ultima?

De data aceasta este vorba de un camion negru cu platforma acoperită cu o prelată. Orice s-ar afla sub ea, este mare, bolovănos şi cumva intimidant. Seamănă mult cu acel camion pe care îl încărcau cu explozibili ieri. Trece huruind pe lângă noi, încet şi cu un ţel precis, continuându-şi drumul spre oraş.

Un convoi. Maşinile care îl compun sunt la distanţă mare una de cealaltă, dar aş fi dispusă să pariez tot ce am în rucsac pe faptul că mai sunt şi alte maşini înainte şi în spate. Le-au dispus astfel pentru a nu trage la ochi. Cei din Hummer probabil ştiau de îngerii care zburau spre ei fiindcă au fost anunţaţi de oamenii din maşinile din faţă. Chiar dacă prima maşină ar fi distrusă,

restul convoiului ar scăpa. Respectul meu faţă de gruparea lui Obi mai urcă o treaptă.

Când sunetul motorului se stinge, ne ridicăm în picioare şi ieşim din spatele camionetei. Începem să ne căutăm şi noi o maşină. Aş prefera să conduc un automobil mic, economic, care să nu facă multă gălăgie şi să nu rămână fără benzină. Dar acela e exact genul de maşină pe care oamenii lui Obi nu l-ar conduce, aşa că începem să căutăm prin gama variată de SUV-uri voinice de pe drum.

Majoritatea nu au cheile în contact. Chiar şi când lumea se sfârşeşte şi când o cutie de biscuiţi valorează mai mult decât un Mercedes, oamenii continuă să-şi ia cheile cu ei când abandonează o maşină. Forţa obişnuinţei, presupun.

După ce studiem vreo şase huidume, găsim un SUV negru cu geamuri fumurii ale cărui chei se află pe scaunul şoferului. Probabil că proprietarul a scos cheile din reflex, apoi s-a gândit că nu are rost să ducă cu el o bucată inutilă de metal. Are rezervorul pe sfert plin. Ar trebui să ne ajungă până în San Francisco, presupunând că până acolo drumul este liber. Totuşi, nu e de ajuns ca să ne aducă şi înapoi.

Înapoi? Înapoi unde?

Reduc la tăcere vocea din cap şi urc. Raffe urcă pe locul pasagerului. Motorul porneşte de la prima încercare şi începem să şerpuim pe 280 în sus, către nord.

N-am crezut niciodată că poate fi aşa palpitant să conduci cu treizeci de kilometri la oră. Inima îmi bubuie în timp ce strâng volanul ca şi când, în orice clipă, îmi va zbura din mâini. Nu pot fi atentă la toate obstacolele din drum şi în acelaşi timp să fiu cu ochii în patru după atacatori. Arunc o privire pripită la Raffe. Scrutează împrejurimile, se uită chiar şi în oglinzile retrovizoare, aşa că mă relaxez puţin.

— Şi, unde mergem, mai exact?

Nu sunt expertă în topografia oraşului, dar am fost acolo de mai multe ori şi am o idee vagă despre unde sunt localizate cartierele.

— În districtul financiar.

Cunoaşte zona destul de bine ca să identifice districtele oraşului. Mă întreb în treacăt cum se poate, dar renunţ la gând. Presupun că are o vârstă mult mai înaintată decât a mea, aşa că a avut timp să exploreze lumea.

— Cred că şoseaua trece pe acolo sau, cel puţin, prin apropiere. Asta presupunând că drumul este liber până acolo, lucru de care mă îndoiesc.

— Este ordine în apropierea sălaşului. Drumurile ar trebui să fie libere.

Îi arunc o privire tăioasă.

— Cum adică, ordine?

— Vor fi puşi gardieni pe drum aproape de sălaş. Înainte să ajungem acolo, va trebui să ne pregătim.

— Să ne pregătim? Cum anume?

— Am găsit în ultima casă nişte haine în care să te schimbi. Şi va trebui să-mi schimb şi eu înfăţişarea. Lasă detaliile în seama mea. Să trecem de gărzi va fi partea cea mai simplă.

— Grozav. Şi apoi?

— Apoi e timpul să petrecem în sălaş.

— Eşti plin de informaţii, am dreptate? N-am să merg decât dacă ştiu în ce mă bag.

— Atunci, nu te duce.

Tonul nu este aspru, dar sensul este clar.

Strâng volanul aşa de tare, că mă miră că nu se face fărâme.

Nu e un secret că suntem aliaţi doar de conjunctură. Niciunul dintre noi nu se preface că parteneriatul nostru ar fi de durată. Eu îl ajut să ajungă acasă cu aripile sale, el mă ajută să îmi găsesc sora. După aceea voi fi pe cont propriu. Ştiu asta. Nu am uitat-o nici pentru o clipă.

Dar, după doar două zile când altcineva mi-a păzit spatele, gândul de a fi iarăşi singură îmi dă un sentiment de... pustietate.

Lovesc portiera deschisă a unui camion.

— Parcă spuneai că ştii să conduci hardughia asta.

Îmi dau seama că am apăsat acceleraţia. Facem slalom fără noimă cu şaizeci de kilometri la oră. Cobor înapoi la treizeci şi-mi forţez degetele să se relaxeze.

— Lasă condusul în seama mea şi eu voi lăsa planificarea în seama ta.

Când spun asta, trebuie să inspir adânc, să mă calmez. În tot acest timp am fost supărată pe tata fiindcă m-a abandonat, forţându-mă să iau toate deciziile grele. Dar acum, că Raffe preia conducerea şi insistă să îl urmez orbeşte, asta îmi întoarce stomacul pe dos.

Ici şi colo vedem pe marginea drumului câţiva oameni zdrenţăroşi, însă nu mulţi. Fug din calea noastră de îndată ce ne văd maşina. La cum se holbează, la cum se ascund, la cum ne privesc, chipurile lor murdare şi speriate, arzând de curiozitate, îmi aduc în gând acel odios cuvânt: maimuţe. În asta ne-au transformat îngerii.

Pe măsură ce ne apropiem de oraş, vedem tot mai mulţi oameni. Calea deschisă pe drum este abia şerpuită.

Până la urmă, drumul este curăţat de maşini în bună parte, nu însă şi de oameni. Toţi se uită la maşină, dar cu mai puţin interes, de parcă un automobil care rulează pe drum ar fi ceva ce văd adesea. Cu cât ne apropiem mai mult de oraş, cu atât sunt mai mulţi oamenii care merg pe drum. Se uită în jur temători la fiecare sunet sau mişcare, dar sunt la vedere, nu se ascund.

Când intrăm în oraşul propriu-zis, semnele distrugerii sunt pretutindeni. San Francisco a fost lovit la fel ca multe alte oraşe. Scena e desprinsă parcă dintr-un blockbuster hollywoodian despre coşmarul post-apocaliptic, când din lume a mai rămas doar cenuşă fumegândă.

Zăresc Bay Bridge cum intrăm în oraş. Seamănă cu o linie trasată în grabă peste apă, din mijlocul căreia lipsesc câteva bucăţi esenţiale. Am văzut fotografii cu oraşul după marele cutremur din 1906. Nivelul distrugerilor a fost uluitor şi întotdeauna mi-a fost greu să îmi imaginez cum trebuie să fi fost în realitate.

Acum nu mai trebuie să îmi imaginez.

Cvartale întregi sunt transformate în moloz ars. Primele ploi de meteoriţi, cutremurele şi tsunami-urile au provocat doar o parte din dezastru. San Francisco a fost un oraş cu şiruri întregi de case şi clădiri construite atât de aproape una de alta, că nu ai fi putut introduce o foaie de hârtie între ele. Conductele de alimentare cu gaz au explodat şi au provocat incendii care s-au dezlănţuit fără a putea fi oprite. Cerul a fost gâtuit de fum sângeriu zile întregi.

Acum, nu au mai rămas decât scheletele zgârie-norilor, câte o biserică de cărămidă ici-colo, încă în picioare, o mulţime de stâlpi care nu mai susţin nimic.

O pancartă proclamă că *Viaţa este bu ă.* E greu de spus la ce produs făcea reclamă pancarta, întrucât este arsă pe margini,

iar focul a mistuit complet penultima literă. Presupun că mesajul iniţial era *Viaţa este bună.* Clădirea spulberată din spate pare topită, de parcă încă ar mai suferi de pe urma unui incendiu care refuză să se oprească chiar şi acum, sub cerul de-un albastru nepământean.

— Cum e posibil aşa ceva?

Nu-mi dau seama că o spun cu voce tare până nu-mi aud vocea sugrumată de lacrimi.

— Cum aţi putut să faceţi asta?

Întrebarea sună ţintită doar spre el şi poate că aşa este. Din câte ştiu, el ar putea fi personal răspunzător pentru ruinele din jurul meu.

Raffe rămâne tăcut tot restul drumului.

În mijlocul acestui osuar, câteva blocuri din districtul financiar stau înalte şi lucioase în soare. Par aproape complet neatinse. Spre marea mea uimire, în zona din oraş care înainte era South of Market se află o tabără ad-hoc, chiar la marginea bucăţii nedeteriorate din districtul financiar.

Ocolesc încă o maşină, presupunând că este dezafectată, dar ea îmi intră brusc în faţă. Apăs tare frâna. Când mă depăşeşte, celălalt şofer îmi aruncă o privire furioasă. Pare să aibă vreo zece ani, abia e destul de înalt ca să vadă peste bord.

Tabăra e mai mult o aşezare de barăci, genul pe care le vedeam la ştiri unde refugiaţii se îngrămădeau cu miile după câte un dezastru. Oamenii – cu toate că nu se mănâncă între ei, din câte văd – par hămesiţi şi disperaţi. Ating geamurile maşinii de parcă am avea înăuntru bogăţii pe care le-am putea împărţi cu ei.

— Opreşte acolo.

Raffe arată spre un loc unde sunt îngrămădite una peste alta mai multe maşini, în ceea ce înainte era o parcare. Conduc maşina într-acolo şi parchez.

— Opreşte motorul. Încuie portierele şi fii cu ochii în patru până când uită de noi.

— Vor uita de noi? întreb şi mă uit la doi hoinari cum se caţără pe capota noastră şi se fac comozi pe tabla încălzită de la motor.

— Mulţi dorm în maşinile lor. Probabil că nu vor acţiona decât după ce vor crede că am adormit.

— Dormim aici?

Ultimul lucru la care mă gândesc acum, când adrenalina îmi aleargă prin vene, este să dorm înconjurată de oameni disperaţi.

— Nu. Aici ne schimbăm.

Se întinde în spate şi îşi ia rucsacul de pe banchetă. Scoate din el o rochie stacojie de petrecere. E atât de mică, încât la început cred că este o eşarfă. Este genul de rochie mulată pe care am împrumutat-o odată de la prietena mea Lisa când m-a convins să merg cu ea la club. Avea buletine false pentru amândouă şi ar fi fost o seară distractivă dacă nu s-ar fi îmbătat şi n-ar fi plecat acasă cu un student, lăsându-mă să-mi găsesc singură drumul de întoarcere.

— Pentru ce e asta?

Nu cred totuşi că se gândeşte să mergem la club.

— Îmbrac-o. Arată cât poţi de bine. Este biletul nostru de intrare.

Poate că într-adevăr s-a gândit la club.

— Sper că nu ai de gând să pleci acasă cu o studentă beată, nu?

— Poftim?

— Nu contează.

Iau acea bucată meschină de pânză şi pantofii asortaţi iar, spre mirarea mea, chiar şi o pereche de ciorapi de damă din mătase. N-o fi ştiind Raffe unele lucruri despre oameni, însă la hainele de femei se pricepe. Îi arunc o privire înţepătoare, întrebându-mă de unde a căpătat experienţă în acest domeniu. Îmi răspunde cu o privire de gheaţă, care nu-mi spune nimic.

Nu am unde să mă schimb în intimitate, departe de ochii iscoditori ai vagabonzilor de pe capota noastră. Ciudat că încă îi consider pe oamenii aceia vagabonzi, cu toate că nimeni nu mai are propria casă acum. Probabil că-n vremurile de glorie erau hipsteri din South of Market. Vremurile acelea fiind doar acum vreo două luni.

Din fericire, orice fată ştie să se schimbe în public. Îmi trag rochia peste cap şi pe sub pulover. Scot braţele din mânecile puloverului şi, folosind puloverul ca paravan, trag rochia în jos până la coapse, după care îmi dau jos ghetele şi jeanşii.

Tivul nu coboară atât cât mi-aş dori şi continuu să trag de el ca să mă acopăr mai bine. Se vede prea mult din coapse şi ultimul loc unde-mi doresc să atrag acest gen de atenţie este

acela în care să mă ştiu înconjurată de bărbaţi certaţi cu legea, în condiţii disperate.

Când mă uit la Raffe cu ochi îngrijoraţi, el spune:

— E singura cale.

Îmi dau seama că nici lui nu-i convine.

Nu vreau să îmi dau jos puloverul, căci simt cât de mulată este rochia. La o petrecere într-o lume civilizată, poate că m-aş simţi bine în ea. Poate chiar mi-ar plăcea cât de frumoasă este, cu toate că nu am idee dacă este frumoasă sau nu, dat fiind că nu mă pot vedea. Îmi dau seama, totuşi, că-mi este cu o mărime mai mică, fiindcă mă strânge. Nu ştiu dacă aşa strâmtă trebuie să fie, însă asta doar îmi sporeşte sentimentul că sunt goală în faţa unor sălbatici.

Raffe nu are probleme să se dezbrace în faţa străinilor. Îşi dă jos tricoul şi pantalonii de camuflaj şi se îmbracă cu o cămaşă albă de gală şi pantaloni negri de costum. Mai mult decât orice, sentimentul că eu însămi sunt privită mă opreşte să-l privesc, la rândul meu, fără fereală. Nu am fraţi şi nu am mai văzut niciodată un bărbat dezbrăcându-se. Impulsul de a privi este cât se poate de natural, nu?

În loc să mă uit la el, mă uit îngrijorată la pantofii cu barete. Au aceeaşi culoare stacojie ca rochia, de parcă fosta proprietară i-ar fi făcut la comandă pentru a se asorta. Tocurile înalte şi subţiri sunt făcute pentru a accentua picioarele atunci când şezi cu ele încrucişate.

— Nu pot să alerg cu ăştia.

— Dacă totul merge conform planului, nici nu va fi nevoie.

— Grozav. Pentru că lucrurile întotdeauna merg conform planului.

— Dacă situaţia scapă de sub control, oricum nu te va ajuta să fugi.

— Da, bine, dar nici să mă lupt nu pot cu ei în picioare.

— Eu te-am adus aici. Te voi proteja.

Mă simt tentată să-mi reamintesc că eu sunt cea care l-a târât din mijlocul străzii ca pe un animal mort.

— Aceasta este chiar singura cale?

— Da.

Oftez. Îmi iau în picioare sandalele acelea inutile şi sper să nu îmi rup glezna încercând să merg cu ele. Îmi dau jos puloverul şi cobor clapeta vizetei ca să am acces la oglindă. Rochia e

strâmbă, aşa cum bănuiam, dar îmi vine mai bine decât mă gândeam.

Totuşi, părul şi faţa îmi arată ca şi când ar face pereche mai bună cu un capot miţos. Îmi prefir degetele prin păr. Este unsuros şi fără luciu. Am buzele crăpate, iar obrajii îmi sunt arşi de soare. Maxilarul e un buchet de nuanţe de mango de la vânătaia căpătată de la Boden în timpul luptei. Măcar punga de mazăre congelată m-a ajutat să nu se umfle.

— Poftim, spune şi deschide rucsacul. Nu ştiam ce îţi va trebui, aşa că am luat la întâmplare din dulapul din baie.

Din acelaşi rucsac scoate un sacou de frac, după care mi-l dă mie.

Mă uit la el cum se holbează la sacou şi mă întreb la ce se gândeşte de pare aşa sobru. Apoi încep să scotocesc prin rucsac.

Găsesc un pieptene pe care să mi-l trec prin păr. Părul mi-e aşa unsuros, încât e chiar mai uşor de aranjat, deşi nu-mi place foarte mult rezultatul. Mai este acolo şi o loţiune cu care mă dau pe faţă, pe buze, pe mâini şi pe picioare. Vreau să scap de pielea cojită de pe buze, dar ştiu din experienţă că, dacă procedez astfel, le voi face să sângereze, aşa că le las în pace.

Aplic ruj şi rimel. Rujul este roz-neon, iar rimelul, albastru. Nu sunt culorile mele preferate, dar în combinaţie cu rochia strâmtă, îmi dau un aspect uşuratic, adică exact cel de care cred că avem nevoie. Nu este niciun creion dermatograf, aşa că îmi dau în jurul ochilor cu puţin rimel pentru a accentua umbrele. Îmi dau pe bărbie cu puţin fond de ten. Locul e dureros şi cele mai sensibile sunt părţile care au cea mai mare nevoie de machiaj. Sper să merite.

Când termin, observ că tipii de pe capotă mă urmăresc cu mă machiez. Mă uit spre Raffe. E ocupat să-şi lege un harnaşament format din rucsac, aripi şi nişte chingi.

— Ce faci?

— Fac o...

Ridică privirea şi mă vede.

Nu ştiu dacă a observat când mi-am dat jos puloverul, dar presupun că atunci era ocupat, fiindcă acum mă priveşte surprins. Pupilele i se dilată, văzându-mă. Deschide buzele când, pentru moment, uită să îşi stăpânească expresia şi aş putea jura că nu mai respiră câteva secunde.

— Fac să pară că am aripi la spate, zice el încet.

Rosteşte cuvintele pe un ton gros şi catifelat, ca şi când ar spune ceva personal. De parcă mi-ar oferi un compliment.

Îmi muşc buza pentru a mă concentra asupra faptului că îmi dă, de fapt, doar un răspuns simplu la întrebare. Nu e vina lui că are o voce fermecător de sexy.

— Nu pot merge unde trebuie dacă ei mă cred om.

Coboară privirea şi strânge o curea pe după baza unei aripi.

Saltă în spate rucsacul gol de care sunt prinse aripile.

— Ajută-mă să îmbrac sacoul.

Pe spatele sacoului a făcut două crestături paralele prin care să iasă aripile.

Aşa-i. Sacoul. Aripile.

— Aripile să fie afară? întreb.

— Nu, ai doar grijă ca rucsacul şi chingile să fie acoperite.

Aripile par bine legate de rucsac. Aranjez cu blândeţe harnaşamentul astfel ca penele din afară să acopere curelele. Penele încă par vibrante şi vii la atingere, deşi sunt puţin ofilite faţă de cum erau când le-am atins prima dată, cu două zile în urmă. Îmi reţin pornirea de a le netezi, deşi el nu ar putea simţi asta.

Aripile stau lipite de rucsacul gol aşa cum ar sta lipite de spatele său. Pentru o anvergură aşa mare ca a lor, e surprinzător ce mici sunt când stau adunate. Am văzut odată cum un sac de dormit a fost strâns sub forma unui mic cub şi nu a fost o schimbare de volum la fel de impresionantă ca aceasta.

Trec materialul sacoului printre şi de ambele părţi ale aripilor, aripi care se ivesc albe ca zăpada prin crestăturile materialului închis la culoare ce ascunde perfect rucsacul şi chingile. Sacoul e destul de mare ca el să arate doar puţin corpolent. Nu destul pentru a atrage atenţia, decât dacă cineva cunoaşte foarte bine conformaţia lui Raffe.

Îngerul se apleacă în faţă, ca să nu strivească aripile de spătarul scaunului.

— Cum arată?

Umerii lui laţi şi curbura frumoasă a spatelui sunt accentuate acum de aripi. La gât poartă un papion argintiu cu model din bucle roşii care se potriveşte cu rochia mea. În acelaşi timp, modelul se potriveşte cu brâul său. Cu excepţia unei mici pete

de noroi de pe maxilar, arată de parcă ar fi ieşit dintr-o revistă de la Hollywood.

Forma spatelui său arată destul de bine pentru un sacou care nu a fost croit perfect pentru aripi. Într-o fulgerare, văd imaginea magnifică a aripilor imaculate deschise atunci când şi-a înfruntat duşmanii, prima dată când l-am văzut. Simt puţin din ceea ce trebuie să însemne pentru el pierderea lor.

Înclină din cap.

— Arată bine. Tu arăţi bine.

Mă priveşte drept în ochi. În ochii lui zăresc un sâmbure de recunoştinţă, un grăunte de tristeţe, o fărâmă de îngrijorare.

— Nu că... înainte nu ai fi arătat bine. Adică, tu întotdeauna arăţi... magnific.

Magnific? Aproape îmi dau ochii peste cap. Ce toantă! Nu ştiu de ce am spus asta. Îmi dreg glasul.

— Putem pleca odată?

Aprobă din cap. Îşi reprimă zâmbetul maliţios, dar tot i-l zăresc în ochi.

— Ia-o pe lângă mulţimea aceea şi mergi spre punctul de control.

Arată cu degetul în stânga, unde pare să fi fost organizată o piaţă aglomerată, accesibilă oricui.

— Când te opresc gărzile, spune-le că vrei să mergi în sălaş. Spune-le că ai auzit că uneori dau voie femeilor să intre.

Urcă pe bancheta din spate şi se ghemuieşte învăluit în umbre. Trage pătura veche peste el, cea în care erau înfăşurate aripile.

— Eu nu sunt aici, spune.

— Deci... explică-mi din nou de ce te ascunzi în loc să intri pe poartă cu mine, la vedere?

— Îngerii nu intră pe la punctul de control. Ei zboară direct până la sălaş.

— Nu le poţi spune că eşti rănit, şi basta?

— Eşti ca o fetiţă care cere răspunsuri în timpul unei operaţiuni sub acoperire. „De ce este albastru cerul, tati? Îl pot întreba pe tipul cu mitralieră unde este toaleta?” Dacă nu îţi ţii gura, va trebui să te abandonez. Trebuie să faci ce îţi spun, când îţi spun, fără întrebări şi fără să eziţi. Dacă nu îţi place, găseşte să baţi la cap pe altcineva ca să te ajute.

— Bine, bine. Am înţeles. Doamne, dar morocănoşi sunt unii!

Pornesc motorul şi ies încet din locul de parcare. Vagabonzii mormăie şi unul dintre ei loveşte capota cu pumnul în timp ce alunecă la pământ.

27.

Conduc prin mulţimea de pe strada Montgomery cu o viteză cam de două ori mai mică decât aş prinde pe jos. Oamenii se feresc din calea noastră, dar nu o fac cu plăcere şi doar după ce îmi aruncă priviri superioare. Verific iarăşi portierele ca să mă asigur că sunt încuiate. Nu că încuietorile ar opri pe cineva care şi-ar pune în cap să spargă geamurile.

Din fericire, nu suntem singurii de aici în maşină. La punctul de control aşteaptă o coloană scurtă de automobile înconjurate de o mână de oameni. Din câte se pare, toţi aşteaptă să treacă de punctul de control. Merg cât de departe pot şi se opresc la capătul cârdului de maşini.

Mulţimea care aşteaptă să treacă de control e formată în majoritate din femei. Sunt curate şi bine îmbrăcate, de parcă s-ar duce la o petrecere. Printre bărbaţii răpciugoşi, femeile ies în evidenţă cu tocurile lor înalte şi rochiile de mătase, şi toţi se comportă de parcă asta ar fi ceva normal.

Punctul de control e format dintr-o deschidere într-un gard înalt din lanţuri care brăzdează străzile din jurul districtului financiar. La cât a mai rămas din zona aceea, nu e foarte complicat să o ţii permanent îngrădită. Acesta este însă un gard din cele temporare, făcut din panouri mobile. Panourile sunt unite pentru a forma un gard, dar nu sunt încastrate în asfalt.

O mulţime de oameni l-ar putea răsturna fără probleme, sau doar să umble pe el. Şi totuşi, mulţimea respectă delimitarea de parcă ar fi electrificată.

Apoi văd că, într-un fel, chiar este.

Pe cealaltă parte sunt patrule, oameni care vâră prin gard tije de metal de fiecare dată când văd pe cineva că se apropie prea tare. Când o persoană este atinsă, se aude un bâzâit şi se vede o scânteie albastră, de electricitate. Ţin mulţimea la distanţă folosind un fel de lance electrică pentru vite. Toţi gardienii, cu excepţia unuia, au feţe de piatră, pe care nu se citeşte nicio emoţie în timp ce patrulează şi, din când în când, curentează pe cineva.

Singura femeie dintre ei este mama.

Când o văd, las capul în jos aproape de volan. Asta nu mă face să mă simt mai în siguranţă.

— Care e problema? întreabă Raffe.

— E aici mama.

— Şi asta-i o problemă?

— Probabil.

Când rândul se mişcă, înaintez câţiva metri.

Mama îşi face datoria cu mai multă convingere decât colegii ei. Se întinde prin gard cât de mult poate pentru a electrocuta cât mai mulţi oameni posibil. La un moment dat, o apucă râsul când ţine sub tensiune un bărbat până când acesta reuşeşte să se îndepărteze împleticit. Pare să îi facă o plăcere extraordinară să producă durere oamenilor.

În ciuda aparenţelor, eu ştiu să îi recunosc frica. Dacă nu ai cunoaşte-o, ai spune că pofta ei nebună pentru durere vine din răutate. Dar sunt şanse bune nici să nu ştie că victimele ei sunt oameni.

Probabil crede că este închisă într-o cuşcă în Iad, înconjurată de monştri. Poate ca răsplată pentru o înţelegere făcută cu diavolul. Poate doar fiindcă lumea conspiră împotriva ei. Probabil crede că oamenii care se apropie de gard sunt, de fapt, monştri deghizaţi care îi atacă cuşca. Cineva i-a dat prin miracol o armă ce o ajută să ţină monştrii aceia la distanţă. Aşa că profită de această rară ocazie pentru a riposta.

— Cum a ajuns aici? mă întreb cu voce tare.

Are părul unsuros şi obrajii murdari de noroi, iar hainele-i sunt rupte la coate şi genunchi. Arată ca şi când ar fi dormit pe pământ. În acelaşi timp, arată sănătoasă şi bine hrănită, are obrajii rumeni.

— Toţi ajung până la urmă aici, dacă nu îşi pierd viaţa pe drum.

— Cum?

— Nu am habar. Voi, oamenii, aţi avut dintotdeauna un instinct de turmă care vă adună întruna laolaltă. Şi aceasta este cea mai mare turmă din zonă.

— Oraş. Nu turmă. Oraşele sunt pentru oameni. Turmele sunt pentru animale.

Ca răspuns, el pufneşte cu neruşinare.

Probabil că e mai bine ca ea să rămână acolo în loc să-ncerc să o iau cu mine înăuntrul sălaşului. E greu să trec neobservată

cu mama alături. Asta ne-ar putea costa viaţa lui Paige. Când e în starea asta, nu prea am ce să fac să-i alin chinul. În cele din urmă, oamenii vor învăţa să nu se apropie de ea cât timp e de pază. Aici e mai în siguranţă. Cu toţii suntem mai în siguranţă dacă ea este aici. Pentru moment.

Justificările acestea nu mă scapă de sentimentul de vinovăţie fiindcă o abandonez. Totuşi, o soluţie mai bună nu găsesc.

Îmi smulg privirea de la mama şi încerc să mă concentrez asupra lucrurilor din jur. Nu mă pot lăsa distrasă dacă vreau să rămânem cu toţii în viaţă.

În faţa mea, mulţimea începe să trădeze un tipar. Femei şi adolescente, toate îmbrăcate şi machiate cât de bine le permit resursele, se împing în oamenii din faţa lor, sperând să atragă atenţia gărzilor. Multe fete sunt înconjurate de oameni care par să le fie părinţi sau bunici. Majoritatea femeilor stau alături de bărbaţii lor, iar unele şi alături de copii.

Gărzile clatină din cap la aproape toţi cei care solicită să intre. Din când în când, câte o femeie sau un grup de femei refuză să se retragă după ce au fost respinse şi aleg în schimb să implore sau să izbucnească în lacrimi. Îngerii nu par să fie impresionaţi, însă cei din mulţime sunt. Gloata îi împinge pe cei respinşi înapoi, îi forţează cu obstinaţie spre spate, până când aceştia sunt eliminaţi prin celălalt capăt al mulţimii.

Alteori, gărzile lasă pe cineva să intre. Din câte îmi dau seama, cei care primesc permisiunea sunt întotdeauna femei. În timp ce noi ne apropiem încet de poartă, două sunt primite.

Ambele sunt femei îmbrăcate în rochii strâmte şi cu tocuri înalte, ca mine. Una intră fără să arunce o privire înapoi şi se îndepărtează ţăcănind pe drumul gol de cealaltă parte a porţii. Cealaltă trece cu reticenţă, se întoarce să le arunce bezele unui bărbat şi doi copii murdari care stau agăţaţi de gard. Când un bărbat cu tijă electrică se apropie de ei, aceştia bat în retragere.

În momentul în care aceste femei sunt lăsate să treacă, într-un grup de la marginea mulţimii se face schimb de bunuri. Îmi trebuie un minut ca să înţeleg că, de fapt, pariază pe cine va intra. Un agent de pariuri arată spre mai multe femei de lângă gărzi, apoi acceptă obiecte de la oamenii din jurul lor. Pariorii sunt în bună parte bărbaţi, însă grupul conţine şi femei. De fiecare dată când o femeie este lăsată să intre, unul dintre pariori se alege cu braţele pline de obiecte.

Vreau să întreb ce se întâmplă, de ce vor oamenii să pătrundă pe teritoriul îngerilor şi de ce oamenii aceştia campează aici, sub cerul liber. Dar nu aş face decât să îi dau dreptate lui Raffe, că mă comport ca o fetiţă, aşa că îmi reprim avalanşa de întrebări şi o pun pe cea relevantă din punct de vedere operaţional.

— Şi dacă nu ne lasă să intrăm? întreb şi încerc să nu mişc din buze.

— Ne vor lăsa, răspunde el din întunericul ce sălăşluieşte sub bancheta unde normal se ţin picioarele.

— De unde ştii?

— Pentru că ai aspectul pe care îl caută ei.

— Despre ce aspect vorbeşti?

— Frumos.

Vocea lui, venind din umbră, e ca o mângâiere.

Nimeni nu mi-a mai spus vreodată că sunt frumoasă. Am fost prea ocupată cu mama şi să am grijă de Paige ca să acord vreo atenţie felului cum arăt. Mi se încing obrajii şi sper că nu voi arăta ca un clovn când voi ajunge la punctul de control. Dacă Raffe are dreptate şi aceasta este singura cale de intrare, trebuie să arăt cât de bine pot dacă vreau să am şansa de a o revedea pe Paige.

Pe când ajung în faţa rândului dezordonat, mai multe femei tocmai s-au aruncat aproape la propriu asupra gărzilor. Niciuna nu primeşte permisiunea de a intra. Asta, în timp ce conduc spre gărzi, nu mă face să mă simt mai bine, cu părul meu unsuros.

Mă studiază rapid din priviri. Sunt doi la număr. Aripile lor tărcate par mici şi ofilite în comparaţie cu ale lui Raffe. Chipul unuia dintre ei este vârstat cu verde, exact ca aripile. Îmi trece prin minte cuvântul *bălţat* – ca un cal. Privindu-l în faţă îmi amintesc cu durere că ei nu sunt oameni. Că Raffe nu este om.

Bălţatul îmi face semn să cobor din maşină. Ezit o secundă şi abia apoi cobor. Nu le-a cerut asta celorlalte fete din maşinile din faţa mea.

Trag de tiv în jos ca să fiu sigură că îmi acoperă fundul. Gărzile mă privesc de sus până jos. Mă opun pornirii de a-mi aduna umerii şi a-mi încrucişa braţele la piept.

Bălţatul îmi face semn să mă rotesc. Mă simt ca o stripteuză şi îmi vine să le trag un picior în dinţi, însă fac o piruetă mică în faţa lor, nesigură pe tocurile înalte. *Paige. Gândeşte-te la Paige.*

Gărzile schimbă o privire. Mă gândesc în pripă ce aş putea face sau spune ca să-i conving să mă lase să trec. Dacă Raffe spune că aceea este intrarea, atunci trebuie să găsesc un mod de a-i face să mă lase să trec.

Bălţatul îmi face semn să intru.

Sunt aşa uluită, că nu mă clintesc din loc.

Apoi, înainte să se răzgândească, mă întorc cu spatele astfel încât, dacă refuză dând din cap, să nu îi văd. Urc înapoi în maşină cu mişcări cât pot de normale.

Firişoarele de păr de la ceafă stau zbârlite, aşteptând să ţiuie un fluier sau să simt o mână pe umăr ori să mă adulmece nişte ciobăneşti germani exact ca în vechile filme de război. Suntem, la urma urmei, în stare de război, nu?

Totuşi, nu se întâmplă nimic din toate acestea. Pornesc motorul şi ei îmi fac semn să trec. În acelaşi timp, obţin o informaţie. Îngerii nu văd oamenii ca pe o ameninţare. Şi ce dacă nişte maimuţe mai trec prin spărturile din gardul lor sau se strecoară în carturi mici pe după baza cuibului lor? Cât de greu le-ar fi să ne doboare şi să reţină animalele intruse?

— Unde ne aflăm? întreabă Raffe din bezna din spatele meu.

— În Iad, răspund.

Menţin viteza constantă, la treizeci de kilometri pe oră. Străzile sunt goale aici, aşa că aş putea merge cu optzeci dacă mi-aş dori, dar nu vreau să atrag atenţia asupra noastră.

— Dacă ăsta crezi tu că este Iadul, ai o viziune foarte inocentă. Caută un loc care să semene cu un club. Multă lumină, multe femei. Parchează acolo, dar nu foarte aproape.

Scrutez străzile ciudat de pustii. Câteva femei, părând înfrigurate şi oropsite în vântul şuierător din San Francisco, se împleticesc pe trotuar spre o destinaţie cunoscută doar de ele. Continuu să conduc atentă la străzile pustii. Apoi văd oameni revărsându-se dintr-o clădire înaltă de pe o stradă secundară.

Apropiindu-mă, văd o mulţime de femei adunate în jurul intrării într-un club în stilul anilor ’20. Probabil îngheaţă de frig în rochiile lor subţiri de petrecere şi, cu toate acestea, au o postură ţanţoşă şi atractivă. Uşa este boltită, în stil Art Deco clasic, iar

îngerii care o păzesc sunt îmbrăcaţi în fracuri modificate, cu tăieturi la spate, pentru aripi.

Parchez maşina la distanţă de câteva străzi faţă de club. Pun cheile într-un buzunar al parasolarului şi îmi las ghetele în locul pentru picioare al pasagerului, de unde le pot înşfăca în grabă, dacă voi avea nevoie de ele. Mi-aş dori să le pot îndesa în gentuţa-plic, dar acolo am loc doar pentru o lanternă mică şi briceagul de buzunar.

Cobor din maşină. Raffe coboară în spatele meu. Vântul mă loveşte imediat ce ajung afară, îmi suflă părul cu furie în jurul feţei. Mă strâng în braţe şi îmi doresc să am o haină.

Raffe se încinge cu sabia. Arată ca un gentleman de modă veche în fracul acela.

— Scuze că nu îţi pot oferi sacoul meu. Când ne vom apropia, vreau să nu pară că îţi este frig, să nu cumva să se întrebe careva de ce nu îţi ofer haina mea.

Mă îndoiesc că se va întreba cineva de ce un înger nu îşi oferă sacoul unei fete, dar nu marşez pe ideea asta.

— Cum de e în regulă să fii văzut acum?

Îmi aruncă o privire obosită, de parcă l-aş seca de puteri.

— Bine, bine, zic şi ridic braţele ca şi când m-aş preda. Tu eşti şeful, eu doar te urmez. Numai ajută-mă să îmi găsesc sora.

Imit răsucirea unei chei într-un lacăt care îmi pecetluieşte buzele, după care arunc cheia invizibilă.

Raffe îşi netezeşte sacoul oricum drept. Să fie un gest de emoţie? Îmi oferă braţul său, eu îl accept şi mergem împreună pe trotuar.

La început, stă încordat şi scrutează întruna împrejurimile. Oare ce caută? E posibil să aibă aşa mulţi duşmani printre semeni? Dar după câţiva paşi, se relaxează. Nu ştiu dacă e ceva natural sau forţat. Oricum ar fi, în ochii lumii arătăm ca un cuplu normal care a ieşit seara să se distreze.

Observ mai multe detalii când ne apropiem de mulţime. Mai mulţi dintre îngerii care intră în club poartă costume de gangster, ca în vremurile de odinioară, şi pălării de fetru cu pene viu colorate. Lanţuri lungi de ceas le atârnă până la genunchi.

— Ce-i aici, bal mascat? întreb.

— Nu, asta-i moda în sălaş.

Vocea lui sună puţin tăios, de parcă nu ar aproba asta.

— Ce s-a întâmplat cu regula de a nu fraterniza cu Fiicele Omului?

— Excelentă întrebare.

Strânge din fălci cu îndârjire. Nu cred că vreau să fiu prin preajmă când va cere un răspuns ferm la întrebarea asta.

— Aşadar, sunteţi damnaţi dacă faceţi copii cu oamenii fiindcă Nefilimii sunt câh, am zis. Dar orice în afară de asta...

Ridică din umeri.

— Din câte se pare, au decis că ăsta e un teritoriu necunoscut. S-ar putea frige toţi.

Apoi adaugă în şoaptă, aproape pentru sine:

— Dar focul poate fi tentant.

Gândul că nişte fiinţe supraumane pot avea ispitiri şi defecte umane mă înfioară.

Ca să traversăm strada, ieşim de la adăpostul unei clădiri şi atunci vântul mă izbeşte iarăşi fără milă. Tunelurile de vânt sunt nimic faţă de străzile din San Francisco.

— Încearcă să nu pari aşa înfrigurată.

Îndrept spatele deşi îmi vine doar să mă ghemuiesc. Măcar fusta mea nu e destul de lungă ca să mi-o ridice vântul în cap.

Când ne apropiem de mulţime, nu mai am ocazia să pun alte întrebări. Întreaga scenă are ceva supranatural. Parcă aş intra dintr-o tabără de refugiaţi într-un club super-exclusiv, cu tot tacâmul, fracuri, femei în haine de gală, trabucuri scumpe şi bijuterii.

Frigul nu pare să îi deranjeze pe îngerii care suflă leneş fum de trabuc în bătaia vântului. Nici într-un milion de ani nu mi-aş fi imaginat îngeri fumând. Indivizii ăştia seamănă mai mult cu nişte gangsteri decât cu nişte îngeri pioşi. Fiecare are cel puţin două femei care să-i răsfeţe cu atenţia lor. Unii au patru sau mai multe. Din frânturile de conversaţie pe care le surprind din mers, toate femeile se străduiesc din răsputeri să atragă atenţia unui înger.

Raffe străbate adunarea agitată către uşă. Doi îngeri stau de pază, dar Raffe îi ignoră şi merge mai departe. Mă ţine cu mâna de cot şi eu îl urmez docilă. Unul dintre paznici ne ocheşte, de parcă simţurile i-ar trimite un semnal de alarmă în privinţa noastră.

Pentru o clipă cred că ne va opri.

În schimb, opreşte două femei care încearcă să intre. Noi trecem pe lângă ele, le lăsăm să îl convingă pe paznic de faptul că îngerul lor le-a uitat afară şi că le aşteaptă înăuntru. Paznicul scutură necruţător din cap.

Din câte se pare, ai nevoie de un înger ca bilet de intrare în sălaş. Când trecem alene pragul, respir uşurată.

28.

Înăuntru, tavanul înalt pe două niveluri şi decoraţiunile Art Deco lasă impresia că foaierul a fost construit pentru a primi oameni cu sânge albastru. O scară curbată şi poleită domină zona, creează un decor ideal pentru cuplurile cu rochii lungi şi smochinguri, accente sclifosite şi os nobil. În chip ironic, de pe tavanul pictat ne privesc heruvimi dolofani.

Pe o parte este o tejghea lungă de marmură în spatele căreia ar fi trebuit să stea mai mulţi îngrijitori care să ne întrebe cât de lungă va fi şederea noastră. Acum este doar o amintire goală a faptului că această clădire, cu doar două luni în urmă, era un hotel de lux. Ei bine, nu întrutotul goală. Este totuşi un îngrijitor care, în mijlocul opulenţei de marmură şi a graţiei angelice, are alura meschină a unui om.

Holul este plin de grupuri restrânse de indivizi care murmură şi râd, toţi îmbrăcaţi în haine de seară. Majoritatea femeilor aparţin rasei umane, iar puţinele femei-înger nu stau locului. Bărbaţii sunt un amestec de oameni şi îngeri. Oamenii servesc băuturi de pe tavă, culeg paharele goale şi duc la garderobă hainele puţinelor femei norocoase să aibă aşa ceva.

Raffe pregetă doar o clipă pentru a trece scena în revistă. Mergem încet de-a lungul peretelui pe un coridor larg placat cu marmură şi cu tapet de catifea. Iluminatul în foaier şi hol este mai mult atmosferic decât practic. Astfel, mare parte din pereţi sunt cufundaţi în umbre blânde, un fapt care sunt sigură că nu îi scapă lui Raffe. Nu pot spune că străbatem clădirea pe furiş, nu e chiar aşa, dar cu siguranţă nu atragem atenţia asupra noastră.

Pe două uşi mari îmbrăcate în piele şi cu decoraţiuni de alamă iese şi intră un şir constant de oameni. Într-acolo ne îndreptăm şi noi, când trei îngeri dau buzna afară. Sunt laţi în umeri şi solizi, se mişcă într-un fel foarte graţios, au muşchii bine reliefaţi, ceea ce îi trădează drept nişte atleţi. Ba nu, atleţi nu este chiar cuvântul potrivit. *Războinici* e termenul care îmi răsună în creier.

Doi dintre ei sunt cu un cap mai înalţi decât toţi cei din jur. Al treilea este mai mic, mai subţire, mai mult ca o maimuţă pe

lângă doi urşi. Tustrei au săbii care li se lovesc de coapse în timpul mersului. Îmi dau seama că, în afară de Raffe şi gărzi, aceştia sunt primii îngeri pe care îi văd înarmaţi cu săbii.

Raffe înclină capul spre mine şi îmi zâmbeşte de parcă tocmai aş fi spus ceva comic. Se apleacă destul de tare încât cred că mă va săruta. În schimb, îşi lipeşte doar fruntea de a mea.

Bărbaţilor care trec pe lângă noi Raffe probabil le pare un om care-şi demonstrează afecţiunea. Numai că ei nu îi pot vedea ochii. În ciuda zâmbetului, expresia lui este de durere, una de genul pe care nu o calmează aspirina.Raffe se învârte pe loc astfel încât să fie mereu cu spatele la ei. Aceştia râd de ceva ce povesteşte mărunţelul, iar Raffe închide ochii, dă putere unei trăiri dulci-amărui pe care nu o pot desluşi.

Are faţa aşa aproape de a mea, că ni se împletesc respiraţiile. Şi totuşi, e departe de mine într-un loc unde este hărţuit de sentimente profunde şi deloc blânde. Nu ştiu ce simte, dar e ceva foarte omenesc. Am o pornire puternică de a încerca să îl smulg din stupoarea aceea, de a-i distrage atenţia.

Pun mâna pe obrazul lui. Este cald şi plăcut. Poate prea plăcut. Când nu i se deschid ochii, îi ating uşor buzele cu ale mele.

La început, nu obţin nicio reacţie şi mă gândesc să dau înapoi.

Apoi, începe să mă sărute cu foc.

Nu este sărutul tandru al unui cuplu aflat la prima întâlnire, cum nu este nici sărutul unui bărbat mânat de simpla poftă trupească. Felul brutal în care mă ţine strânsă de mijloc şi de umeri şi apăsarea strivitoare a buzelor sale mă descumpănesc atât de tare, că îmi pierd şirul gândurilor.

Presiunea scade, iar sărutul devine senzual.

Atingerea catifelată a buzelor şi limbii sale îmi transmite un fior cald şi gâdilitor până în mijlocul fiinţei mele. Corpul mi se topeşte într-al lui şi sunt extrem de conştientă de duritatea pectoralilor lui apăsându-mi sânii, de strânsoarea fermă a mâinilor lui pe mijlocul şi umerii mei, de mişcarea lentă şi umedă a buzelor lui pe gura mea.

Apoi se termină.

Se dezlipeşte de lângă mine şi inspiră adânc ca şi când ar ieşi la suprafaţă dintr-o apă agitată. Ochii lui sunt iazuri adânci de sentimente contrare.

Închide ochii, ferindu-i de ai mei. Şi expiră încet, cât poate de controlat.

Când redeschide ochii, aceştia sunt mai mult negri decât albaştri şi complet insondabili. Orice s-ar petrece în spatele acelei priviri opace, asta este impenetrabil.

Ce am văzut acolo cu o clipă în urmă este acum îngropat atât de adânc, încât mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat înainte. Singurul lucru care trădează faptul că el simte ceva, cât de cât, este că încă are respiraţia mai accelerată decât ar fi normal.

— Ar trebui să ştii, spune. Şopteşte atât de încet, că probabil nici îngerii nu îl pot auzi din cauza murmurului discuţiilor din coridor. Nici măcar nu te plac.

Mă crispez în braţele lui. Nu ştiu ce mă aşteptam să spună, însă nu asta.

Spre deosebire de el, eu sunt destul de sigură că sentimentele mi se citesc cât se poate de limpede pe faţă. Simt unul dintre aceste sentimente cum îmi înclinge obrajii. Mă simt umilită.

Se îndepărtează de mine cu naturaleţe, se întoarce şi intră pe uşile batante.

Eu rămân pe coridor şi privesc cum uşile se mişcă pe balamale până se opresc.

Un cuplu iese intempestiv. Îngerul o ţine pe femeie pe după gât. Ea poartă o rochie argintie lungă care îi îmbrăţişează corpul şi sclipeşte la fiecare mişcare. El are un costum purpuriu şi o cămaşă roz-neon, cu gulerul lat răsfrânt peste umeri. Se holbează amândoi la mine şi dispar.

Când te fixează cu privirea un om în purpuriu şi roz-ţipător, ştii că e timpul să îţi schimbi înfăţişarea. Cu toate că rochia mea stacojie este strâmtă şi scurtă, nu e nelalocul ei aici. Probabil că le-a reţinut atenţia expresia mea năucă de fiinţă umilită.

Scutur din cap şi revin la ceea ce sper să fie o mină neutră şi îmi forţez umerii să se relaxeze sau măcar să pară relaxaţi.

Nu e prima dată când sărut un bărbat. Uneori mi-a fost ruşine după aceea, dar niciodată ca acum. Întotdeauna mi-a plăcut să mă sărut, mi se pare o experienţă frumoasă, ca atunci când miroşi trandafirii sau râzi într-o zi de vară. Ce am încercat când l-am sărutat pe Raffe e altă mâncare de peşte. În comparaţie cu celelalte săruturi ale mele, acesta a fost o explozie nucleară

care mi-a topit genunchii, mi-a întors stomacul pe dos şi mi-a trimis furnicături prin toate venele.

Inspir adânc, adânc. Ţin aerul în piept. Îl eliberez încet.

Nici măcar nu mă place.

Las gândul să mi se rostogolească prin cap. Orice simt în acest răstimp este azvârlit în această criptă, iar uşa groasă de trei metri e trântită imediat după, în caz că ceva de acolo ar avea intenţia să se furişeze afară.

Ce-ar fi chiar dacă m-ar dori? Rezultatul ar fi acelaşi. O fundătură. Parteneriatul nostru este pe cale să se destrame. De îndată ce o găsesc pe Paige, trebuie să ies de aici cât pot de repede. Iar lui trebuie să îi fie cusute aripile la loc, apoi să se ocupe de duşmanii care îi dau de furcă, oricare ar fi ei. După care va reîncepe să îmi distrugă lumea alături de amicii săi, iar eu mă voi lupta să supravieţuiesc cu familia mea. Exact aşa stau lucrurile. Iluziile de liceancă nu-şi au locul.

Mai inspir o dată adânc şi expir încet, mă asigur că toate rămăşiţele de sentimente sunt sub control. Nu contează decât să o găsesc pe Paige. Pentru a face asta, trebuie să mai cooperez puţin cu Raffe.

Intru pe uşile duble şi îmi croiesc drum înăuntru pentru a-l găsi.

29.

De îndată ce păşesc înăuntru, lumea se umple cu vuiet de jazz, râsete şi sporovăială, dar şi de un zid de căldură, miros înţepător de trabuc şi munţi de mâncare, totul formând un val ininteligibil de senzaţii.

Nu mă pot descotorosi de impresia suprarealistă că sunt azvârlită înapoi în timp. Afară, oamenii mor de foame şi trăiesc sub cerul liber într-o lume spulberată de un atac la scară planetară. Aici înăuntru, însă, timpurile bune nu se sfârşesc niciodată. Sigur, bărbaţii au aripi, dar în afară de asta, parcă ai fi într-un club din anii ’20. Mobilier Art Deco, bărbaţi în smoching, femei în rochii lungi.

Bine, hainele nu arată deloc ca în anii ’20. Mai vezi câte un costum futurist sau venit parcă din anii ’70, ca la un bal mascat unde câţiva invitaţi nu au înţeles cum trebuie să arate hainele din anii ’20. Dar încăperea şi mobilierul sunt Art Deco şi majoritatea îngerilor poartă sacouri cu poale lungi, de modă veche.

Încăperea străluceşte datorită ceasurilor de aur, a rochiilor lucioase şi a bijuteriilor scânteietoare. Îngerii cinează şi beau, fumează şi râd. Printre toate acestea, o armată de servitori-oameni cu mănuşi albe poartă tăvi cu pahare de şampanie şi hors d’oeuvres pe sub candelabrele licăritoare. Membrii formaţiei, servitorii şi majoritatea femeilor par oameni.

Simt un val iraţional de dezgust pentru oamenii de acolo. Toţi sunt trădători pentru mine. Ba nu, nu este corect, ceea ce fac nu este nici pe departe la fel de rău precum ceea ce am făcut eu nedivulgând adevărata identitate a lui Raffe în tabăra lui Obi.

Aş vrea să îmi alin conştiinţa spunând că toţi sunt nişte profitori, dar îmi amintesc de femeia cu soţul şi copiii care se agăţau de gard când ea se îndrepta spre sălaş. Ea probabil că este singura speranţă a familiei de a pune ceva pe masă. Sper că a reuşit să intre. Scrutez mulţimea, încercând să îi recunosc chipul.

În schimb, îl văd pe Raffe.

Stă sprijinit cu nepăsare de perete într-un colţ cufundat în umbre, privind mulţimea. O brunetă într-o rochie neagră cu tenul atât de alb, că seamănă cu un vampir, se lipeşte de el cu subînţeles. Totul în ceea ce o priveşte trădează sex.

Simt dorinţa să merg oriunde, mai puţin la Raffe, dar am o misiune şi el joacă un rol esenţial în îndeplinirea ei. Cu siguranţă nu voi renunţa la şansa de a o găsi pe Paige doar pentru că mă simt stânjenită în clipa aceasta.

Îmi adun forţele şi mă îndrept spre el.

Bruneta îi pune mâna pe piept şi îi şopteşte ceva intim. El urmăreşte ceva de cealaltă parte a încăperii şi nu pare să o audă. Ţine în mână un pahar cu lichid chihlimbariu pe care îl dă pe gât dintr-o singură înghiţitură. Pune paharul gol lângă alte câteva pe cea mai apropiată masă.

Nu se uită la mine când mă sprijin de perete lângă el, dar ştiu că mă vede, exact cum o vede pe fata care îmi aruncă acum o privire ucigaşă. De parcă mesajul ei nu ar fi deja clar, îl prinde pe Raffe în braţe.

El ia un Martini de la un chelner aflat în trecere care poartă o tavă plină de pahare. Îl goleşte şi pe acesta şi mai ia unul înainte ca omul să plece. A dat pe gât patru băuturi în scurtul timp cât mi-a luat să-mi adun curajul şi să-l găsesc. Fie este zdruncinat de ceva, fie recade în patima băuturii cu viteza luminii. Excelent. Halal noroc să fac echipă cu un înger alcoolic.

Raffe se întoarce în sfârşit spre bruneta care îi dăruieşte un zâmbet cuceritor. În ochi îi scânteiază o invitaţie care mă face să-mi fie ruşine că-i sunt martoră.

— Du-te şi găseşte pe altcineva, spune Raffe.

Are o voce distrasă, indiferentă. Au! Chiar dacă femeia mi-a aruncat privirea aceea criminală, tot simt un junghi de compasiune pentru ea.

Pe de altă parte, Raffe i-a spus doar să plece. Cel puţin nu i-a spus că nici măcar nu o place.

Se desprinde încet de lângă el, ca pentru a-i da ocazia să spună că glumea, doar. Când Raffe îşi îndreaptă atenţia înapoi spre sală, femeia îmi mai aruncă o ultimă privire şfichiuitoare şi pleacă.

Scrutez încăperea pentru a vedea la ce se uită Raffe. Clubul este primitor şi nu atât de spaţios cum am crezut la început. Are energia unui loc mai mare din cauza mulţimii agitate, însă este

mai mult un salon decât un club modern. Ochii îmi sunt imediat atraşi spre un grup de indivizi care stau într-un separeu, ca şi când acesta ar fi baldachinul unui rege, iar ei, cei aleşi.

Există unele tipuri de grupuri care pot lăsa impresia asta: copiii populari pe bănci, în pauza de prânz, jucătorii de fotbal american la o petrecere, vedetele de cinema într-un club. Înăuntru sau împrejurul separeului tândălesc vreo şase îngeri. Glumesc şi râd, toţi cu o băutură în mână şi o fată atrăgătoare alături. Locul e plin de femei care fie se freacă de bărbaţi pentru a le atrage atenţia, fie umblă ţanţoş de colo-colo ca şi când ar fi pe podium, aruncându-le bărbaţilor ocheade hulpave.

Aceşti îngeri sunt mai mari decât alţii din club – mai înalţi, mai solizi, cu un aer degajat ameninţător care le lipseşte celorlalţi. Genul de ameninţare pe care o transmit tigrii în sălbăticie. Îmi amintesc de cei pe care i-am văzut ieşind din club, cei pe care Raffe a vrut să îi evite.

Toţi poartă săbii cu o eleganţă naturală. Îmi imaginez că aşa ar arăta nişte războinici vikingi, dacă vikingii ar fi proaspăt raşi şi îmbrăcaţi în straie moderne. Prezenţa şi atitudinea lor îmi amintesc de Raffe. S-ar integra bine. E uşor să mi-l închipui şezând în separeu cu restul grupului, bând şi râzând alături de ei. Ei bine, partea cu râsul forţează niţel graniţele imaginaţiei, dar sunt sigură că este în stare de asta.

— Îl vezi pe tipul în costum alb?

Înclină din cap aproape imperceptibil spre grup. Tipul e greu de trecut cu vederea. Nu doar că poartă un costum alb, ci şi pantofii, părul, pielea şi aripile lui sunt albe. Singura pată de culoare sunt ochii. De la distanţa aceasta, nu-mi dau seama ce culoare anume sunt, dar aş fi dispusă să pariez că, văzuţi de aproape, sunt surprinzători, în contrast cu restul aiurii sale.

Nu am mai văzut până acum un albinos. Sunt sigură că şi printre albinoşi, absenţa lui totală de culoare este ceva rar. Pielea omenească pur şi simplu nu poate avea nuanţa aceea. Bine că nu este om.

Stă sprijinit de marginea separeului rotund. E tipul care nu-şi prea găseşte locul. Râsul lui începe cu o jumătate de secundă mai târziu, de parcă ar aştepta un semn de la ceilalţi tipi. Toate femeile îl ocolesc, au grijă să nu se apropie prea tare. Este singurul de care nu s-a agăţat nicio fată. Le urmăreşte cum se

plimbă, dar nu întinde mâna după niciuna. Ceva la femeile care îl evită mă face să-mi doresc să îl evit şi eu.

— Vreau să mergi acolo şi să-i atragi atenţia, şopteşte Raffe.

Grozav. Trebuia să ştiu.

— Fă-l să te urmeze la toaleta bărbaţilor.

— Glumeşti? Cum vrei să fac asta?

— Eşti descurcăreaţă.

Îmi cercetează rochia strâmtă.

— Vei găsi tu ceva.

— Ce se întâmplă în baie, dacă îl pot atrage acolo?

Vorbesc cât de încet pot. Mă gândesc că dacă aş folosi un ton prea ridicat, astfel încât ceilalţi să mă audă peste rumoarea din club, Raffe cu siguranţă m-ar anunţa.

— Îl convingem să ne ajute.

Foloseşte un ton aspru. Nu pare să creadă că şansele noastre de a-l convinge sunt extraordinare.

— Ce se întâmplă dacă refuză?

— Sfârşitul jocului. Abandonăm misiunea.

Probabil afişez mina pe care a avut-o bruneta când i s-a ordonat să plece. Mă uit la el destul cât să-i dau ocazia să spună că glumeşte. Însă nu e pic de umor în ochii lui. De ce am ştiut că aşa va fi?

Aprob din cap.

— O să-l duc la toaletă. Tu fă orice e necesar ca el să accepte.

Mă desprind de lângă perete şi ies din umbră cu ţinta în cătare.

30.

Nu sunt actriţă şi nu ştiu să mint. În acelaşi timp, seducătoare în mod categoric nu par a fi. Este greu să practici arta seducţiei când tot timpul nu faci altceva decât să îţi plimbi sora mai mică în scaunul cu rotile. Ca să nu mai spun că jeanşii şi puloverele lălâi de zi cu zi nu te transformă într-o seducătoare.

Îmi vâjâie mintea, mă dau de ceasul morţii ca să găsesc un mod de a atrage atenţia albinosului. Nu îmi vine nicio idee.

Ca să câştig timp de gândire, mă apropii de separeu pe ocolite.

De cealaltă parte a clubului, un grup restrâns de femei şi gărzi îşi croieşte drum spre războinici. Drumul le este deschis de un înger care posedă aproape acelaşi fel de frumuseţe ca războinicii, însă cu o cantitate suficientă de normalitate încât să-l facă să nu pară ameninţător. Este arătos fără a fi intimidant. Păr cafeniu, ochi calzi, cu un nas puţin prea mare pentru faţa altminteri perfectă. Este tot numai un zâmbet şi emană afabilitate, e-un politician înnăscut.

Poartă un costum gri uşor, cam de anii ’20, cu pantofi de lac şi un lanţ de ceas de aur care-i leagă brâul de buzunarul vestei. Se opreşte ici şi colo pentru a schimba o vorbă sau două de salut. Vocea lui este caldă la fel ca ochii, afabilă la fel ca zâmbetul. Toată lumea îi răspunde cu un surâs.

Toţi, mai puţin cele două femei care îl flanchează. Ele stau la un pas în spate, de-o parte şi de cealaltă a lui. Îmbrăcate în rochii argintii, identice, care curg şi se adună pe pardoseală la picioarele lor, sunt ca două trofee de platină. Sunt oameni, dar ochii lor sunt morţi. Singura dată când viaţa revine în ei este când Politicianul le învredniceşte cu o privire.

Înainte să se stingă, în ochii lor se aprinde frica, de parcă dacă ar lăsa-o să se vadă ar fi o invitaţie pentru ceva cu adevărat înspăimântător. Aproape că le văd tremurul muşchilor când se încordează ca să nu se crispeze alături de Politician.

Femeile acestea nu sunt doar speriate de el. Sunt îngrozite de le vine să strige în sinea lor.

Arunc încă o privire la îngerul zâmbitor, dar nu văd decât sinceritate şi afabilitate. Dacă nu aş fi remarcat reacţia femeilor în faţa lui, aş fi crezut că e născut pentru a-ţi fi cel mai bun prieten. Într-o lume în care instinctele contează mai mult ca oricând, ceva nu e deloc în ordine când nu poţi citi direct persoana, iar femeile acestea ştiu că este Politicianul.

Din cauza mişcării turbionare din club, eu şi Politicianul mergem unul spre celălalt în vreme ce amândoi ne apropiem de separeul războinicilor.

El ridică privirea şi mă surprinde când mă uit la el.

Pe faţă i se aşterne o expresie interesată şi îmi zâmbeşte instantaneu. Surâsul acela transmite atâta sinceră afabilitate, încât buzele mi se curbează în sus cu o fracţiune de secundă înainte să mi se declanşeze în cap semnale de alarmă.

Politicianul m-a remarcat.

În minte mi se aprinde o imagine cu mine îmbrăcată ca una dintre fetele lui. Îmi menţin o mină de ceară, goală, încerc cu disperare să-mi ascund groaza.

De ce se tem aşa tare femeile astea?

Păşesc ezitant, de parcă picioarele ar refuza să mă apropii de el.

Un chelner în smoching şi mănuşi albe păşeşte în faţa mea, întrerupându-mi contactul vizual cu Politicianul. Pe tava sa sunt pahare înalte cu şampanie acidulată.

Ca să trag de timp, pun mâna pe unul. Mă concentrez asupra bulelor care ies din lichidul auriu şi încerc să mă reculeg. Chelnerul se întoarce şi atunci îl zăresc din nou pe Politician.

Se apleacă spre masa războinicilor şi vorbeşte pe un ton scăzut.

Oftez a uşurare. Momentul nostru a trecut.

— Mulţumesc, îi spun chelnerului cu mare uşurare.

— Cu plăcere, domnişoară.

Ceva familiar din vocea lui mă face să ridic ochii şi să-i văd chipul pentru prima dată. Până acum, Politicianul m-a preocupat atât de tare, că nici nu i-am dat atenţie salvatorului meu.

Fac ochii mari când văd părul lui roşcat şi nasul plin de pistrui. Este unul dintre gemenii Tivisoc şi Tivismoc.

Mă priveşte cu un fel de profesionalism sterp. Nu trădează absolut niciun semn că m-ar recunoaşte sau că ar fi surprins.

Oau, e bun! Nu aş fi spus niciodată judecând după cum l-am cunoscut. Au spus totuşi că sunt maeştri spioni ai lui Obi, nu? Am presupus că glumesc sau exagerează, dar se vede treaba că nu era aşa.

Se înclină uşor şi se îndepărtează. Mă aştept să se întoarcă şi să-mi zâmbească cu subînţeles, dar îşi continuă drumul cu spatele drept şi le oferă şampanie celor pe care îi întâlneşte. Cine ar fi spus?

Cu mişcări degajate, fac un pas în spatele unui grup pentru a mă ascunde de Politician. Soc-Smoc ştia oare că mă salvează sau a fost doar o fericită coincidenţă?

Ce caută el aici? Îmi vine în minte imaginea convoiului lui Obi apropiindu-se de oraş. Camionul plin de explozivi. Planul lui Obi de a recruta luptători pentru rezistenţă prin punerea în scenă a unui atac spectaculos împotriva îngerilor.

Grozav. Pur şi simplu, grozav. Dacă gemenii sunt aici, probabil pregătesc locul pentru acel contraatac.

Oare cât timp mai am ca să o scot pe Paige de aici înainte ca ei să arunce totul în aer?

31.

După ce poartă o discuţie scurtă, Politicianul părăseşte separeul războinicilor. Spre uşurarea mea, în loc să vină spre mine, o taie de-a dreptul prin club. Pare să fi uitat complet de mine, la cum păşeşte, degajat, oprindu-se ici şi colo pentru câte un salut.

Toţi îi însoţesc cu privirea plecarea. Nimeni din cei de lângă mine nu rosteşte nimic o vreme. Apoi, conversaţia se reia timid, de parcă oamenii nu ar fi convinşi că pot să vorbească. Războinicii de la masă beau în tăcere, într-o atmosferă apăsătoare. Nu ştiu ce le-a spus Politicianul, dar sigur nu le-a fost pe plac.

Aştept până când volumul discuţiilor creşte la nivelul dinainte şi doar atunci pornesc din nou spre albinos. Acum, că ştiu de existenţa membrilor rezistenţei aici, simt că trebuie să grăbesc cu atât mai mult lucrurile.

Totuşi, ezit înainte de a mă desprinde dintre femei. În jurul albinosului există o zonă unde nicio femeie nu calcă. Odată ce voi ajunge acolo, va fi greu să nu fiu observată.

Îngerii par a fi interesaţi mai mult să socializeze între ei decât cu femeile. În ciuda străduaniei lor, femeile sunt tratate ca nişte accesorii frumoase pe lângă costumele îngerilor.

Când albinosul se întoarce spre mine, observ ce le ţine pe femei la distanţă. Nu este vorba despre absenţa totală de pigment, deşi sunt sigură că asta i-ar deranja pe unii. În definitiv, aceste femei sunt respinse de bărbaţi cărora le cresc aripi din spate şi care cine ştie pe unde mai au pene. Ce înseamnă pentru ei puţină lipsă de pigmentare? Dar ochii lui. O singură privire la găvanele acelea şi înţeleg de ce oamenii păstrează distanţa.

Sunt roşii ca sângele. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Irişii sunt atât de mari, că acoperă aproape tot globul ocular. Sunt mingiuţe stacojii străbătute de firişoare albe, ca nişte fulgere miniaturale brăzdând un ocean de sânge. Pleoapele sunt împodobite cu gene lungi, ivorii, care scot şi mai tare ochii în evidenţă.

Nu pot să nu mă holbez. Stânjenită, îmi feresc privirea şi observ alţi oameni care aruncă spre el ocheade crispate. Ceilalţi îngeri, în pofida aiurii lor periculoase, par coborâţi direct din Rai. Acesta, în schimb, pare ieşit din coşmarurile mamei mele.

Am petrecut suficient timp alături de oameni al căror aspect fizic era neatrăgător. În comunitatea celor cu dizabilităţi, Paige era un copil foarte popular. Prietena ei Judith s-a născut cu cioturi în loc de braţe şi avea mâini micuţe, deformate; Alex se clătina în timpul mersului şi trebuia să se schimonosească dureros ca să formuleze inteligibil cuvintele, exerciţiu în timpul căruia deseori saliva excesiv; Will era un cvadriplegic care respira doar cu ajutorul unei pompe.

Oamenii se holbau şi îi ocoleau pe aceşti copii la fel cum se comportă oamenii în preajma albinosului. Ori de câte ori se întâmpla un incident grav unuia dintre membrii grupului, Paige îi aduna pe toţi la o petrecere tematică. O petrecere cu piraţi, una cu zombi, una la care vii aşa cum eşti şi la care, odată, un copil a venit în pijama şi cu periuţa de dinţi în gură.

Glumeau şi chicoteau şi ştiau în sinea lor că împreună erau puternici. Paige era majoreta, consiliera şi prietena lor cea mai bună.

E limpede că albinosul are nevoie de cineva ca Paige alături. Manifestă semnele obişnuite, subtile, ale cuiva mult prea conştient că este privit insistent şi judecat pentru cum arată. Ţine braţele lipite de corp, umerii prăbuşiţi, bărbia aproape înfiptă în piept, rareori priveşte în sus. Stă la marginea grupului, într-un loc unde lumina este săracă, unde e mai probabil ca privirile curioase să-i confunde roşeaţa de sânge a ochilor cu o nuanţă închisă de brun.

Mă gândesc că dacă există un lucru care să încurajeze prejudecăţile în cazul unui înger, atunci acela e o înfăţişare care să te ducă cu gândul la faptul că îngerul cu pricina ar trebui să fie înconjurat de focul Gheenei.

În ciuda posturii şi a vagii sale vulnerabilităţi, este incontestabil un războinic. Totul la el este impunător, de la umerii laţi la înălţimea excepţională, muşchii umflaţi şi aripile enorme. Exact ca îngerii din separeu. Exact ca Raffe.

Fiecare membru din acest grup arată ca şi când ar fi fost croit pentru luptă şi cucerire. Accentuează această impresie cu fiecare mişcare sigură pe sine, fiecare propoziţie poruncitoare,

fiecare centimetru din spaţiul pe care îl ocupă. Nu aş fi remarcat niciodată că albinosul e puţin nelalocul lui dacă nu aş fi cunoscut deja acel gen de disconfort.

Imediat ce intru în zona fără oameni din jurul albinosului, acesta se uită spre mine. Eu îl privesc drept în ochi, aşa cum aş privi pe oricine. De îndată ce trec de şocul de-a mă uita în doi ochi extratereştri, văd o curiozitate reţinută şi interes. Mă legăn niţel şi îi zâmbesc.

— Ce gene superbe ai, spun, lungind puţin cuvintele. Încerc să nu exagerez.

El clipeşte surprins din genele acelea ca de fildeş. Mă apropii şi mă împiedic intenţionat doar cât să scap nişte şampanie pe costumul lui alb imaculat.

— Dumnezeule! Îmi pare tare, tare tău! Nu-mi vine să cred ce am făcut!

Iau un şerveţel de pe masă şi întind puţin pata.

— Poftim, lasă-mă să te ajut să te cureţi.

Mă bucur să văd că nu îmi tremură mâinile. Simt atmosfera ameninţătoare. Îngerii aceştia au ucis mai mulţi oameni decât au pierit în orice război din istorie. Iar eu sunt aici, stropesc pe unul dintre ei cu băutură. Nu e cel mai original plan, dar e cel mai bun din câte pot ticlui pe moment.

— Sunt sigură că va ieşi imediat.

Vorbesc împleticit ca o fată abţiguită, adică exact rolul pe care încerc să îl joc. În zona din jurul separeului s-a lăsat liniştea şi toţi se uită la noi.

Asta nu am anticipat-o. Dacă să fie privit pe furiş l-a incomodat, probabil că urăşte să fie în centrul atenţiei într-un scenariu prostesc ca acesta.

Mă prinde de încheietura mâinii şi mi-o dă la o parte de pe costumul său. Are o priză fermă, dar nu atât cât să mă doară. Fără-ndoială că mi-ar putea rupe osul la prima sa toană.

— Mă duc să mă curăţ singur.

Iritarea se simte în vocea lui. Iritarea e-n regulă. Cu asta mă pot obişnui. Decid că trebuie să fie un tip de treabă, dacă poţi ignora faptul că face parte din echipa celor care au adus foc şi pucioasă pe Pământ.

Se îndreaptă alene către toaletă, ignorând privirile îngerilor şi oamenilor, deopotrivă. Îl urmez fără niciun cuvânt. Mă gândesc

să merg mai departe cu rolul puicuţei bete, dar îmi fac socoteala că nu are rost decât dacă îl opreşte cineva să ajungă la toaletă.

Nu-l opreşte nimeni nici măcar pentru a-l saluta. Îl caut repede pe Raffe cu privirea, dar nu îl văd nicăieri. Sper că nu se bazează pe mine că îl voi ţine pe albinos acolo până se gândeşte el să-şi facă apariţia.

Imediat ce albinosul intră în toaletă, Raffe iese din umbră cu un jalon roşu şi un panou pliant pe care scrie Temporar defect. Le pune în faţa uşii de la toaletă şi se furişează înăuntru după albinos.

Nu ştiu ce ar trebui să fac. Să rămân afară să dau de şase? Dacă aş avea încredere totală în Raffe, exact asta aş face.

În schimb, intru în toaleta bărbaţilor. Trec pe lângă trei tipi care se grăbesc să iasă. Unul dintre ei îşi trage pripit fermoarul de la pantaloni.

Sunt oameni şi probabil nu se vor întreba de ce îi dă afară un înger din baie.

Raffe stă lângă uşă şi se uită ţintă la albinos, care îl ţintuieşte, la rândul lui, cu privirea din oglinda de deasupra chiuvetei. Acesta pare precaut.

— Salut, Iosia, spune Raffe.

Ochii sângerii ai lui Iosia se îngustează, îl priveşte îndârjit pe Raffe.

Apoi ochii se cască a şoc şi recunoaştere.

Se întoarce cu faţa către Raffe. Neîncrederea se războieşte cu nedumerirea, bucuria şi panica. Habar nu aveam că o persoană poate simţi toate lucrurile astea simultan, cu atât mai puţin să le arate pe faţă.

Îşi stăpâneşte expresia, revenind la cea de răceală. Pare că nu-i este foarte uşor.

— Te cunosc, cumva? întreabă Iosia.

— Eu sunt, Iosia, zice Raffe şi face un pas spre el.

Iosia se desprinde de lângă tejgheaua de marmură.

— Nu.

Scutură din cap cu ochii mari şi evident îl recunoaşte.

— Nu cred că te cunosc.

Raffe pare nedumerit.

— Ce se întâmplă, Iosia? Ştiu că a trecut mult timp...

— Mult timp?

Iosia râde într-un fel neplăcut şi continuă să bată în retragere ca şi când Raffe ar fi ciumat.

— Mda, ai putea spune asta.

Întinde buzele într-un zâmbet forţat, alb pe alb.

— Mult timp, da, asta e comic. Mda.

Raffe îl priveşte neabătut, ţinându-şi capul într-o parte.

— Uite, zice Iosia. Tre' să plec. Să nu... să nu ieşi după mine, bine? Te rog. Te rog. Nu-mi permit să fiu văzut cu... străini.

Inspiră întretăiat şi face un pas hotărât spre uşă.

Raffe îl opreşte punându-i o palmă în piept.

— Nu mai suntem străini de când te-am scos din cartierul sclavilor şi te-am antrenat să devii soldat.

Albinosul se fereşte de atingerea lui Raffe ca şi când l-ar arde.

— Asta a fost în altă viaţă, într-o altă lume.

Inspiră iarăşi întretăiat.

Coboară glasul până la o şoaptă abia audibilă.

— Nu ar trebui să fii aici. E prea periculos pentru tine acum.

— Serios?

Raffe pare plictisit.

Iosia se întoarce şi merge înapoi la tejghea.

— Multe lucruri s-au schimbat. Situaţia s-a complicat.

Cu toate că vocea lui nu mai e atât de tăioasă, nu pot să nu observ ca Iosia se îndepărtează cât poate de tare de Raffe.

— E aşa complicată, încât să mă fi uitat chiar şi oamenii mei?

Iosia intră într-o cabină şi trage apa.

— O, nu te-a uitat nimeni.

Abia îi pot auzi cuvintele peste bolboroseala apei, aşa că în mod sigur nimeni din afara toaletei nu aude nimic.

— Dimpotrivă. Ai devenit celebru în sălaş.

Intră în altă cabină şi trage apa.

— Se desfăşoară chiar şi o campanie anti-Rafael.

Rafael? Se referă cumva la Raffe?

— De ce? Cine s-ar sinchisi pentru asta?

Albinosul ridică din umeri.

— Eu sunt doar un soldat. Maşinaţiunile arhanghelilor mă depăşesc. Dar dacă ar fi să-mi dau cu presupusul... acum, că Gabriel a fost doborât...

— Este un vid de putere. Cine este Mesagerul acum?

Iosia mai trage apa într-o cabină de toaletă.

— Nimeni. S-a instalat incertitudinea. L-am alege cu toţii pe Mihai, dar el nu vrea. Lui îi place să fie general şi nu renunţă la statutul militar. Uriel, pe de altă parte, îşi doreşte funcţia atât de tare, că s-ar face luntre şi punte numai să obţină susţinerea majoritară de care are nevoie.

— Asta explică petrecerea perpetuă şi prezenţa femeilor. Periculos drum a ales.

— Între timp, niciunul dintre noi nu ştie ce Dumnezeu se întâmplă sau de ce naiba suntem aici. Ca de obicei, Gabriel nu ne-a spus nimic. Mai ştii cât de mult îi plăcea să fie misterios. Ne transmitea doar ce era necesar şi chiar şi atunci erai norocos dacă scoteai de la el ceva ce să nu fie complet criptic.

Raffe încuviinţează din cap.

— Şi ce-l împiedică pe Uriel să primească susţinerea necesară?

Albinosul mai trage apa la o toaletă. Şi, deşi năvala apei este răsunătoare, doar arată cu degetul spre Raffe şi spune fără sunet *tu.*

Raffe îşi arcuieşte o sprânceană.

— Sigur, zice Iosia. Sunt cei cărora nu le place ideea ca Uriel să devină Mesager din cauza legăturii lui prea strânse cu Iadul. El ne spune mereu că vizitarea Gheenei face parte din sarcinile lui de serviciu, dar cine ştie ce se întâmplă acolo jos? Ştii la ce mă refer?

Iosia se duce înapoi la prima cabină pentru a umple toaleta cu tunetul altei revărsări de apă.

— Dar problema mai gravă pentru Uriel sunt oamenii tăi. Încăpăţânaţi până la Dumnezeu şi înapoi, toţi, până la ultimul. Sunt aşa supăraţi că i-ai abandonat, că te-ar rupe bucăţi cu mâinile lor, dar nu vor lăsa unul din afară să o facă. Ei spun că toţi arhanghelii care au supravieţuit trebuie să candideze pentru funcţia de Mesager, inclusiv tu. Uriel nu a reuşit să-i câştige de partea sa. Încă.

— Ei?

Iosia închide ochii cei roşii ca sângele.

— Ştii că nu sunt în postura de a mă împotrivi, Rafael. N-am fost niciodată. Nu voi fi niciodată. Voi avea noroc dacă, până la sfârşit, nu voi ajunge să spăl vase. Abia rezist ca parte din grup, şi aşa.

Scuipă aceste cuvinte cu necuprinsă frustrare.

— Ce se spune despre mine?

Vocea lui Iosia devine blândă ca şi când s-ar feri să fie purtătorul unei veşti aşa rele.

— Că niciun înger n-ar putea rezista să fie singur atâta timp. Că, dacă nu te-ai întors la noi deja, înseamnă doar că eşti mort. Sau că te-ai aliat cu duşmanul.

— Că am căzut? întreabă Raffe.

Strânge din dinţi şi un muşchi din bărbie începe să pulseze.

— Sunt zvonuri că ai comis acelaşi păcat ca Păzitorii. Că nu te-ai întors pentru că nu ţi se dă voie să te întorci. Că ai fugit cu inteligenţă de umilire şi de chinul veşnic prin inventarea unei poveşti despre cruţarea Păzitorilor de durerea de a-şi vâna propriii copii. Că toţi Nefilimii care colindă Pământul sunt dovada faptului că nici măcar nu ai încercat.

— Ce Nefilimi?

— Vorbeşti serios?

Iosia se uită la Raffe ca la un smintit.

— Sunt peste tot. Oamenii sunt îngroziţi să iasă noaptea din casă. Toţi servitorii povestesc că au văzut corpuri pe jumătate mâncate sau că grupul lor a fost atacat de Nefilimi.

Raffe clipeşte, are nevoie de o secundă ca să înţeleagă ce spune Iosia.

— Aceia nu sunt Nefilimi. Nu seamănă deloc cu Nefilimii.

— Scot sunete ca Nefilimii. Se hrănesc ca Nefilimii. Terorizează ca Nefilimii. Tu şi Păzitorii sunteţi singurii în viaţă care ştiţi cum ar trebui să arate. Şi nu sunteţi tocmai nişte martori credibili.

— Am văzut fiinţele astea şi nu sunt Nefilimi.

— Orice ar fi, îţi jur că ţi-ar fi mai uşor să îi vânezi până la ultimul decât să convingi masele că nu sunt Nefilimi. Ce altceva ar putea să fie?

Raffe îmi aruncă o privire pe furiş. Când răspunde, ţine ochii în podea.

— Nu am nicio idee. Noi i-am numit „demoni pitici”.

— Noi?

Iosia se uită la mine şi eu încerc să devin invizibilă lângă uşă.

— Tu şi Fiica ta a Omului?

Vocea lui e parţial acuzatoare, parţial dezaprobatoare.

— Nu-i cum crezi. Iisuse, Iosia. Haide. Ştii că aş fi ultimul care să facă asta, nu după ce s-a întâmplat cu Păzitorii mei, ca să nu mai zic de soţiile lor.

Raffe păşeşte pe dalele de marmură, măcinat de frustrare.

— În plus, acesta este ultimul loc unde să-mi arunci acuzaţia asta.

— Din câte ştiu, nimeni nu a întrecut limita aici, zice Iosia. Unii dintre băieţi spun că au făcut-o, dar sunt aceiaşi care spun că în zilele lor de glorie au ucis dragoni, cu mâinile şi cu aripile legate la spate, ca să fie o luptă corectă.

Albinosul trage apa iarăşi în cabina următoare.

— Ţie, pe de altă parte, ţie îţi va fi mai greu să convingi oamenii de... ştii tu. (Se uită la mine.) Trebuie să respingi propaganda împotriva ta cu propria campanie înainte de a încerca orice fel de revenire. Altfel, ai putea fi întâmpinat de o mulţime pusă pe linşat. Aşa că îţi sugerez să pleci pe prima ieşire.

— Nu pot. Am nevoie de un chirurg.

Iosia ridică din sprâncenele albe a mirare.

— Pentru ce?

Raffe se uită drept în ochii sângerii ai lui Iosia. Nu vrea să o spună cu voce tare. Haide, Raffe. Nu avem timp pentru delicateţuri psihologice. Ştiu că sunt nesimţitoare, dar cineva ar putea intra pe uşa aceea în orice clipă şi nici nu am ajuns să întrebăm măcar despre Paige. Sunt pe cale să deschid gura ca să spun ceva, când Raffe vorbeşte:

— Mi-au fost retezate aripile.

Acum, e rândul lui Iosia să se holbeze la Raffe.

— Retezate, cum?

— Retezate.

Chipul albinosului e transformat de şoc şi groază. E ciudat să vezi doi ochi atât de fioroşi umplându-se de milă. O reacţie mai înţelegătoare nu ar fi obţinut Raffe nici dacă i-ai fi spus că a fost castrat. Iosia deschide gura să spună ceva, apoi o închide ca şi când ar fi decis că-i un lucru prostesc. Se uită la sacoul lui Raffe prin care se iţesc aripile, apoi înapoi la faţa lui.

— Am nevoie de cineva care să mi le coasă la loc. Cineva suficient de bun ca să le pot folosi din nou.

Iosia se întoarce cu spatele la Raffe şi se sprijină de chiuvetă.

— Eu nu te pot ajuta.

În vocea lui se simte îndoiala.

— Nu trebuie decât să te interesezi, să faci prezentările.

— Rafael, numai medicul-şef poate face operaţii aici.

— Grozav. Asta înseamnă că misiunea ta e simplă.

— Medicul-şef este Lailah.

Raffe se uită la Iosia ca şi când ar spera că nu a auzit bine.

— Ea este singura care o poate face?

— Da.

Raffe îşi trece mâna prin păr, părând că ar vrea să şi-l smulgă.

— Tu mai eşti...?

— Da, spune Iosia fără chef, aproape ruşinat.

— O poţi convinge să o facă?

— Ştii că nu îmi permit să-mi pun grumazul la bătaie.

Albinosul începe să se plimbe evident agitat.

— Nu ţi-aş cere dacă aş avea altă variantă.

— Dar ai altă variantă. *Ei* au doctori.

— Asta nu e o variantă, Iosia. Mă ajuţi?

Iosia suspină apăsat, regretând în mod clar ce urmează să spună.

— Să văd ce pot să fac. Ascunde-te într-o cameră. Te voi găsi în vreo două ore.

Raffe dă din cap afirmativ. Iosia se întoarce ca să plece. Eu deschid gura să spun ceva, îngrijorată că Raffe a uitat de sora mea.

— Iosia, zice Raffe înainte să-mi rostesc întrebarea. Ce ştii despre copiii care sunt răpiţi de la oameni?

Iosia se opreşte în drum spre uşă. Faţa sa, văzută din profil, e încremenită. Prea încremenită.

— Ce copii?

— Cred că ştii ce copii. Nu trebuie să-mi spui ce se întâmplă. Vreau doar să ştiu unde sunt ţinuţi.

— Nu ştiu nimic despre asta.

Încă nu s-a uitat la noi. Stă înlemnit din profil, vorbeşte către uşă.

Zgomotul de dincolo de uşă se furişează înăuntru. Zumzetul petrecerii se sparge în frânturi de conversaţie când un cuplu de oameni se apropie de toaletă, apoi se scufundă în larma generală când ei părăsesc zona. Anunţul pus acolo se pare că opreşte eficient accesul.

— Bine, zice Raffe. Ne vedem în vreo două ore.

Iosia împinge uşa cu aerul că abia aşteaptă să iasă de acolo.

32.

Tot ce am auzit mă ameţeşte. Nici măcar îngerii nu ştiu de ce sunt aici. Asta înseamnă că mai pot fi convinşi să plece? Ar putea Raffe să fie cheia izbucnirii unui război civil între îngeri? Îmi forţez mintea ca să pricep strategiile politice îngereşti şi oportunităţile pe care acestea le-ar putea oferi.

Însă îmi pun în frâu gândurile. Pentru că nimic din toate asta nu mă va ajuta să o găsesc pe Paige.

— Ai vorbit cu el atâta timp şi ai pus doar o întrebare despre sora mea? îl mustru. El ştie ceva.

— Doar cât să fie precaut.

— De unde ştii? Nici nu l-ai forţat să-ţi dea informaţii.

— Îl cunosc. L-a speriat ceva. Pe moment, nu va spune mai mult. Iar dacă îi forţez mâna, chiar nu va mai spune nimic.

— Nu crezi că e implicat?

— În răpirea copiilor? Nu e stilul lui. Nu te îngrijora. Între îngeri e aproape imposibil să ţii un secret. Vom găsi pe cineva dispus să vorbească.

Porneşte spre ieşire.

— Chiar eşti arhanghel? şoptesc.

Îmi aruncă un surâs şăgalnic.

— Eşti impresionată?

— Nu, mint. Dar am câteva plângeri de făcut la adresa personalului tău.

— Vorbeşte cu secretara.

Ies după el ţintuindu-l cu o privire ucigătoare.

•

Imediat ce trecem de uşile duble ale clubului, ne găsim afară, în căldura zăpuşitoare şi zgomotul asurzitor. Străbatem foaierul răcoros de marmură către un rând de lifturi. Alegem calea lungă prin încăpere, mergem pe lângă pereţi, unde umbrele sunt mai adânci.

Raffe se opreşte puţin la tejgheaua de recepţie. În spatele ei stă un servitor blond îmbrăcat la costum, asemănător cu un robot, de parcă ar fi cu mintea în altă parte, asta până ne

apropiem de el. Atunci, chipul i se animă, peste el coboară masca profesională a afabilităţii.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

De aproape, zâmbetul lui pare puţin rigid. Ochii, deşi umili când îl priveşte pe Raffe, se răcesc când se uită la mine. Bravo lui. Nu-i place să lucreze pentru îngeri şi-i plac şi mai puţin oamenii care se gudură pe lângă ei.

— Dă-mi o cameră.

Nivelul de aroganţă al lui Raffe este acordat la maximum. Stă drept de spate, cât e de mare, şi, vorbind, nu se sinchiseşte să facă altceva decât să se uite vag la om. Fie vrea ca funcţionarul să fie destul de intimidat ca să nu pună întrebări, fie toţi îngerii se comportă aşa faţă de oameni, şi Raffe nu vrea să fie ţinut minte ca o excepţie. Bănuiesc că amândouă.

— Etajele superioare sunt ocupate complet, domnule. Ceva mai jos ar fi bine?

Raffe oftează ca şi când asta l-ar deranja.

— Fie.

Funcţionarul îmi aruncă o privire, apoi mâzgăleşte ceva într-un registru vechi. Îi înmânează lui Raffe o cheie şi spune că e de la camera 1712. Vreau să mai cer una pentru mine, dar mă răzgândesc şi nu deschid gura. Judecând după femeile care încearcă să găsească un înger care să le introducă în clădire, presupun că singurii oameni care au voie să se plimbe de capul lor sunt servitorii. Aşa că varianta de a cere o cameră doar pentru mine cade.

Funcţionarul mă priveşte şi spune:

— Puteţi urca cu liftul, domnişoară. Aici avem curent fără întreruperi. Singurul motiv pentru care folosim chei în locul cardurilor electronice este preferinţa stăpânilor.

Chiar i-a numit pe îngeri „stăpâni”? Îmi îngheaţă degetele la acest gând. În ciuda hotărârii de a o lua pe Paige şi-a o şterge naibii de aici, nu pot să nu mă întreb dacă nu pot să fac ceva pentru a da de pământ cu ticăloşii ăştia.

E adevărat că mă uluieşte faptul că ei controlează ceea ce odinioară a fost lumea noastră. Pot alimenta cu electricitate becurile şi lifturile şi pot asigura o aprovizionare continuă cu alimente rafinate. Presupun că poate fi magie. Asta pare o explicaţie la fel de bună ca oricare în zilele astea. Dar nu sunt

încă pregătită să arunc la coş secole de progres ştiinţific şi să încep să gândesc ca un ţăran din Evul Mediu.

Mă întreb dacă peste o generaţie oamenii vor presupune că totul în această clădire funcţionează pe bază de magie. Strâng din dinţi la acest gând. La asta au reuşit să ne reducă îngerii.

Arunc o privire la profilul perfect reliefat al lui Raffe. Niciun om nu ar putea arăta aşa bine. Un lucru în plus care să-mi amintească faptul că nu e unul dintre noi.

Când îmi feresc privirea, zăresc în treacăt chipul funcţionarului. Ochii lui se înseninează doar cât să îmi dea de ştire că aprobă expresia oţărâtă de pe chipul meu când îl privesc pe Raffe. Revenind la o expresie de politeţe profesionist şlefuită, îi spune lui Raffe să îl sune dacă are nevoie de ceva.

Holul scurt cu lifturi duce spre o zonă mare, deschisă. După ce apăs butonul liftului, arunc o ocheadă acolo. Deasupra mea sunt rânduri după rânduri de balcoane care urcă hăt până la tavanul boltit de sticlă.

Sus zboară în cerc îngeri, fac salturi scurte de la un etaj la altul. Un inel exterior de îngeri urcă în spirală în vreme ce un inel interior de îngeri coboară în spirală.

Presupun că procedează aşa pentru a evita coliziunile, se deplasează după un tipar asemănător cu cel al traficului uman, organizat, văzut din aer. Dar, în ciuda intenţiilor practice, efectul general este al unei desfăşurări impresionante de corpuri celeste înscrise într-un balet aerian atent coregrafiat. Dacă Michelangelo ar asista la acest spectacol la lumina zilei, cu razele de soare filtrându-se prin domul de sticlă, ar cădea în genunchi şi-ar picta până la orbire.

Se aude un piuit şi uşile liftului se deschid, iar eu îmi desprind ochii de la splendoarea de deasupra.

Raffe stă lângă mine şi îşi priveşte semenii zburând. Înainte să îşi ascundă ochii, zăresc în ei ceva ce ar putea fi disperare.

Sau dor.

Refuz să îmi fie milă de el. Refuz să simt orice pentru el, în afară de furie şi ură pentru lucrurile pe care semenii lui le-au făcut semenilor mei.

Însă ura nu apare.

În schimb, în mine se insinuează compasiunea. Oricât de diferiţi am fi, suntem în multe feluri spirite pereche. Suntem doar două persoane care se străduiesc să îşi refacă viaţa.

Dar apoi îmi amintesc că el nu este, de fapt, deloc o persoană.

Păşesc înăuntrul liftului. Are oglindă, lambriuri de lemn şi covor roşu, ca orice lift dintr-un hotel de lux care se respectă. Uşile încep să se închidă şi Raffe e încă afară, întinde mâna ca să le oprească.

— Ce este?

Se uită în jur cu reţinere.

— Îngerii nu urcă în lifturi.

Sigur că da; ei zboară până la etajul dorit. Îl apuc în joacă de încheieturile mâinilor şi-l răsucesc, chicotind ca să mă audă oricine ar putea fi atent la noi. Apoi, îl trag în paşi de dans în lift.

Apăs butonul pentru etajul şaptesprezece. Mi se întoarce stomacul de la mişcarea liftului, dar şi de la gândul că s-ar putea să trebuiască să evadez dintr-un loc aflat la aşa mare înălţime. Nici Raffe nu pare foarte în apele sale. Presupun că un lift ar putea semăna cu un sicriu de oţel pentru cineva obişnuit să zboare liber pe cer.

Când se deschide uşa, păşeşte repede afară. Din câte se pare, nevoia de a ieşi din cuşca aceea ca un coşciug e mai mare decât problema de-a fi văzut ieşind dintr-un lift.

Camera se dovedeşte a fi un apartament în toată puterea cuvântului, cu dormitor, sufragerie şi bar. Totul e din marmură şi piele moale, covorul e pufos şi geamurile, panoramice. Cu două luni în urmă, priveliştea ar fi fost răpitoare. San Francisco în toată gloria.

Acum, imaginea dezastrului carbonizat mă face să îmi dea lacrimile.

Merg spre fereastră ca o somnambulă. Mă sprijin de sticla rece cu fruntea şi palmele, la fel cum m-aş sprijini de lespedea funerară a tatei.

Colinele arse sunt pline de clădiri povârnite, ca nişte dinţi stricaţi înfipţi într-un maxilar carbonizat. Haght-Ashbur, Mission, North Beach, South of Market, Parcul Golden Gate, toate au dispărut. Ceva se rupe în adâncul meu, ca sticla spartă sub picior.

Ici şi colo, vălătuci de fum negru se întind spre cer aidoma degetelor unui om care se îneacă şi mai face o ultimă încercare de a se salva.

Totuşi, sunt zone care nu par arse complet, zone care ar putea adăposti comunităţi restrânse de cartier. San Francisco este cunoscut pentru cartierele sale. E posibil ca unele să fi supravieţuit atacului asteroizilor, incendiilor, raidurilor şi bolii?

Raffe închide draperiile pe după mine.

— Nu ştiu de ce le-au lăsat deschise.

Eu ştiu. Menajerele sunt oameni. Vor să saboteze această iluzie a civilizaţiei. Vor să se asigure că nimeni nu va uita vreodată ce au făcut îngerii. Şi eu aş fi lăsat draperiile deschise.

Pe când mă desprind de la fereastră, Raffe tocmai pune receptorul în furcă. Are umerii prăbuşiţi, pare că în sfârşit l-a prins oboseala din urmă.

— De ce nu te duci la duş? Am comandat ceva de mâncare.

— Room service? Chiar e aievea locul ăsta? Acum e iadul pe Pământ şi voi comandaţi mâncare prin room service?

— Vrei să mănânci sau nu?

Ridic din umeri.

— Păi, vreau.

Nici măcar nu mă simt ruşinată de dubla măsură. Cine ştie când voi mai pune ceva în gură?

— Şi sora mea?

— La timpul cuvenit.

— Nu am timp şi nici ea nu are.

Şi nici tu. Cât timp mai avem până ce luptătorii pentru libertate vor ataca sălaşul?

Oricât aş vrea ca Rezistenţa să lovească tagma îngerilor cât va putea de tare, gândul că Raffe ar putea fi prins în atac îmi întoarce stomacul pe dos. Sunt tentată să îi spun despre prezenţa aici a luptătorilor din Rezistenţă, dar îmi reprim gândul imediat. Mă îndoiesc că ar sta cu mâinile în sân şi n-ar declanşa alarma printre ai săi, cum n-aş sta nici eu dacă aş şti că îngerii urmează să atace tabăra Rezistentei.

— Bine, domnişoară Timpul e Scurt, unde ai vrea să căutăm prima dată? Să începem cu etajul opt sau cu douăzeci şi unu? Ce spui de acoperiş ori de garaj? Poate îl întrebi pe funcţionarul de la recepţie unde o ţin. În acest district sunt şi alte clădiri intacte. Poate ar trebui să începem cu una dintre ele. Ce crezi?

Sunt îngrozită să descopăr că hotărârea mea se topeşte în lacrimi. Ţin ochii larg deschişi ca să-i împiedic să coboare în pământ. Refuz să plâng în faţa lui Raffe.

Vocea lui devine mai blândă.

— Va fi nevoie de timp pentru a o găsi, Penryn. Dacă vom fi curaţi, vom fi mai greu de remarcat, iar dacă vom fi sătui vom avea mai multă forţă să o căutăm. Dacă nu îţi place, uşa este acolo. Eu voi face duş şi voi mânca până cauţi tu.

Porneşte spre toaletă.

Oftez.

— Fie.

I-o iau înainte spre baie, înfigându-mi tocurile în covor la fiecare pas.

— Fac eu duş prima.

Am totuşi prezenţa de spirit să nu trântesc uşa după mine.

Toaleta este o afirmare mută a luxului îmbrăcat în piatră fosilă şi alamă. Jur că e mai mare decât fosta mea casă. Stau sub jetul fierbinte de apă şi las mizeria să se scurgă de pe mine. Niciodată nu am crezut că un duş fierbinte şi spălarea părului pot fi un lux atât de mare.

În lungile minute sub biciul apei, aproape că pot uita cât de mult s-a schimbat lumea şi mă pot preface că am câştigat la loterie şi că stau peste noapte într-un penthouse din oraş. Gândul nu îmi aduce la fel de multă alinare ca amintirea vieţii în căsuţa noastră de suburbie dinainte să ne mutăm. Pe-atunci, tata încă se mai îngrijea de noi şi Paige nu-şi pierduse încă picioarele.

Mă învelesc într-un prosop pufos mare aproape cât o pătură. Din lipsă de altceva mai bun, îmi trag pe mine tot rochia mulată, dar decid că pantofii cu toc cui pot rămâne în colţ până ce voi avea nevoie de ei.

Când ies din baie, văd pe masă o tavă cu mâncare. Dau fuga la ea şi ridic capacul boltit. Costiţe dezosate scufundate în sos, spanac pasat, piure de cartofi şi o felie generoasă de tort de ciocolată. Mirosul aproape că mă face să leşin de plăcere.

Muşc mai întâi şi mă aşez mestecând. Probabil că mâncarea asta are un conţinut uluitor de mare de grăsimi. În zilele de altă dată, aş fi încercat să nu mă apropii de ea, decât poate de tortul de ciocolată, dar în lumea hranei de pisici şi a tăiţeilor uscaţi, mi-aş da viaţa pentru masa asta. E cea mai bună mâncare din câte îmi amintesc că am avut vreodată în faţă.

— Te rog să nu aştepţi după mine, zice Raffe uitându-se cum mă îndop. În drum spre baie, muşcă din tort.

— Nu-ţi face griji, bolborosesc după el cu gura plină.

Pe când se întoarce, am înfulecat toată mâncarea ce-mi revine şi mă abţin cu greu să nu fur şi dintr-a lui. Îmi smulg ochii de la festin ca să mă uit la el.

Imediat ce îl văd, uit complet de mâncare.

Stă în pragul băii şi aburii plutesc languros în jurul său, e gol cu excepţia unui prosop strâns lejer în jurul şoldurilor. Picături de apă stau agăţate de pielea lui ca diamantele într-un vis. Efectul combinat al luminii blânde venind din spate şi aburii care îi învăluie şerpeşte muşchii creează impresia unui zeu mitologic al apei venit să ne viziteze lumea.

— Să ştii că poţi mânca tot, spune.

Clipesc de câteva ori, încerc să înţeleg ce zice.

— M-am gândit că ar fi bine să ne ghiftuim cât mai putem.

Se aude o bătaie în uşă.

— Asta e comanda mea.

Porneşte spre living.

A spus că ambele porţii din faţa mea îmi aparţin. Corect. Sigur că el ar vrea să aibă mâncarea caldă. De ce să o lase să se răcească până face duş? Aşa că probabil a comandat pentru mine, apoi pentru el cu puţin înainte să intre la duş. Desigur.

Îmi întorc atenţia la mâncare şi încerc să îmi amintesc cât de mult am râvnit la ea cu doar o clipă în urmă.Mâncare. Aşa-i, mâncare. Vâr în gură o bucată mare din costiţă. Sosul cremos aminteşte tandru de trufandalele pe care odinioară le luam de-a gata.

Mă duc în living şi vorbesc cu gura plină.

— Eşti un geniu fiindcă ai comandat aşa multă...

Albinosul, Iosia, intră în încăpere alături de cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea. În sfârşit am ocazia să văd de aproape o femeie înger. Trăsăturile ei sunt atât de fine şi de delicate, că-mi este imposibil să nu mă holbez. Arată ca şi când ea ar fi inspiraţia pentru Venus, Zeiţa Iubirii. Părul lung până la brâu scânteiază în lumină când se mişcă, asortându-se cu penele aurii de pe aripi.

Ochii ei albastru-pal ar fi imaginea perfectă a inocenţei şi a tuturor lucrurilor frumoase, doar că în spatele lor pândeşte ceva. Ceva ce sugerează că ea ar trebui să fie pretendentul principal pentru funcţia supremă.

Ochii aceia mă evaluează de sus până jos, de la părul ud şi sârmos şi până la degetele picioarelor mele goale.

Îmi dau seama că am exagerat cu entuziasmul când mi-am îndesat bucata de carne în gură. Am obrajii umflaţi şi abia îmi pot ţine buzele lipite în timp ce mestec cât pot de repede. Carnea nu poate fi înghiţită nemestecată. Nici părul nu mi l-am pieptănat, de fapt, nici nu l-am uscat, ci m-am năpustit asupra mâncării, aşa încât acum atârnă greu şi picură pe rochia mea roşie. Ochii ei arieni văd toate astea şi mă judecă.

Raffe îmi aruncă o privire şi îşi atinge obrazul cu degetul. Îmi dau cu mâna peste faţă. Când o privesc, e mânjită cu sos de carne. Grozav.

Femeia întoarce ochii spre Raffe. Am fost trecută la index. Se uită lung şi la el, cum bea seminud, la umerii musculoşi, la părul ud. Se întoarce scurt spre mine, acuzator.

Se apropie de Raffe şi îşi lasă degetele să alunece în jos pe pieptul lui strălucitor.

— Deci, chiar eşti tu.

Are vocea catifelată ca un shake de îngheţată. Un shake care ascunde cioburi de sticlă.

— Unde ai fost atâta timp, Raffe? Şi ce ai făcut ca să meriţi să-ţi fie retezate aripile?

— Le poţi coase la loc, Lailah? întreabă Raffe neclintit.

— Drept la subiect, zice Lailah, îndreptându-se spre fereastra panoramică. Îţi fac loc în programul meu aglomerat în ultima clipă şi tu nici nu mă întrebi de sănătate?

— Nu am timp pentru jocuri. O poţi face, da sau nu?

— Teoretic, da. Presupunând că toate astrele se vor alinia, desigur. Şi sunt multe astre care trebuie să se alinieze pentru reuşita asta. Dar întrebarea adevărată este: de ce aş face-o?

Dă draperiile deoparte, şocându-mi iarăşi ochii cu imaginea panoramică a oraşului distrus.

— După atâta timp, nu există deloc şansa să fi fost ispitit să treci de partea adversă? De ce să ajut un înger căzut?

Raffe se duce la tejghea, unde se află sabia sa. O scoate din teacă, reuşind să facă asta într-un fel neamenințător, lucru destul de greu ţinând seama de faptul că are tăiş dublu. O aruncă în aer şi o prinde de mâner. O introduce înapoi în teacă în timp ce o ţintuieşte pe Lailah cu o privire interogativă.

Iosia încuviinţează din cap.

— Bine. Sabia nu l-a respins.

— Nu înseamnă că nu o va face, zise Lailah. Uneori rămân loiale mai mult decât ar trebui. Nu înseamnă...

— Înseamnă tot ceea ce trebuie să însemne, spune Raffe.

— Nu am fost făcuţi să fim singuri, ripostează Lailah. La fel cum nici lupii nu au fost făcuţi să fie solitari. Niciun înger nu poate suporta o asemenea singurătate mult timp, nici măcar tu.

— Sabia mea nu m-a respins. Am terminat discuţia.

Iosia îşi drege glasul.

— Apropo de aripile acelea?

Lailah îl săgetează pe Raffe cu privirea.

— Nu am amintiri plăcute legate de tine, Raffe, în caz că ai uitat. După atâta timp, apari iarăşi în viaţa mea fără nicio veste. Şi îmi dai comenzi. Mă insulţi etalându-ţi jucăria umană în faţa mea. De ce să fac asta pentru tine în loc să dau alarma şi să-i anunţ pe toţi că ai avut tupeul să te întorci?

— Lailah, spune Iosia cu nervozitate. Vor şti că eu l-am ajutat.

— Nu te-aş amesteca în povestea asta, Iosia, spune Lailah. Ei, Raffe? Nu te aperi? Nu implori? Nu mă flatezi?

— Ce vrei? întreabă Raffe. Spune care-i preţul.

Sunt aşa obişnuită ca el să domine situaţia, aşa obişnuită cu mândria şi controlul său, încât îmi e greu să îl văd în starea aceasta. Încordat şi sub puterea cuiva care se comportă ca o iubită dispreţuită. Cine spune că fiinţele celeste nu pot fi meschine?

Ochii ei alunecă spre mine de parcă ar vrea să spună că preţul este viaţa mea. Apoi se uită înapoi la Raffe, cântărindu-şi opţiunile. Cineva bate la uşă.

Lailah se crispează, panicată. Iosia arată de parcă tocmai ar fi fost condamnat să ardă în Iad.

— E doar mâncarea mea, spune Raffe.

Deschide uşa înainte ca ceilalţi să se poată ascunde.

În prag stă Soc-Smoc, cu un aer profesional şi detaşat, deşi ne vede pe toţi din prima. Încă poartă livreaua de valet, cea cu sacou lung şi mănuşi albe. Lângă el este un cărucior pe care se află o tavă cu capac boltit de argint şi tacâmuri aşezate pe un şervet împăturit. Încăperea se umple din nou cu mirosuri de carne caldă şi legume proaspete.

— Unde doriţi să o pun, domnule? întreabă Soc-Smoc. Nu trădează niciun semn de recunoaştere, nu pare să bage în seamă faptul că Raffe este aproape gol.

— O iau eu.

Raffe preia tava. Nici el nu dă semne de recunoaştere. Poate că Raffe nici nu i-a remarcat pe gemeni în tabără. Pe de altă parte, fără îndoială că gemenii l-au remarcat pe Raffe.

Când uşa se închide, Soc-Smoc se înclină, dar ochii lui nu se desprind nicio clipă de la scena din odaie. Sunt sigură că memorează fiecare detaliu, fiecare chip.

Raffe nu se întoarce cu spatele la el ca să-şi arate cicatricele, aşa că Soc-Smoc ar putea să îl creadă mai departe om. Deşi mă întreb dacă l-a văzut pe Raffe la club cu aripile expuse prin tăieturile din sacou. Oricum ar fi, oamenii lui Obi nu pot fi fericiţi că cei doi „oaspeţi" evadaţi din tabăra lor au ajuns în compania îngerilor, în sălaş. Mă întreb dacă ar fi să deschidă Raffe brusc uşa acum, l-ar găsi pe Soc-Smoc cu urechea lipită de ea?

Lailah se relaxează puţin şi se aşază pe un scaun de piele, ca o regină care-şi ocupă tronul.

— Apari neinvitat, ne mănânci mâncarea, te faci comod în locul nostru ca un şobolan şi ai tupeul să mai ceri ajutor?

Am vrut să-mi ţin gura. Să-şi primească înapoi aripile e la fel de important pentru Raffe cum este să o salvez pePaige pentru mine. Dar să o văd cum se tolăneşte în faţa vederii panoramice a oraşului distrus e prea mult pentru mine.

— Nu e mâncarea voastră şi nici hotelul nu-i al vostru.

Scuip cuvintele de-a dreptul.

— Penryn, zice Raffe pe un ton de avertizare în timp ce pune tava pe bar.

— Şi nu ne insulta şobolanii.

Strâng tare pumnii şi simt urmele unghiilor în palme.

— Au dreptul să fie aici. Spre deosebire de voi.

Tensiunea e aşa sufocantă, încât mă mir că mai pot respira. Este foarte posibil să fi sabotat şansele lui Raffe de a-şi primi aripile înapoi. Ariana pare că e pregătită să mă rupă în două.

— Bine, spune Iosia pe un ton liniştitor. Să ne calmăm puţin şi să ne concentrăm asupra a ceea ce este important.

Dintre toţi, el arată cel mai cu adevărat malefic, cu ochii sângerii şi tot restul de-un alb nenatural. Însă aspectul nu este tot.

— Lui Raffe îi trebuie aripile înapoi. Acum, e nevoie doar să aflăm cu ce se poate alege Frumoasa Lailah din treaba asta şi toţi vom fi fericiţi. Doar asta contează, nu?

Se uită la fiecare dintre noi în parte. Vreau să îi spun că eu nu voi fi fericită, dar am spus deja destule.

— Grozav, deci Lailah, spune Iosia. Ce putem face ca să fii fericită?

Lailah clipeşte afectat.

— O să mă gândesc eu la ceva.

Nu am nicio îndoială că ştie deja preţul. De ce face pe preţioasa?

— Vino în laboratorul meu peste o oră. Am nevoie de ora asta ca să mă pregătesc. Am nevoie de aripi acum.

Raffe ezită ca un om pe cale să semneze o înţelegere cu diavolul. După care se duce înapoi în dormitor, lăsându-mă sub privirile lui Lailah şi Iosia.

La naiba cu asta! Mă duc după Raffe. Îl găsesc în baie, înfăşoară aripile în prosoape.

— Nu am încredere în ea, spun.

— Te pot auzi.

— Nu-mi pasă.

Mă sprijin de canatul uşii.

— Ai o idee mai bună?

— Şi dacă îţi ia aripile şi pleacă?

— Mă voi preocupa de asta atunci.

Pune o aripă deoparte şi începe să o înfăşoare pe cealaltă într-un prosop identic, mare cât un cearşaf.

— Atunci nu vei mai avea niciun atu.

— Nici acum nu am.

— Ai aripile.

— Şi ce să fac cu ele, Penryn? Să le pun pe perete? Îmi sunt inutile, dacă nu mi le coase înapoi pe spate.

Raffe netezeşte cu palma cele două legături care conţin aripile. Închide ochii.

Mă simt ca o ticăloasă. Fără îndoială că este un moment greu pentru el, nu e nevoie să îi adâncesc eu îndoielile.

Iese pe uşă, alunecând pe lângă mine. Eu rămân în baie până ce aud uşa din faţă închizându-se după cei doi îngeri.

33.

Mă uit ţintă la geamurile întunecate care dau spre oraşul ars.

— Vorbeşte-mi despre Mesager.

E prima dată când am ocazia de a încerca să pricep ceva din discuţia de mai devreme cu Iosia.

— Dumnezeu îi dă ordinele lui Gabriel. El este Mesagerul. Apoi Gabriel ne spune celorlalţi ce vrea Dumnezeu.

Raffe ia o lingură plină de piure de cartofi reîncălzit.

— În orice caz, aşa e în teorie.

— Iar Dumnezeu nu vorbeşte cu niciun alt înger?

— În mod sigur, nu cu mine.

Raffe taie o bucată de friptură în sânge.

— Pe de altă parte, eu nu am fost foarte popular în ultimul timp.

— Ţie nu ţi-a vorbit niciodată?

— Nu. Şi mă îndoiesc că o va face vreodată.

— Dar din ce a spus Iosia părea că tu ai putea fi următorul Mesager.

— Mda, dar nu crezi că asta ar fi cea mai mare glumă? Nu e imposibil, totuşi. Teoretic vorbind, sunt în baza de selecţie.

— De ce ar fi o glumă?

— Pentru că, domnişoară curioasă, eu sunt agnostic.

Am avut o mulţime de surprize în ultimele două luni, dar aceasta aproape mă dă pe spate.

— Eşti... agnostic?

Caut la el semne că glumeşte.

— Adică nu eşti convins de existenţa lui Dumnezeu?

E cât se poate de serios.

— Cum e posibil aşa ceva? Doar eşti înger, pentru numele lui Dumnezeu!

— Şi?

— Şi eşti o creatură a lui Dumnezeu. El te-a creat.

— Se presupune că v-a creat şi pe voi. Nu sunt unii dintre voi nesiguri de existenţa lui Dumnezeu?

— Păi, da, dar cu noi nu vorbeşte. Adică, cu mine nu vorbeşte.

Îmi vine în gând mama.

— Bine, recunosc că sunt unii oameni care susţin că vorbesc cu Dumnezeu sau viceversa. Dar cum ar trebui să ştiu eu dacă asta e adevărat?

Mama nici măcar nu vorbeşte cu Dumnezeu în engleză, ci într-o limbă născocită de ea, pe care doar ea o pricepe. Credinţa ei religioasă e fanatică. Mai exact, credinţa ei în diavol este fanatică.

Eu? Nici măcar acum, cu îngerii ăştia şi toate celelalte, tot nu pot să cred în Dumnezeul ei. Deşi recunosc că noaptea târziu îl aud cumva pe Diavolul ei. Una peste alta, presupun că asta tot agnostică înseamnă că sunt. Din câte se ştie, îngerii aceştia ar putea să fie doar o specie extraterestră venită dintr-o altă lume care încearcă să ne păcălească să ne predăm fără a opune rezistenţă. Nu ştiu şi mă aştept să nu ştiu niciodată nimic despreDumnezeu, îngeri sau majoritatea întrebărilor vieţii. Şi am acceptat asta.

Dar acum am găsit un înger agnostic.

— Îmi dai dureri de cap.

Mă aşez la masă.

— Cuvântul Mesagerului este acceptat drept cuvânt al lui Dumnezeu. Îl respectăm. Aşa am făcut mereu. Dacă fiecare dintre noi crede sau nu în el... dacă Mesagerul însuşi crede sau nu în el... asta e altă poveste.

— Aşadar, dacă următorul Mesager spune să exterminaţi toţi oamenii rămaşi doar pentru că aşa are el chef, atunci îngerii s-ar supune?

— Fără întrebări.

Începe să roadă ultima bucată de friptură.

Încep să rumeg ideea aceasta în vreme ce Raffe se ridică pentru a se pregăti de intervenţia chirurgicală.

Îşi ia rucsacul. E învelit în prosoape albe pentru a da impresia că aripile sunt adunate sub sacou.

Mă ridic ca să îl ajut să îşi ajusteze haina.

— Nu vei trezi bănuieli cu asta?

— Unde merg eu nu vor fi mulţi martori.

Se duce la uşa din faţă şi se opreşte.

— Dacă nu mă întorc până în zori, caută-l pe Iosia. Te va ajuta el să ieşi din sălaş.

Ceva tare mi se strânge vârtos în piept.

Nici măcar nu ştiu unde se duce. Probabil la un felcer de pe o alee dosnică unde se lucrează cu ustensile murdare într-o lumină săracă.

— Stai.

Arăt spre sabia de pe tejghea.

— Cum rămâne cu ea?

— Nu-i vor plăcea toate bisturiele şi acele care mă vor înconjura. Nu mă poate ajuta pe masa de operaţie.

Mi se strânge stomacul la gândul că el va sta întins, neajutorat, pe o masă, înconjurat de îngeri ostili. Ca să nu mai zic despre posibilitatea unui atac al Rezistenţei în timpul operaţiei.

Să îl avertizez?

Şi să risc să-şi anunţe semenii? Vechii săi prieteni şi soldaţi loiali?

Ce ar face, dacă ar şti, totuşi? Ar anula operaţia şi ar renunţa la singura speranţă de a-şi recupera aripile? Nicio şansă.

Raffe iese pe uşă fără o vorbă de avertizare din partea mea.

34.

Nu ştiu ce să fac, aşa că mă plimb fără ţintă.

Sunt prea ambalată ca să gândesc limpede. Mintea îmi e o încâlceală de gânduri: ce s-o fi întâmplând cu Paige, cu mama, cu Raffe şi cu luptătorii pentru libertate?

Pentru cât timp pot să mănânc şi să dorm şi să mă odihnesc în lux în vreme ce Paige este undeva în apropiere? În ritmul ăsta, ar putea trece săptămâni până să aflăm un indiciu legat de ea. Îmi doresc doar să fie ceva ce să pot face în loc de a aştepta aici neputincioasă până ce Raffe îşi face operaţia.

Din ce am văzut, oamenii nu au voie nicăieri în sălaş fără a fi însoţiţi de un înger.

Decât dacă sunt servitori...

Înlătur gândurile aiuristice, printre care cum ar fi să atac un servitor de talia mea pentru a-i fura hainele. Asta poate că funcţionează în filme, însă probabil că aş condamna pe cineva să moară de foame dacă este alungat din sălaş. N-oi fi fiind eu de acord cu faptul că oamenii lucrează pentru îngeri, însă cine sunt eu să judec modul în care alege cineva să supravieţuiască în timpul acestei crize?

Ridic receptorul şi comand o sticlă de şampanie din meniul de room service. Mă gândesc să îl cer pe Soc-Smoc, dar hotărăsc să las asta în seama întâmplării, pentru moment.

În Lumea Dinainte, legea nici nu mi-ar permite să beau alcool, cu atât mai puţin să comand o sticlă de şampanie care să-mi fie adusă într-un apartament de hotel care costă o mie de dolari pe noapte. Păşesc apăsat, evaluând toate scenariile posibile. Tocmai când sunt convinsă că mai am puţin şi voi face cărare în covor, cineva bate la uşă.

Te rog, te rog să fie Soc-Smoc.

Deschid uşa şi văd în faţă o femeie cu faţă de şoricel. Ochii negri privesc intens de sub o chică de păr castaniu tapat. Sunt aşa dezamăgită, că simt gustul metalic-înţepător al dezamăgirii pe limbă. Sunt aşa frustrată că nu a venit Soc-Smoc, încât mă gândesc serios să o atac şi să îi iau uniforma alb cu negru. Poartă o fustă lungă şi neagră şi o bluză albă, apretată, pe sub o

livrea neagră cu o croială care seamănă cu un frac pentru femei. E puţin mai mare decât mine, dar nu cu mult.

Deschid uşa şi îi fac semn să intre. Se duce la măsuţa pentru cafea şi lasă tava jos.

— Ai familie? întreb.

Se întoarce şi se uită la mine ca un iepure speriat. Dă din cap că da, iar părul tapat îi cade peste ochi.

— Le poţi pune o pâine pe masă muncind aici?

Aprobă iarăşi fără cuvinte şi în ochi îi apare o expresie de îngrijorare. Cu două luni în urmă poate că a fost o persoană inocentă, dar asta a fost acum o viaţă. Inocenţa din ochii ei dispare mult prea repede. Fata aceasta a trebuit să se lupte pentru a obţine acest serviciu şi, după figura ei înnegurată, a trebuit să se lupte şi ca să îl păstreze.

— Câţi sunteţi care faceţi livrări prin room service?

— De ce?

— Sunt doar curioasă.

Mă gândesc să îi spun că mă interesează Soc-Smoc, dar nu vreau să îi periclitez misiunea. Sunt prea multe lucruri pe care nu le înţeleg despre societatea îngerilor şi organizarea servitorilor ca să încep să arunc cu nume în stânga şi în dreapta.

— Vreo şase.

Ridică dintr-un umăr şi, când porneşte înapoi spre uşă, precaută, nu îşi ia ochii de la mine.

— Faceţi livrările cu schimbul?

Încuviinţează din cap. Aruncă o ocheadă spre uşa dormitorului, întrebându-se probabil unde este îngerul meu.

— Te sperii?

O spun intenţionat pe un ton lugubru. Fata întoarce repede ochii la mine. Dau să o atac ca un vampir cu o expresie înfometată pe figură. Acţionez sub impulsul momentului, dar îmi dau seama că o sperii. Cred că asta e mai bine decât să râdă de mine, pentru cum mă comport.

Cască ochii când mă apropii de ea. Trage de clanţă şi pleacă aproape în fugă.

Sper că asta o va opri să mai facă livrări în camera mea. Mai trebuie să comand cel mult cinci lucruri.

Se dovedeşte că trebuie să mai comand doar două până ca Soc-Smoc să apară în pragul uşii cu o felie mare de cheesecake.

Închid repede uşa după el şi mă sprijin de ea de parcă asta l-ar forţa să mă ajute.

Primul lucru care vreau să îl întreb este când va avea loc atacul. Însă el m-a văzut în compania îngerilor şi mă tem că mă va considera o ameninţare dacă încep să pun întrebări despre planurile lor de atac. Aşa că rămân la lucrurile de bază.

— Ştii unde îi ţin pe copii?

Nu cred că vorbesc pe un ton foarte ridicat, însă el tot loveşte cu mâna în jos, făcându-mi semn să cobor vocea. Aruncă o ocheadă spre dormitor.

— Au plecat, şoptesc. Te rog să mă ajuţi. Trebuie să o găsesc pe surioara mea.

Mă fixează cu privirea destul de mult ca să mă simt incomodată. Apoi scoate un pix şi un carneţel, genul pe care chelnerii îl folosesc pentru a lua comanda. Mâzgăleşte ceva pe hârtie şi mi-o pasează. Pe bilet scrie: *Pleacă acum, cât timp mai poţi.*

Întind mâna după pix şi scriu pe aceeaşi foaie de hârtie. Cu câteva luni în urmă, ar fi fost un lucru normal să folosesc o altă bucată de hârtie pentru un bilet nou, dar acum hârtia pe care o avem ar putea să fie ultima pe care o vom mai avea vreodată. *Nu pot. Trebuie să-mi salvez sora.*

El scrie: *Atunci, vei muri.*

Îţi pot spune despre ei lucruri pe care probabil nu le ştii.

Ridică din sprâncene întrebător.

Ce pot să spun şi să-i stârnească interesul? *Sunt în plină agitaţie politică. Nu ştiu de ce sunt aici.*

El scrie: *Câţi*?

Nu ştiu.

Arme?

Nu ştiu.

Plan de atac?

Îmi muşc buza. Nu ştiu nimic cu relevanţă directă pentru strategia lor militară, adică exact ceea ce îl interesează pe el.

— Te rog, ajută-mă, şoptesc.

Mă priveşte lung. Ochii lui sunt reci, lipsiţi de orice emoţie, o combinaţie ciudată cu faţa rozalie, pistruiată. Nu am nevoie de acest spion cu inimă de gheaţă. Eu am nevoie de Soc-Smoc cel sociabil, care spune glume şi te face să te simţi bine.

Scriu: *Îmi eşti dator, ţi-aminteşti*?Îi zâmbesc cu jumătate de gură, încerc să îl readuc în persoana geamănului jucăuş pe care l-am cunoscut în tabără. Şi reuşesc, oarecum. Peste chip i se aşterne o expresie mai blândă, probabil îşi aminteşte lupta fetelor. Mă întreb cât de mare a fost dezastrul de după. Oare i-au lăsat în pace demonii după ce am plecat noi?

Scrie: *Te duc unde cred că sunt copiii. Dar de acolo eşti pe cont propriu.*

Sunt aşa bucuroasă, că îl îmbrăţişez.

— Vă mai pot servi cu ceva, domnişoară?

Înclină din cap spre mine, îmi dă ghes să mai comand ceva.

— O, da. Ce spui de... un baton de ciocolată?

Ciocolăţelele lui Paige încă sunt pe fundul rucsacului din maşină. Aş da orice ca să îi pot oferi ciocolată imediat ce o voi vedea.

— Desigur, spune şi scoate o brichetă şi aprinde hârtia pe care am scris amândoi. Vi-l pot aduce imediat, domnişoară.

Flăcările consumă repede bileţelul, lasă în urmă doar bucle de cenuşă şi miros de hârtie arsă.

Dă drumul la apă în chiuveta de la bar, aruncă acolo biletul ars şi aşteaptă până dispar toate urmele de cenuşă. Apoi ia furculiţa de pe tavă şi îşi îndeasă în gură o bucată uriaşă de cheesecake. Îmi face cu ochiul şi pleacă, arătându-mi palma desfăcută în semn de: Stai aici.

Mai rod puţin covorul, umblând în cerc până se întoarce. Mă gândesc la refuzul său de a vorbi cu voce tare şi de a spune care e misiunea lui aici.

Ţinând cont de grosimea pereţilor, dar şi de gălăgia din sălaş, treaba cu scrisul pe hârtie pare o măsură de precauţie exagerată. Cred că Raffe m-ar fi avertizat dacă ceea ce vorbeam în cameră putea fi auzit. Dar presupun că oamenii lui Obi nu au la dispoziţie un înger ca să le spună dacă vorbesc prea tare. În ciuda tuturor spionilor şi contactelor lui Obi, este posibil ca eu să ştiu mai multe despre îngeri decât ei.

Când se întoarce, Soc-Smoc aduce o uniformă de servitor şi un baton mare de ciocolată cu lapte şi arahide. Mă schimb în hainele alb cu negru cât pot de repede. Mă bucur să văd că încălţările sunt nişte saboţi practici, cu talpă moale, făcuţi pentru chelneriţe, care stau toată ziua în picioare. Saboţi în care pot să alerg. Lucrurile arată bine.

Când Soc-Smoc scoate iarăşi carneţelul, îi spun că îngerii nu ne pot auzi. Îmi aruncă o privire neîncrezătoare chiar şi după ce îl liniştesc din nou. Când iau în mână sabia lui Raffe, spaima îl face în cele din urmă să vorbească.

— Ce naiba-i aia?

Vorbeşte încet, dar măcar vorbeşte. Soc-Smoc se holbează la sabie în timp ce eu îmi leg teaca la spate.

— Timpuri periculoase, Soc-Smoc. Fiecare fată trebuie să aibă o sabie la ea.

Sunt nevoită să o leg cu susul în jos şi într-un unghi care să se potrivească pe spatele meu fără ca mânerul să-mi iasă prin păr.

— Aia seamănă cu o sabie de înger.

— Evident nu e, altfel nu aş putea să o ridic, nu?

Aprobă din cap.

— Adevărat.

E prea multă convingere în vocea sa pentru un om care nu a încercat niciodată să ridice personal o astfel de sabie. Dimpotrivă, bănuiala mea este că a făcut-o şi nu o singură dată.

Încerc cureluşa de piele din jurul gărzii ca să mă asigur că o pot desface cu uşurinţă pentru a scoate sabia cu o singură mână.

Soc-Smoc încă se uită la mine cu puţină suspiciune, de parcă ar şti că mint cu privire la ceva ce nu reuşeşte să identifice bine.

— Ei bine, presupun că face mai puţin zgomot decât o armă de foc. Dar unde ai găsit tu aşa ceva?

— Într-o casă. Proprietarul probabil era colecţionar.

Îmi trag pe mine sacoul scurt care completează uniforma. Îmi vine puţin mare, aşa că atârnă bine peste sabia întoarsă cu capul în jos. Nu-i acoperă complet mânerul, însă la o inspecţie de rutină îşi va face treaba. Spatele meu nu arată întrutotul normal, dar e bine şi aşa. Părul lung reuşeşte să ascundă unele dintre formele nenaturale.

Soc-Smoc îşi doreşte în mod evident să mă interogheze cu privire la sabie, însă nu pare să găsească întrebările corecte. Îi fac semn să deschidă drumul.

•

În vreme ce străbat mulţimea din antreu, cel mai greu îmi este să-mi amintesc cum să mă comport normal. Sunt mult prea conştientă de mânerul sabiei care-mi atinge încet şi ritmic şoldul în timp ce păşesc. Îmi doresc doar să mă afund în umbră şi să

dispar. Totuşi, îmbrăcaţi în uniformă de servitori, suntem invizibili atâta timp cât ne comportăm după cum e de aşteptat.

Singurii care par să ne observe vag sunt ceilalţi servitori. Din fericire, aceştia nu au nici timp şi nici energie să ne acorde toată atenţia lor. Petrecerea s-a dezlănţuit de-acum, iar servitorii trebuie să alerge, de-a dreptul, ca să nu rămână cu servitul în urmă.

Singura persoană care se uită atent la mine este recepţionerul din tura de noapte care ne-a înregistrat cazarea. Când ochii lui privesc într-ai mei şi văd în el lumina recunoaşterii trăiesc o clipă de nelinişte. Mă uit la Soc-Smoc. Cei doi schimbă o privire. Apoi recepţionerul se întoarce la hârtiile lui ca şi când nu ar fi văzut nimic neobişnuit.

— Aşteaptă aici, spune Soc-Smoc şi mă lasă în umbră până ce el se duce la recepţie.

Mă întreb câţi membri ai Rezistenţei s-au infiltrat în sălaş.

Vorbesc puţin, după care Soc-Smoc se duce spre ieşire şi îmi face semn să-l urmez. A grăbit pasul, merge mai hotărât decât înainte.

Sunt puţin surprinsă când văd că ieşim din clădire. Mulţimea care aşteaptă afară a crescut şi gărzile sunt prea ocupate ca să ne observe.

Devin şi mai surprinsă când mă conduce pe după clădire, pe o alee întunecată. Aproape alerg ca să ţin pasul cu el.

— Ce se întâmplă? şoptesc.

— S-au schimbat planurile. Nu mai avem aproape deloc timp. Îţi arăt unde să te duci, apoi am altceva de făcut.

Nu mai este timp.

Mă ţin după el tăcută, încercând să îmi păstrez calmul.

Pentru prima dată, nu reuşesc să îmi controlez îndoielile care mă macină pe dinăuntru. O voi putea găsi pe Paige la timp? Cum voi reuşi să o scot de aici de una singură fără scaunul cu rotile? O pot purta în spate, ca pe un călăreţ, dar astfel nu voi putea să fug şi nici să mă lupt. Vom fi doar o ţintă mare şi uşoară într-o galerie de tir.

Şi cu Raffe cum rămâne?

În dreapta noastră este o alee cu poartă care coboară spre garajul subteran al sălaşului. Într-acolo mă duce Soc-Smoc.

Sunt extrem de conştientă că suntem doi oameni neînarmaţi pe o stradă la ceas de noapte. Mă simt şi mai vulnerabilă când

zăresc licăr de ochi mai încolo pe alee, unde grupuri de oameni fără însuşiri zac ghemuiţi la adăpost de vânt. Nimic la ochii aceştia nu mi se pare supranatural, însă nu pot spune că sunt expertă în aşa ceva.

— De ce nu am coborât direct din antreu? întreb.

— Cineva supraveghează mereu scările acelea. Sunt şanse mai mari de a intra dacă folosim uşa asta din spate.

Lângă aleea cu poartă este o uşă de metal care duce în garaj. Soc-Smoc scoate un posmoc de chei impresionant. Caută printre ele şi pe câteva le încearcă în grabă.

— Nu ştii care este? Şi eu care credeam că eşti un tip organizat.

— Sunt, spune cu un zâmbet răutăcios. Dar astea nu sunt cheile mele.

— Într-o zi e musai să mă înveţi cum se fură din buzunare.

Ridică ochii cu gândul de a răspunde, însă pe faţă îi apare o expresie de nedumerire. Mă întorc să văd la ce se uită.

De pe aleea întunecată se desprind umbre şi se apropie de noi. Soc-Smoc iese din colţul său şi adoptă o poziţie de luptă, ca un luptător care se pregăteşte de impact. Eu încă încerc să decid dacă să fug sau să mă bat, când patru bărbaţi ne înconjoară.

Cum luna intră şi iese întruna de după norii de furtună, zăresc cu greu corpuri nespălate, haine zdrenţuite şi ochi fioroşi. Mă întreb cum au ajuns în zona interzisă din vecinătatea sălaşului. Pe de altă parte, la fel de bine mă pot întreba cum ajung şobolanii te miri unde. Pur şi simplu ajung.

— Profitori de la hotel, spune unu, uitându-se cu dispreţ la hainele noastre curate şi la corpurile noastre proaspăt îmbăiate. Aveţi ceva de mâncare la voi?

— Da, zice altul. Acesta se joacă cu un lanţ greu, de genul celor pe care le vezi atârnând în atelierele auto. Ce ziceţi de nişte gustărele de alea cu moţ?

— Hei, suntem toţi de aceeaşi parte a baricadei, se apără Soc-Smoc pe un ton calm. Luptăm cu toţii pentru acelaşi lucru.

— Hei, mucosule, spune primul tip, strângând cercul în jurul nostru. Când ţi-a fost foame ultima oară, ha? Aceeaşi parte a baricadei, ce să spun!

Tipul cu lanţul începe să îl agite ca pe un lasou. Sunt sigură că e doar spectacol, dar nu sunt sigură că doar la asta are de gând să îl folosească.

Mă încordez, gata de luptă. Mi-aş dori să mă fi putut antrena puţin cu sabia înainte de a o folosi, însă e cea mai bună armă pe care o am la dispoziţie împotriva lanţului.

Desfac cureluşa şi scot sabia din teacă.

35.

— Penryn?

Toţi se întorc să vadă cine a venit.

Una dintre umbrele de pe alee se mişcă şi iese la lumină.

Mama deschide larg braţele, venind spre mine. Băţul ei electric se leagănă la mijloc ca o amuletă supradimensionată pentru nebuni. Îmi cade inima în stomac. Are întipărit pe faţă un zâmbet uriaş, este complet inconştientă de pericolul la care se supune.

Un pulover galben-vişiniu flutură în vânt legat pe după umerii ei ca o mantie scurtă. Trece printre bărbaţi ca şi când nu i-ar vedea. Poate nici nu-i vede. Mă prinde într-o îmbrăţişare ca de urs şi mă învârte prin aer.

— Mi-am făcut atâtea griji!

Mă mângâie pe păr şi mă inspectează, căutând răni. Pare încântată.

Scap din strânsoarea ei şi mă gândesc cum aş putea să o protejez.

Tocmai vreau să ridic sabia, când îmi dau seama că bărbaţii s-au tras în spate, lărgind cercul din jurul nostru.Au trecut brusc de la ameninţări la o stare de nervozitate.Lanţul care era folosit ca lasou cu doar o clipă înainte acum este folosit ca instrument de calmare, tipul care îl mânuia îi numără acum zalele cu degetele.

— Scuze, scuze, îi zice primul individ mamei mele cu mâinile ridicate ca şi când s-ar preda. Nu am ştiut.

— Mda, spune tipul cu lanţul. Nu am vrut să-i facem rău. Serios.

Se retrage crispat în adâncul umbrelor.

Se risipesc cu toţii în noapte. Eu şi Soc-Smoc rămânem cu ochii mari cât cepele de mirare.

— Văd că ţi-ai făcut prieteni, mamă.

Se încruntă serios la Soc-Smoc.

— Dispari.

Strânge mâna pe tija electrică şi o îndreaptă spre el.

— E om bun. E prietenul meu.

Mama mă plesneşte peste cap destul de tare ca să mă doară.

— Mi-am făcut griji pentru tine! Unde ai fost? De câte ori ţi-am spus să nu ai încredere în nimeni?

Nu-mi place când face asta. Nimic nu e mai umilitor decât să fii plesnită de propria-ţi mamă smintită în faţa prietenilor.

Soc-Smoc se uită mirat la noi. În ciuda atitudinii sale inflexibile şi a abilităţilor de hoţ de buzunare, în mod clar nu vine dintr-o lume în care mamele îşi lovesc copiii.

Întind mâna spre el.

— Nu e nimic. Nu-ţi face griji.

Mă întorc spre mama.

— Mă ajută să o găsesc pe Paige.

— Te minte. Priveşte-l doar şi vei şti.

I se umplu ochii de lacrimi. Ştie că nu voi da ascultare avertizărilor ei.

— Te va lovi şi te va trage printr-o gaură mizerabilă în Iad şi nu-ţi va mai da voie să ieşi. Te va lega cu lanţuri de un zid şi va lăsa şobolanii să te mănânce de vie. Nu vezi asta?

Soc-Smoc se uită de la mine la mama mea, mirat la culme. Seamănă cu un copil mic mai mult ca oricând.

— Ajunge, mamă.

Mă duc înapoi la uşa de metal de lângă aleea închisă cu poartă.

— Fie îţi ţii gura, fie te las aici şi o caut singură pe Paige.

Dă fuga la mine şi mă prinde de braţ cu un aer implorator.

— Nu mă lăsa aici singură.

Văd în ochii ei sălbatici restul propoziţiei: *singură cu demonii.*

Nu-i spun că ea însăşi pare a fi cea mai înfricoşătoare fiinţă care umblă pe străzi.

— Atunci, ţine-ţi gura, bine?

Aprobă din cap. Are chipul plin de durere şi de spaimă.

Îi fac semn lui Soc-Smoc să deschidă drumul. El se uită la noi, încercând probabil să priceapă ceva din toată tărăşenia asta. După o pauză, scoate cheile, dar nu o slăbeşte pe mama din ochi. Încearcă mai multe chei în încuietoare până când, în sfârşit, una se răsuceşte. Uşa se deschide cu un scârţâit care mă face să mă crispez.

— În dreapta, chiar în faţă, în capăt, este o uşă. Încearc-o pe aceea.

— Ce mă aşteaptă acolo?

— Nu am idee. Îţi pot spune doar că printre servitori circulă zvonuri despre... cum că în camera aceea ar putea fi copii. Dar cine ştie? Poate sunt doar pitici.

Expir prelung, încercând să mă calmez. Inima îmi bubuie în piept ca o pasăre pe moarte. Sper, în pofida evidenţei, că Soc-Smoc se va oferi să vină cu mine.

— E o misiune sinucigaşă, să ştii, spune el, spulberându-mi speranţa.

— Acesta a fost planul tău de la bun început? Să-mi arăţi unde să merg, apoi să mă convingi că nu pot face nimic ca să îmi salvez sora?

— De fapt, planul meu de la început a fost să devin vedetă de muzică rock, să colind lumea înconjurat de fane şi apoi să mă îngraş foarte tare şi să îmi petrec restul vieţii jucând jocuri video în vreme ce fanele să continue să mă asalteze, considerându-mă la fel de chipeş ca în vechile mele videoclipuri.

Ridică din umeri ca pentru a spune: *Cine să fi ştiut că lumea va evolua aşa diferit*?

— Nu vrei să mă ajuţi?

— Scuze, fetiţo. Dacă mă voi sinucide vreodată, o voi face mult mai spectaculos decât să mă las spintecat într-un subsol în încercarea de a salva sora mai mică a altcuiva.

Surâde în lumina săracă, ceea ce face ca vorbele lui să fie mai puţin tăioase.

— În plus, am de făcut două lucruri foarte importante.

Dau din cap a înţelegere.

— Mulţumesc că m-ai adus aici.

Mama mă strânge de braţ, amintindu-mi în felul acesta că ea nu crede nimic din ce spune băiatul. Îmi dau seama că tocmai îmi iau rămas-bun de la el de parcă şi eu aş crede că aceasta este o misiune sinucigaşă.

Îmi alung toate îndoielile în acel loc unde nu mă mai pot deranja. Asta seamănă mult cu saltul peste o prăpastie. Dacă nu crezi că o poţi face, nu poţi.

Intru pe uşă.

— Chiar ai de gând să faci asta? întreabă Soc-Smoc.

— Dacă acolo s-ar aflat fratele tău, tu ce ai face?

Pregetă, apoi se uită în jur ca să se asigure că nu ne aude nimeni.

— Ascultă-mă cu atenţie. Trebuie să pleci de aici într-o oră. Vorbesc serios. Du-te cât poţi mai departe de locul ăsta.

Înainte să îl pot întreba ce se întâmplă, dispare în umbre.

O oră?

Este posibil ca Rezistenţa să plănuiască un atac atât de repede?

Faptul că m-a avertizat pune presiune asupra mea. În mod normal, n-ar fi riscat o scurgere a informaţiei, ceea ce înseamnă că nu mai e destul timp ca să produc pagube majore dacă voi fi prinsă şi interogată.

Între timp, nu mă pot descotorosi de imaginea lui Raffe zăcând neputincios pe o masă de chirurgie. Nici nu ştiu unde este.

Inspir adânc ca să mă calmez.

Pătrund în caverna întunecată care înainte era un garaj.

După câţiva paşi, înconjurată de întuneric deplin, simt gustul panicii. Mama mă strânge de braţ cu destulă forţă ca să mă doară.

— E o cursă, îmi şopteşte în ureche.

Simt că tremură. O strâng la rândul meu de mână, un gest liniştitor.

Nu pot să fac nimic până nu mi se adaptează ochii cu întunericul, asta presupunând că am ce să fac. Prima mea impresie e că suntem într-un spaţiu cavernos, negru ca smoala. Stând neclintită, aştept să pot desluşi ceva în beznă. Nu simt decât respiraţia luctuoasă a mamei.

Trece doar puţin timp, dar mi se pare o veşnicie. În creierul meu se aude un strigăt: *grăbeşte-te, grăbeşte-te, grăbeşte-te.*

Când încep să văd cât de cât în jur, nu mă mai simt ca o ţintă oarbă în lumina unui reflector.

Stăm în garajul subteran, înconjurate de maşini abandonate culcuşite la umbră. Tavanul pare deopotrivă vast şi prea jos. La început, în faţa mea par să se întindă uriaşi, însă văd până la urmă că nu sunt decât stâlpii de beton. Garajul este un labirint de automobile şi stâlpi ce se pierd în întuneric.

Ţin sabia îngerului în faţa mea ca pe o baghetă magică. Nu-mi place să intru în măruntaiele negre ale garajului, departe de puţina lumină care pătrunde printre drugii porţii, dar nu am de ales, acolo trebuie să merg dacă vreau să o găsesc pe Paige.

Locul pare aşa pustiu, că simt tentaţia să o strig pur şi simplu, totuşi aceasta este, probabil, cea mai proastă idee din lume.

Păşesc cu băgare de seamă în întunericul aproape total, atentă să nu calc pe cine ştie ce resturi. Mă împiedic de ceea ce cred că este o geantă. Aproape îmi pierd echilibrul, dar strânsoarea ca de menghină a mamei îmi redă stabilitatea.

Paşii mei răsună în întuneric. Nu doar că ne trădează prezenţa, ci mă şi încurcă să aud dacă se furişează ceva în urma mea. Mama, pe de altă parte, e tăcută ca o felină. Până şi respiraţia ei e liniştită acum. A exersat mult furişatul prin întuneric, ferindu-se de Lucrurile-care-o-urmăresc.

Mă lovesc de o maşină şi înaintez pipăind mai multe capote, aranjate în semicerc, modelul standard, presupun, de parcare în locul acela. Folosesc sabia mai mult drept baston al unui orb decât ca pe o armă.

Aproape mă împiedic de o valiză. Cine ştie ce călător o fi tras-o după el până când şi-a dat seama că nu are în ea nimic ce să merite efortul. Ar fi trebui să cad la pământ. Sunt destul de departe în interiorul garajului încât ar trebui să fie complet întuneric. Totuşi, pot să văd, chiar dacă cu greu, forma dreptunghiulară a bagajului. Undeva pe aici este o sursă de lumină foarte slabă.

O caut, încerc să găsesc un loc unde umbrele să pară mai străvezii. Acum sunt pierdută fără speranţă în acest labirint de maşini. Am putea petrece toată noaptea umblând printre aceste şiruri de automobile abandonate, fără a găsi ceva.

Ne mai întoarcem de două ori, după fiecare curbă umbrele luminându-se aproape imperceptibil. Dacă nu aş fi căutat-o, n-aş fi observat-o niciodată.

Lumina, atunci când o văd, este atât de plăpândă, că probabil aş fi ratat-o dacă în clădire n-ar fi aşa întuneric. Este un tiv luminos subţire care trasează conturul unei uşi. Lipesc urechea de ea, dar nu aud nimic.

O întredeschid puţin. Dă spre un palier al unei scări. O lumină slabă cheamă de jos.

Închid uşa după noi cât pot de încet şi încep să cobor. Mă bucur că treptele sunt de beton şi nu metal din cel care ar răsuna dogit sub picioare.

La baza scărilor mai este o uşă închisă. Aceasta are conturul format din felii de lumină puternică, singura lumină din casa scărilor. Lipesc urechea şi de aceasta. Înăuntru, cineva vorbeşte.

Nu desluşesc ce se spune, dar îmi dau seama că sunt cel puţin două persoane. Aşteptăm, ghemuite în întuneric cu urechile la uşă, sperând să mai existe o uşă pe care oamenii aceia să plece.

Vocile se estompează şi se opresc. După ce ascultăm liniştea mai multe secunde, deschid uşa puţin, strângând din dinţi ca nu cumva să scârţâie. Balamalele alunecă înlinişte.

Este un spaţiu din beton mare cât un depozit. Primul lucru pe care îl observ sunt şirurile întregi de coloane de sticlă, fiecare suficient de mare încât să poată adăposti un adult.

Numai că în tuburile acestea se află ceva asemănător mai mult cu nişte îngeri-scorpion schimonosiţi.

36.

Poate că seamănă puţin cu îngerii, graţie aripilor filigranate ca de libelule, strânse pe spate, dar nu asta sunt. Cel puţin, nu seamănă cu niciunul dintre îngerii pe care i-am văzut eu. Sau pe care vreau să-i văd vreodată.

E ceva ciudat în privinţa lor. Plutesc în coloane de lichid transparent şi am impresia că privesc în pântecele expus al unui animal care nu ar trebui să existe.

Unii sunt de mărimea unui adult, doldora de muşchi în ciuda faptului că sunt ghemuiţi în poziţie fetală. Alţii sunt mici, parcă luptându-se să supravieţuiască. Câţiva par să îşi sugă degetul mare. Găsesc umanitatea acestui gest deosebit de neliniştitoare.

Văzuţi din faţă seamănă cu oamenii, dar din spate şi din profil arată ca veniţi din cosmos. Din noadă le creşte o coadă dolofană de scorpion care se curbează deasupra capului. Se termină cu un ac ascuţit, gata de împuns. Văzând acele cozi, îmi amintesc frânturi de coşmar şi mă cutremur.

Majoritatea au aripile adunate, dar câţiva le au parţial desfăcute, întinse de-a lungul curburii coloanelor şi zvâcnesc ca şi când fiinţele acelea ar visa că zboară.Aceştia sunt mai uşor de privit decât cei ale căror cozi de scorpion palpită ca şi când ar visa că ucid.

Au ochii acoperiţi cu ceea ce par a fi nişte pleoape subdezvoltate. Nu au păr pe cap şi pielea le e aproape transparentă, lăsând să se vadă reţeaua de vene şi muşchii de sub ea. Orice ar fi arătările acestea, nu sunt complet dezvoltate.

Ascund cât de mult pot din imaginea aceasta de mama mea. Ar lua-o razna dacă ar vedea aşa ceva. Măcar de data asta, poate că reacţia ei ar fi cea normală.

Îi fac semn cu mâna să mă aştepte unde se află. Iau o mină serioasă, ca să ştie că nu vorbesc aiurea, dar nu ştiu dacă asta mă va ajuta cu ceva. Sper să nu se clintească. Ultimul lucru de care am nevoie e să facă pe nebuna. N-am crezut vreodată că paranoia ei mă va bucura, dar uite că aşa e. Sunt şanse bune ca ea să stea ascunsă în întuneric ca un iepure în vizuină până ce

mă voi duce după ea. Dacă se întâmplă ceva, măcar are la ea tija electrică.

Mi se strânge stomacul şi frica pentru ce sunt pe cale să fac, o simt ca un sloi de gheaţă. Dar dacă Paige este aici înăuntru, nu o pot părăsi.

Mă forţez să păşesc în încăperea cavernoasă.

Înăuntru, aerul pare rece şi aseptic. Pluteşte un miros de formol. Un iz pe care îl asociez cu lucruri moarte de mult închise în borcane pe un raft. Păşesc încet printre coloanele de sticlă pentru a cerceta restul încăperii.

Privesc în coloane şi văd pe fundul lor ceva ce seamănă cu maldăre de haine încâlcite şi alge marine. Simt pe şira spinării un fior rece. Îmi feresc imediat privirea, nu vreau să văd mai bine.

Dar când mă uit în altă parte, zăresc ceva care îmi transformă fiorii în groază.

Una dintre bestii ţine o femeie într-o îmbrăţişare amoroasă. Coada lui e arcuită peste capul său şi coboară până la al femeii, în gâtul căreia şi-a înfipt acul.

O bretea a rochiei ei de gală i-a fost dată jos de pe umărul dureros de slab. Gura îngerului-scorpion e îngropată în pieptul ei lăsat. Pielea e încreţită pe carnea sa muribundă ca şi când toate fluidele ar fi supte din ea.

Cineva i-a fixat peste gură şi nas o mască de oxigen. Tuburile ei negre urcă spre capacul rezervorului, semănând cu un cordon ombilical răsucit. Părul negru al femeii este singurul lucru care se mişcă pe lângă ea. Pluteşte ireal în jurul tuburilor şi al acului.

În ciuda măştii, o recunosc. Este femeia ai căror copii şi soţ au salutat-o de rămas-bun la gard, când ea a intrat în sălaş. Femeia care s-a întors şi le-a suflat o bezea celor iubiţi. Arată ca şi când ar fi îmbătrânit douăzeci de ani de când am văzut-o ultima dată, cu puţine ore în urmă. E trasă la faţă şi pielea îi curge peste oase. A pierdut în greutate. A pierdut multă greutate.

Sub picioarele ei suspendate zace o grămadă viu colorată de material şi ceea ce înţeleg acum că este piele care înveleşte oase. Ceea ce am confundat iniţial cu algele marine este, de fapt, păr care se mişcă unduitor pe fundul rezervorului.

Monstrul acesta îi lichefiază încet măruntaiele şi i le bea.

Picioarele mele refuză să se mişte. Stau ca o pradă ce aşteaptă să fie prinsă de un prădător. Toate instinctele strigă la mine să fug.

Tocmai când cred că mai rău nu se poate, îi văd ochii. Par încordaţi şi nenaturali în gâvanele lor supradimensionate. Îmi imaginez o scânteie de disperare şi durere în ei. Sper că măcar a murit repede şi fără durere, deşi mă îndoiesc.

Când sunt pe cale să mă întorc, un ciorchine de bule mici scapă din masca ei şi plutesc în sus printre firele de păr.

Încremenesc. Nu e posibil să fie în viaţă, nu?

Totuşi, de ce i-ar pune cineva o mască de oxigen dacă ar fi moartă?

Aştept şi sunt atentă la orice semn de viaţă. Singura mişcare pe care o constat este a scorpionului în timp ce soarbe cu lăcomie din femeie. Pielea ei cândva radiantă se scofâlceşte aproape sub ochii mei. Părul ei dansează în valuri lente de fiecare dată când scorpionul se mişcă.

Apoi, alt ciorchine de bule de aer se desprinde din mască.

Femeia respiră. Extrem, imposibil de încet, dar totuşi respiră.

Îmi smulg ochii de la ea şi mă forţez să scrutez încăperea în căutarea a ceva ce să pot folosi ca să o scot din rezervor. Acum văd ici şi colo alte rezervoare în care sunt închişi oameni. Toţi sunt în stadii diferite ale îmbrăţişării mortale, unii părând încă vioi şi proaspeţi, în vreme ce alţii par storşi şi aproape goliţi pe dinăuntru.

Unul dintre scorpioni are în braţe o femeie într-o rochie de gală şi o sărută pe gură în vreme ce masca de oxigen pluteşte deasupra ei. Altul ţine un bărbat în uniforma hotelului. Bestia-scorpion şi-a lipit gura de ochii lui.

Nu este o operaţiune de hrănire sistematică. Pe fundul unor rezervoare sunt mormane mari, iar pe al altora aproape nimic. Asta se vede şi la îngerii-scorpioni. Unii sunt mari şi musculoşi, iar alţii sunt mici şi deformaţi.

În timp ce stau acolo năucă şi îngreţoşată, se deschide o uşă în cealaltă parte a subsolului şi aud ceva rulând pe beton.

Instinctul îmi spune să mă ascund în spatele unui rezervor, dar nu mă pot convinge să mă apropii de vreunul. Aşa că stau în mijlocul aglomeraţiei de coloane de sticlă, încercând să desluşesc ce se întâmplă de cealaltă parte. A încerca să văd prin

coloanele de sticlă e ca şi cum aş încerca să citesc un bilet printr-un acvariu uriaş. Totul arată distorsionat şi irecognoscibil.

Dacă nu pot să văd îngerii, nici ei nu ar trebui să mă poată vedea pe mine. Mă furişez pe după una dintre coloane şi obţin o altă perspectivă asupra încăperii. Îmi fac curaj să ignor victimele. Dacă voi fi prinsă, nu voi mai fi de ajutor nimănui.

De cealaltă parte a înghesuielii, un înger se răsteşte la un servitor uman.

— Sertarele trebuiau să sosească săptămâna trecută.

Poartă un halat alb care îi acoperă inclusiv aripile.

Omul stă în spatele unui uriaş fişet metalic pus în echilibru pe un cărucior cu platformă. Are trei sertare şi fiecare sertar e destul de mare încât să poată fi băgat un om în el. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar putea depozita acolo.

— Ţi-ai ales cea mai proastă noapte pentru a livra astea.

Îngerul flutură vag din mână spre peretele din spate.

— Pune-le acolo, lângă zid. Trebuie asigurate, ca să nu se răstoarne. Corpurile sunt acolo.

Indică peretele alăturat.

— Din cauza întârzierii tale, a trebuit să le îngrămădesc pe jos. Le poţi pune în sertare după ce termini cu instalarea.

Servitorul are o mină îngrozită, însă îngerul nu pare să observe. Omul se duce spre peretele din spate cu fişetul, iar îngerul o ia în direcţie opusă.

— Cea mai interesantă noapte de câteva secole şi idiotul ăsta tocmai acum îşi alege să livreze mobilier.

Îngerul bolboroseşte în barbă în drum spre peretele din stânga mea.

Mă mişc pentru a rămâne ascunsă de ochii lui. Trece vijelios prin două uşi batante şi dispare.

Înaintez încet şi mă uit în jur pentru a vedea dacă mai este cineva în încăpere. În afara omului care descarcă sertarele cu cadavre, nu e nimeni. Mă întreb dacă n-ar trebui să-mi anunţ prezenţa şi să-l rog să mă ajute. Aş putea economisi mult timp şi multă energie dacă aş reuşi să obţin ajutorul cuiva din interior.

Pe de altă parte, poate îşi va spune că, dacă va da pe mâna îngerilor un intrus, va creşte în ochii lor. Încremenită de indecizie, îl privesc cum îşi împinge căruciorul gol prin două uşi duble aflate în fundul sălii.

După ce pleacă, în încăpere se aude gâlgâit de bule de aer de la unul dintre rezervoare. Creierul meu strigă iarăşi – *grăbeşte-te, grăbeşte-te, grăbeşte-te.* Trebuie să o găsesc pe Paige înainte ca Rezistenţa să atace.

În acelaşi timp, nu pot permite ca oamenii aceştia să fie goliţi de monştrii care-i îmbrăţişează.

Mă furişez prin labirintul de coloane căutând ceva care să mă ajute să scot victimele din rezervoare. La capătul labirintului, văd o scară albastră. Perfect. Pot deschide capacele şi astfel voi încerca să extrag victimele.

Ca să-mi eliberez mâinile, vâr sabia înapoi în teacă. Dau fuga la scară şi atunci, în dreapta mea, un nou conglomerat de culori apare şi începe să crească. Coloanele de lichid distorsionează imaginea, dau impresia unei mase amorfe de carne cu o sută de mâini şi de picioare, plină de chipuri lucioase şi schimonosite.

Înaintez cu precauţie. Printr-un joc al luminii, distorsiunile acelea dansatoare par a fi o sută de ochi care mă urmăresc.

Apoi ies din labirintul de coloane şi văd apariţia drept ceea ce este.

Mi se strânge pieptul şi pentru câteva secunde nu pot respira. Picioarele mi se lipesc de podea şi rămân acolo, la loc deschis, holbându-mă.

37.

La început, creierul meu refuză să creadă ce-mi văd ochii. Creierul încearcă să interpreteze scena ca pe un perete de păpuşi stricate. Un amestec de pânză şi plastic creat de un păpuşar cu grave probleme mintale. Totuşi, iluzia aceasta nu mă convinge şi sunt nevoită să văd ceea ce este, cu adevărat, în faţa mea.

Lângă perete sunt grămezi întregi de copii.

Unii stau rigizi în picioare, lipiţi de perete, deasupra altora, câte şase rânduri. Alţii stau aşezaţi lângă perete şi la picioarele altor copii. Iar alţii sunt întinşi pe spate şi pe burtă, stivuiţi claie peste grămadă ca nişte bucăţi de lemne.

Vârsta lor variază de la mai puţin de un an şi până la zece sau doisprezece ani. Toţi sunt dezbrăcaţi, nu au pe ei nimic ce i-ar putea proteja. Toţi prezintă cusături în formă de Y, ca la autopsie, care încep pe pieptul mic şi coboară până la vintre.

Cei mai mulţi au cusături şi de-a lungul braţelor, al picioarelor şi pe gât. Câţiva au şi pe faţă. Unii au ochii larg deschişi, alţii, închişi. În jurul irişilor, ochii unora nu sunt albi, ci galbeni sau roşii. Unii au doar găuri în locul ochilor, în vreme ce alţii au pleoapele cusute neîndemânatic.

Aproape că pierd lupta continuă cu stomacul şi e cât pe ce să-mi urce înapoi în gât toată mâncarea aceea aleasă pe care am consumat-o mai devreme. Trebuie să înghit tare ca să o ţin la locul ei. Respiraţia mea pare prea caldă şi aerul prea rece pe pielea care mă furnică.

Vreau – trebuie – să închid ochii, ca să îi scutesc de privelişte aceea. Dar nu pot. Caut. Scrutez fiecare copil maltratat în căutarea feţei firave a surioarei mele. Încep să tremur din tot corpul şi nu reuşesc să mă stăpânesc.

— Paige.

Vocea mea se aude ca o şoaptă spartă.

Abia sunt în stare să-i rostesc numele şi totuşi îl spun iar şi iar, de parcă asta ar putea, cumva, să îndrepte totul. Plutesc spre mormanul de cadavre contorsionate ca un visător prins

într-un coşmar, neputându-mă opri şi neputând să privesc în altă parte.

Te rog, fă să nu fie acolo. Te rog, te rog. Orice, numai asta nu.

— Paige?

Groaza se simte în vocea mea, dar şi un fir de speranţă: poate, totuşi, nu este aici.

Ceva se mişcă în conglomeratul de carne cusută.

Fac un pas nesigur înapoi şi toată puterea mi se scurge din picioare.

Un băieţel se rostogoleşte din vârful mormanului şi aterizează cu faţa în jos.

Cu două corpuri mai jos de poziţia sa iniţială, o mână mică se întinde şi se agaţă instabil de umărul băiatului căzut. Corpurile de deasupra mâinii se leagănă înainte şi înapoi, îşi iau avânt şi, într-un final, se prăvălesc peste băiatul căzut.

În sfârşit pot vedea a cui este mâna aceea nesigură. Este o fetiţă cu picioare disproporţionat de subţiri. Chipul său este ascuns de o perdea de păr castaniu. Se târăşte anevoie spre mine.

Are o tăietură deasupra fundului care se intersectează cu alta ce coboară de-a lungul coloanei vertebrale. Crestătura aceasta, cu marginile vineţii, este cusută inegal. Cusături are şi pe ambele braţe şi pe ambele picioare. Roşul şi albastru acestor tăieturi şi vânătăi contrastează puternic cu pielea ei albă ca a unui cadavru.

Groaza mă crispează, nu-mi doresc decât să pot închide ochii şi să mă prefac că nimic din toate acestea nu sunt aievea. Însă nu pot decât să urmăresc înaintarea chinuită a fetei peste mormanul de cadavre. Se târăşte înainte cu braţele, picioarele-i sunt ca două greutăţi moarte pe care le trage după ea.

După o veşnicie, fata în sfârşit ridică fruntea. Părul aţos îi alunecă de peste faţă.

Şi o văd pe surioara mea.

Ochii ei suferinzi mă găsesc. Uriaşi pentru faţa ei mică. Se umplu de lacrimi când mă vede.

Cad în genunchi şi nici nu simt lovitura la impactul cu betonul.

Pe faţa surioarei mele, cusăturile se întind de la urechi şi până la buze ca şi când cineva i-ar fi desfăcut pielea de pe os în partea de sus şi i-ar fi lipit-o la loc. Toată faţa este umflată şi plină de vânătăi în culori violente.

— Paige.

Mă lasă vocea.

Mă târăsc spre ea şi o cuprind în braţe. E rece ca podeaua de beton.

Mi se strânge în braţe cum făcea când era mică. Încerc să o ţin cu totul în poală, dar acum e prea mare. Până şi respiraţia ei o simt rece ca un vânt arctic pe obraz. Am un gând aiuritor, că poate au stors-o de tot sângele ca să nu îşi mai găsească niciodată căldura.

Lacrimile mele curg pe obrajii ei şi astfel suferinţa noastră se împleteşte.

38.

— Emoţionant, spune o voce impersonală în spatele meu.

Îngerul vine spre noi cu o expresie aşa detaşată, că în spatele ei nu se poate remarca nimic uman. E genul de privire pe care te-ai aştepta ca un rechin să o arunce unei perechi de fete care plâng.

— Este prima dată când una dintre voi intră pe furiş în loc să încerce să evadeze.

În spatele lui, curierul intră pe uşile duble cu o nouă încărcătură de sertare metalice. Expresia lui este umanitatea întruchipată. Surpriză, îngrijorare, teamă.

Înainte să pot răspunde, îngerul ridică brusc privirea spre tavan şi lasă capul pe o parte. Îmi aminteşte de un câine care ascultă ceva de departe ce numai câinii pot auzi.

Strâng mai tare corpul costeliv al surorii mele ca şi când aş putea-o proteja de toate lucrurile monstruoase. E tot ce pot face pentru a-mi păstra vocea, dacă nu egală, măcar funcţională.

— De ce faceţi asta? şoptesc forţat.

În spatele îngerului, curierul clatină din cap spre mine în semn de avertizare. Arată ca şi când ar vrea să se facă mic în spatele sertarelor pentru cadavre.

— Nu trebuie să explic nimic unei maimuţe, spune îngerul. Pune specimenul înapoi unde era.

Specimenul?

Simt furia cum îmi freamătă în vene şi mâinile îmi tremură dorind să îl strângă de gât.

În mod uimitor, mă înfrânez.

Îl săgetez cu privirea şi-mi doresc să pot face mai mult de atât.

Ţelul este să o scot pe sora mea de aici, nu să obţin o satisfacţie de moment. O ridic pe Paige în braţe şi mă împleticesc spre el.

— Plecăm.

De îndată ce cuvintele ies, ştiu că exprimă o dorinţă irealizabilă.

Îngerul lasă jos dosarul cu clemă şi păşeşte între noi şi uşă.

— Cu permisiunea cui?

Vocea lui este joasă şi ameninţătoare. Întrutotul încrezătoare.

Deodată, lasă capul pe o parte, ascultă ceva ce eu nu pot să aud. Pe pielea lui netedă apar riduri de încruntare.

Respir de două ori adânc, încerc să scot din corp furia şi frica. Cu grijă, o pun pe Paige jos, sub o masă.

Apoi mă arunc spre el.

Îl lovesc cu toată puterea. Fără calcule, fără gânduri, fără planuri. Doar cu furie oarbă.

Nici nu se compară cu forţa unui înger, chiar şi a unuia pipernicit. Am însă de partea mea elementul surprizei.

Lovitura mea îl trânteşte peste o masă de examinare şi mi se pare curios că nu îşi rupe oasele.

Scot sabia îngerului din teacă. Îngerii sunt mult mai puternici decât oamenii, însă când sunt la pământ, pot fi vulnerabili. Niciun înger care ştie cât de cât să zboare nu ar lucra în subsol, unde nu sunt geamuri pe care să poată evada afară. Există şanse bune ca acesta să nu se poată ridica în aer foarte repede.

Înainte ca îngerul să îşi revină în urma căzăturii, îndrept sabia spre el, ţintind gâtul.

Sau asta încerc, cel puţin.

E mai rapid decât am crezut. Mă prinde de încheietura mâinii şi o izbeşte de marginea mesei.

Durerea e sfâşietoare. Mâna mi se deschide din reflex şi scapă sabia, care cade zăngănind pe podea departe, de unde nu o pot recupera.

Îngerul se ridică fără grabă în vreme ce eu apuc un bisturiu dintr-o tăviţă. Pare un obiect firav şi inutil. Îmi evaluez şansele de a câştiga sau măcar de a-l răni şi ajung la concluzia că sunt aproape nule.

Asta doar mă înfurie şi mai tare.

Mă arunc cu bisturiul spre el. Ustensila îi crestează gâtul, face sângele să iasă la suprafaţă şi să îi păteze halatul alb.

Iau un scaun şi îl lansez spre el înainte să îşi poată reveni.

Îl dă deoparte ca şi când aş fi aruncat în el cu un ghemotoc de hârtie.

Aproape înainte să îmi dau seama că vine spre mine, mă trânteşte pe beton şi începe să mă stranguleze. Nu-mi taie doar aerul, ci şi circulaţia către creier.

Cinci secunde. Doar atât am înainte să îmi pierd cunoştinţa din pricina lipsei de sânge în cap.

Ridic brusc mâinile printre ale sale ca un ic. Apoi le depărtez, lovindu-i antebraţele.

Asta ar fi trebuit să mă elibereze din strânsoarea lui. Întotdeauna mi-a ieşit la antrenament.

El însă nu slăbeşte deloc priza. Cuprinsă de panică, nu am luat în calcul puterea lui supraomenească.

Într-o ultimă încercare disperată, strâng mâinile împreună, împletind degetele. Le trag în spate şi având pumnii astfel împreunaţi spre îndoitura braţului lui cât pot de tare.

Cotul îngerului sare în spate.

Dar apoi revine imediat la loc.

S-a scurs timpul.

Ca o biată amatoare, încep să îl zgârii cu unghiile pe mâini. Doar că acestea ar putea la fel de bine să fie făcute din oţel.

Inima îmi bubuie în urechi, bătăile ei sunt şi mai agitate. Simt că mi se desprinde capul de restul corpului.

Chipul îngerului este rece, indiferent. Pe faţa lui înfloresc pete negre. Îmi stă inima în loc, căci îmi dau seama că-mi pierd vederea.

Se înceţoşează.

Câmpul meu vizual se întunecă pe la margini.

39.

Ceva se loveşte de înger. Întrevăd fulgerător ceva făcut din colţi şi păr, aud un mârâit animalic.

Ceva cald şi umed mă stropeşte pe haine.

Apăsarea de pe gâtul meu dispare brusc. La fel şi greutatea îngerului.

Trag în pieptul înflăcărat o gură mare de aer. Mă fac covrig, încerc să nu tuşesc prea mult în vreme ce aerul binecuvântat de rece îmi coboară cu viteză în plămâni.

Am sânge pe cămaşă.

Devin conştientă de icnete şi mormăieli sălbatice. Se aud, de asemenea, sunetele cuiva care varsă.

Curierul îşi goleşte stomacul în spatele sertarelor sale pentru cadavre. Cu toate acestea, ochii lui continuă să se mişte iute spre un loc din spatele meu. Îi ţine atât de tare deschişi, că par mai mult albi decât căprui. Se holbează spre locul de unde vin sunetele acelea. Sursa băii de sânge care îmi îmbibă hainele.

Ceva mă opreşte în mod ciudat să mă uit, chiar dacă ştiu că trebuie să o fac.

Când mă uit, totuşi, nu reuşesc să înţeleg ce văd. Nu ştiu de care imagine să fiu mai şocată şi bietul meu creier sare de la una la alta.

Halatul îngerului este plin de sânge. În jurul lui zac calupuri de carne tremurândă, aidoma unor bucăţi de ficat smuls şi aruncat pe podea.

O halcă de carne i-a fost smulsă din obraz.

Se zvârcoleşte atât de tare, că pare a fi prizonier în ghearele unui coşmar foarte urât. Poate aşa şi este. Poate tot într-un coşmar sunt şi eu.

Deasupra lui stă ghemuită Paige. Strânge cu mânuţele cămaşa îngerului, ca să nu-i scape corpul lui agitat. Părul şi hainele ei sunt stropite cu sânge. Pe faţă are broboane roşii.

Deschide gura şi atunci văd şirurile de dinţi lucioşi. La început, îmi spun că cineva i-a montat o proteză cu dinţi lungi. Însă nu este vorba despre o proteză.

Sunt lame de ras.

Muşcă din gâtul îngerului. Îl sfâşie ca un câine care se joacă cu un os de jucărie. Se trage în spate, lăsând carnea ruptă să sângereze.

Scuipă o bucată de carne rubinie, care aterizează cu un plescăit pe podea lângă celelalte bucăţi de carne.

Scuipă şi tuşeşte. Este revoltată, deşi e greu de spus dacă repulsia e provocată de acţiunile sale sau de gust. În minte îmi dă buzna, ca un musafir nepoftit, amintirea modului în care demonii pitici au scuipat după ce l-au muşcat pe Raffe.

Nu trebuiau să mănânce carne de înger. Gândul scapă prin crăpăturile minţii mele şi eu îl alung imediat înapoi.

Curierul varsă iar şi mie mi se întoarce stomacul pe dos, vrând să îl imite. Paige deschide gura din nou cu o ferocitate animalică, gata să se înfrupte din nou din carnea tremurândă.

— Paige!

Vocea mea este subţire şi panica transpare în ea, iar finalul este mai piţigăiat, ca pentru o întrebare.

Fata care era sora mea se opreşte la jumătatea distanţei spre îngerul muribund şi se uită la mine.

Ochii ei castanii de copil sunt mari şi plini de inocenţă. De genele sale lungi atârnă picături de sânge. Mă priveşte cu atenţie şi docilitate, cum a făcut-o întotdeauna. Nu e pic de mândrie în expresia ei, nici răutate, nici groază pentru ceea ce face. Se uită în sus la mine de parcă i-aş fi rostit numele în vreme ce ea mănâncă un bol de cereale.

Mă doare gâtul de la cum a fost strâns şi înghit întruna ca să nu tuşesc, ceea ce îmi prinde bine, întrucât mă ajută să nu vărs tot ce am mâncat. Sunetele pe care le scoate curierul, în schimb, nu mă ajută.

Paige se ridică de lângă înger. Stă singură în picioare, fără a se sprijini de ceva.

Apoi face doi paşi, cu graţie, miraculos, spre mine.

Se opreşte, de parcă şi-ar fi amintit că este oloagă.

Nu îndrăznesc să respir. Mă uit ţintă la ea, opunându-mă pornirii de a da fuga să o prind, în caz că va cădea.

Întinde braţele spre mine într-un gest care spune „ia-mă pe sus”, aşa cum făcea când era mică. Dacă nu ar fi sângele care îi şiroieşte pe faţă şi pe corpul numai cusături, aş putea considera că expresia e la fel de dulce şi de inocentă cum a fost întotdeauna.

— Ryn-Ryn.

Vorbeşte ca şi când ar fi în pragul lacrimilor. Este sunetul unei fetiţe speriate, una care e convinsă că sora ei mai mare poate face să dispară monştrii de sub pat. Paige nu mi-a mai spus Ryn-Ryn de când era de-o şchioapă.

Mă uit la cusăturile grăbite care îi brăzdează faţa şi corpul. Mă holbez la vânătăile roşii şi albastre care îi acoperă peste tot pielea expusă.

Nu este vina ei. Orice i-au făcut, ea este victima, nu monstrul.

Oare unde am mai auzit asta înainte?

Gândul îmi trezeşte în minte imaginea acelor fete atârnate în copac. Nu cumva cei doi adulţi spuseseră ceva asemănător? Discuţia lor aiuritoare începe cumva să mi se pară logică?

Un alt gând mi se furişează în minte ca un gaz otrăvitor. Dacă Paige poate mânca doar carne de om şi nimic altceva, ce mă voi face? Voi merge până într-acolo încât să folosesc momeală umană ca să o ademenesc, crezând că o pot ajuta?

Prea cumplit ca să mă gândesc numai la asta.

Şi complet irelevant.

Pentru că nu există niciun motiv să cred că Paige trebuie să mănânce ceva. Paige nu este un demon scund. E o fetiţă. O vegetariană. O umanitaristă înnăscută. O Dalai Lama în devenire, pentru numele lui Dumnezeu. A atacat îngerul doar ca să mă apere pe mine. Asta e tot.

În plus, nu l-a mâncat, doar l-a... ronţăit puţin.

Bucăţile de carne freamătă pe podea. Mi se întoarce stomacul.

Paige mă priveşte cu acei ochi castanii calzi adăpostiţi sub genele ca de căprioară. Mă concentrez la asta şi ignor intenţionat sângele care îi picură de pe bărbie şi cusăturile mari şi nemiloase care i se întind de la buze până la urechi.

În spatele ei, îngerul se zbate neîntrerupt. Îşi dă ochii peste cap, făcându-i de-un alb imaculat, şi loveşte cu capul în mod repetat de podeaua de beton. Are o criză. Mă întreb dacă poate trăi după ce i-au fost smulse bucăţi de carne din corp şi sângele i s-a scurs aproape tot pe jos. Probabil că organismul lui se luptă să se repare chiar în acest moment. Există vreo şansă ca acest monstru să îşi poată reveni?

Mă opintesc în picioare, încercând să ignor lichidul clisos de sub mâini. Mă arde gâtul şi îmi simt corpul înţepenit şi învineţit.

— Ryn-Ryn.

Paige încă stă cu braţele ridicate într-un gest trist, dar nu mă pot convinge să o iau în braţe. În schimb, dau fuga spre sabia îngerului şi o iau de pe jos. Mă întorc înapoi niţel mai sigură, mă reobişnuiesc deja cu propriu-mi corp.

Mă uit la ochii negri ai îngerului, la gura lui însângerată. Îi tremură capul, bate darabana pe podea.

Îi înfig sabia în inimă.

Nu am mai omorât niciodată pe nimeni. Ce mă sperie nu este faptul că ucid pe cineva. Mă sperie cât de uşor poate să fie.

Tăişul îl străbate de parcă nu ar fi decât un fruct putred. Nu simt că sufletul sau esenţa vieţii l-ar părăsi. Nu mă încearcă deloc un sentiment de vinovăţie, nu sunt şocată şi nici nu sufăr pentru viaţa care a fost şi pentru persoana care am devenit. Este doar nemişcarea cărnii tremurânde şi mişcarea lentă a ultimei sale respiraţii.

— Dumnezeule mare din ceruri!

Ridic privirea, speriată, auzind această voce nouă. Este un alt înger în halat. Zăresc repede sângele proaspăt care îi îmbibă haina albă şi mâinile înmănuşate şi imediat după aceea alţi doi îngeri trec pragul în spatele lui. Şi aceştia au halatele şi mănuşile însângerate.

Aproape că nu o recunosc pe Lailah cu părul auriu strâns tare la spate în coc. Ce face ea aici? Nu trebuia să îl opereze pe Raffe?

Mă privesc toţi cu interes. Mă întreb de ce să se uite la mine şi nu la sora mea mânjită de sânge, dar apoi îmi dau seama că încă ţin sabia înfiptă în îngerul căzut pe jos. Sunt sigură că au recunoscut imediat ce fel de sabie este. Probabil există o duzină de reguli care interzic oamenilor posesia unei săbii îngereşti.

Caut cu frenezie o cale de ieşire cu viaţă din treaba asta. Dar, înainte ca vreunul dintre ei să poată începe cu acuzaţiile, toţi se uită în sus spre tavan, în acelaşi timp. Precum primul înger, şi ei aud ceva ce mie mi-este interzis. Expresiile crispate de pe chipul lor nu mă liniştesc.

Apoi simt şi eu. Întâi, un huruit, apoi o vibraţie.

Să fi trecut deja o oră?

Îngerii se uită la mine din nou, apoi se întorc şi o zbughesc spre uşile duble pe care le-a folosit curierul.

Nu credeam că mă pot simţi şi mai vlăguită decât eram deja.

Rezistenţa a început atacul.

40.

Trebuie să ieşim din hotel înainte să se dărâme, însă nu pot lăsa toţi aceşti oameni să fie goliţi de sânge de către îngerii-scorpion. Ca să trag scara de la un rezervor la altul şi să scot pe rând fiecare persoană paralizată ar dura câteva ore.

Smulg sabia din îngerul de pe jos. Ţinând-o ca pe o bâtă, nervoasă, dau fuga la coloanele fetale.

Avânt sabia într-unul dintre rezervoare. O fac în principal ca să scap de frustrare şi mă aştept doar ca fierul să ricoşeze în sticlă.

Înainte să pot simţi măcar forţa impactului, peretele gros al rezervorului se face ţăndări. Lichidul şi sticla explodează pe podeaua de beton.

M-aş putea obişnui cu sabia asta.

Fetusul de scorpion se desprinde de victima sa. Căzând, ţiuie. Apoi se zbate şi sare pe cioburile de sticlă, sângerând peste ele. Femeia emaciată se prăbuşeşte pe fundul rezervorului. Ochii ei sticloşi privesc în gol.

Nu am idee dacă este în viaţă sau dacă îşi va reveni după ce efectul veninului va dispărea. Asta e tot ce pot face pentru ea. Tot ce pot face pentru oricare dintre ei.Tot ce pot spera este că, nu ştiu cum, unii dintre ei îşi vor reveni destul ca să scape de aici înainte ca situaţia să devină prea explozivă, pentru că nu îi pot trage după mine pe scări în sus.

Fug la celelalte rezervoare în care sunt victime şi le sparg unul după celălalt. Podeaua laboratorului de la subsol se umple de apă şi de cioburi de sticlă. În aer se ridică în cor scrâşnetul fetuşilor de scorpion care se zbat la pământ.

Majoritatea monştrilor din rezervoarele dimprejur se trezesc şi zvâcnesc. Câţiva reacţionează violent şi se izbesc de pereţii închisorii lor de sticlă. Ei sunt cei mai bine dezvoltaţi, cei care se uită la mine prin membranele pleoapelor brăzdate de vinişoare, înţelegând că îi atac.

În timp ce fac asta, o mică parte din mine ia în calcul varianta de a fugi fără Paige. Oricum, nu mai este sora mea, nu-i aşa? Şi cu siguranţă nu mai este neputincioasă.

— Ryn-Ryn?

Paige se tânguieşte.

Mă strigă de parcă n-ar fi sigură dacă pot avea grijă de ea. Mi se strânge inima ca într-un pumn de fier ca pedeapsă că m-am gândit să o trădez.

— Da, scumpa mea, rostesc pe cel mai liniştitor ton. Trebuie să plecăm de aici. Bine?

Clădirea se cutremură din nou şi unul dintre cadavrele cârpite se rostogoleşte. Când capul băieţelului se izbeşte de podea, i se deschide gura şi i se văd dinţii de metal.

Paige arăta la fel de moartă înainte de a începe să se mişte. Există vreo şansă ca şi puştiul acela să fie în viaţă?

Un gând ciudat îmi vine în minte. Nu cumva a spus Raffe că uneori numele au putere?

Oare Paige s-a trezit pentru că am strigat-o? Scrutez cadavrele de lângă perete, le observ dinţii sclipitori şi unghiile lungi, ochii decoloraţi. Dacă sunt vii, i-aş trezi dacă aş putea?

Mă întorc cu spatele şi lovesc cu sabia într-un alt rezervor. Nu pot să nu mă bucur că nu ştiu numele băiatului.

— Paige?

Mama vine spre noi păşind ca într-un vis. Calcă pe cioburi de sticlă şi ocoleşte monştrii care se zvârcolesc cu aşa naturaleţe, de parcă ar vedea astfel de lucruri în mod regulat. Poate că vede. Poate că, în lumea ei, asta e normalitatea. Îi vede şi îi ocoleşte, dar nu o surprind. Ochii ei sunt limpezi, expresia – precaută.

— Copila mea?

Dă fuga la Paige şi o îmbrăţişează fără ezitare, nepăsându-i de sângele care o acoperă din cap până-n picioare.

Mama plânge cu suspine adânci, sfâşietoare. Pentru prima dată, îmi dau seama că a fost la fel de îngrijorată şi de tulburată din cauza lui Paige ca şi mine. Că nu e o întâmplare faptul că a ajuns aici, în acelaşi loc periculos spre care m-am îndreptat şi eu căutând-o pe Paige. Că, deşi iubirea ei se manifestă într-un mod pe care o persoană sănătoasă la cap nu l-ar putea înţelege – l-ar crede chiar abuziv – asta nu înseamnă că nu îi pasă.

Înghit lacrimile care ameninţă să mă înece văzând-o pe mama cum o boceşte pe Paige.

Mama se uită îndeaproape la Paige. Sângele. Cusăturile. Vânătăile. Nu remarcă nimic din toate astea şi totuşi scoate sunete gânguritoare în timp ce mângâie părul şi pielea fetei.

Apoi se uită la mine. În ochii ei e o expresie dură şi acuzatoare. Dă vina pe mine pentru ce i s-a întâmplat lui Paige. Vreau să îi spun că nu eu i-am făcut asta. Cum poate gândi aşa ceva?

Dar nu spun nimic. Nu pot. Pot doar să întorc spre ea o privire care îmi exprimă sentimentele de vinovăţie şi remuşcare. Mă uit la ea aşa cum s-a uitat ea la mine când eu şi tata am găsit-o pe Paige distrusă şi ologită cu atâţia ani în urmă. Poate că nu eu am tăiat-o pe Paige, însă nenorocirea asta s-a petrecut în timp ce eram răspunzătoare de ea.

Pentru prima dată, mă întreb dacă mama chiar a fost de vină pentru spinarea ruptă a lui Paige.

— Trebuie să ieşim de aici, spune mama cu braţul petrecut protector pe după Paige. Vocea ei e clară şi foarte sigură.

Mă uit la ea cu mirare. Înainte să mă pot opri, în mine izvorăşte speranţa. În tonul ei se simte autoritatea şi încrederea. Vorbeşte ca o mamă pregătită şi hotărâtă să îşi conducă fiicele spre un loc sigur.

Pare sănătoasă la cap.

Apoi spune:

— Sunt pe urmele noastre.

Speranţa se face mică şi moare în mine, lăsând un bulgăre tare în locul unde ar trebui să fie inima. Nu este nevoie să întreb cine sunt „ei”. După mama, „ei” sunt pe urmele noastre de când mă ştiu. Afirmaţia ei protectoare nu este un pas spre asumarea responsabilităţii pentru fetele ei.

Încuviinţez din cap şi iau greutatea răspunderii pentru familia mea înapoi pe proprii-mi umeri.

41.

Mama o conduce pe Paige spre ieşire, când un zgomot puternic din spatele uşilor duble mă face să încremenesc locului. Vine din încăperea din care au venit şi îngerii. Mă opresc cu sabia în mână, întrebându-mă dacă să merg să văd ce este.

Nu-mi vine în minte niciun motiv bun pentru a-mi pierde timpul uitându-mă prin uşile acelea, dar ceva mă deranjează. Îmi înţeapă creierul ca un ac care agaţă un fir şi încearcă să-l destrame pentru a dezveli ce este dincolo de cusătură. S-au întâmplat atâtea lucruri, că nu am avut timp să dau curs unui gând – ceva ce ar putea fi important, ceva...

Sângele.

Îngerii erau plini de sânge pe mănuşi şi pe halatele albe.

Şi Lailah. Ea trebuia să fie în operaţie cu Raffe.

Un alt zdrăngănit se aude din spatele uşilor. Metal pe metal, ca un cărucior răsturnându-se şi lovindu-se de un alt cărucior.

O iau la fugă înainte să-mi dau seama ce fac.

Când mă apropii de uşile duble, pe ele dă buzna afară un trup. Am la dispoziţie doar o secundă ca să îl recunosc pe Raffe în cel care brăzdează aerul.

Un înger uriaş dă buzna pe uşă după el.

Ceva în felul cum se mişcă mi se pare familiar. Poate că avea un chip frumos cândva, dar acum expresia răuvoitoare e predominantă.

În spatele lui sunt deschise două aripi frumoase, albe ca zăpada. La baza lor, acolo unde sunt prinse de spate cu cusături proaspete, e sânge uscat. În chip ciudat, deşi are sânge la spate, bandajat îi este stomacul.

E ceva familiar la aripile acelea.

Una dintre ele are o crestătură acolo unde un foarfece a retezat penele. O crestătură exact ca aceea făcută de mine pe aripile lui Raffe.

Creierul meu încearcă să refuze concluzia evidentă.

Îngerul uriaş stă între familia mea şi uşa pe care am venit. Mama e încremenită de groază şi se holbează la el. Tija ei

electrică îi tremură în mână, întinsă spre uriaş. Pare mai mult a i-o oferi, decât a-l ameninţa cu ea.

Un bubuit surd răsună prin tavan, urmat îndeaproape de altul, apoi de altul. Fiecare bubuit e mai puternic. Probabil asta au auzit îngerii. Acum, nu mai am nicio îndoială că atacurile au început.

Agitată, îi fac semn mamei să treacă pragul uşii pe care a folosit-o curierul. În sfârşit înţelege şi trece dincolo împreună cu Paige.

Mă îngrozeşte gândul că uriaşul le va opri, însă nu le acordă nicio atenţie. Toată atenţia sa este rezervată lui Raffe.

Raffe zace la pământ, cu chipul şi muşchii încordaţi de durere. Spatele i se arcuieşte în încercarea de a nu atinge betonul. Sub el, întinsă ca o mantie neagră, e o pereche de aripi mari de liliac.

Arată ca un strat de piele întins peste o structură scheletică ce seamănă mai mult cu o armă mortală decât cu un cadru pentru aripi. Marginile aripilor sunt ascuţite ca lama şi prezintă o serie de cârlige dintre care cel mai mic seamănă cu un cârlig de pescuit. Cârligele mai mari se află în vârful aripilor. Îmi amintesc de nişte seceri ascuţite.

Când se întoarce anevoie şi se opinteşte de la podea, de pe spatele lui Raffe curge sânge proaspăt. Noile sale aripi stau aplecate peste el în timp ce se mişcă, de parcă încă nu le-ar putea controla. Dă una pe spate aşa cum aş face eu cu o şuviţă de păr care mi-a căzut peste ochi. Când aduce braţul înapoi, acesta e însângerat şi are crestături noi pe antebraţ şi o rană mai adâncă acolo unde l-a agăţat unul dintre cârlige.

— Ai grijă cu alea, arhanghelule, spune uriaşul apropiindu-se de Raffe. Cuvântul „arhanghel” e plin de venin.

Îi recunosc vocea. Este aceea a Îngerului Nopţii care i-a retezat lui Raffe aripile în noaptea când ne-am cunoscut. Trece pe lângă mine fără a mă privi, de parcă aş fi o piesă de mobilier.

— Ce jocuri joci, Beliel? De ce nu m-ai ucis pur şi simplu pe masa de operaţie? De ce te-ai obosit să îmi coşi aripile astea?

Raffe se clatină puţin pe picioare. Probabil au încheiat operaţia cu doar câteva clipe înainte ca doctorii-înger să plece.

După cum arată sângele uscat de pe spatele uriaşului, nu trebuie să fii un geniu ca să îţi dai seama că pe el l-au rezolvat primul. A avut mai mult timp de recuperare decât Raffe, chit că

aş fi dispusă să pariez că nu şi-a recăpătat complet forţele nici pe departe.

Ridic sabia cât pot mai discret.

— Eu aş fi ales să te ucid, spune Beliel. Dar mi-a stat în cale politica meschină îngerească. Ţi-aminteşti cum e asta.

— A trecut mult timp.

Raffe se leagănă pe picioare.

— Şi va mai trece mult, acum, că ai aripile alea.

Beliel surâde, însă expresia de pe faţa lui continuă, cumva, să fie una de cruzime.

— Acum, femeile şi copiii vor fugi strigând din calea ta. La fel vor face şi îngerii.

Se întoarce spre ieşire, mângâindu-şi noile pene.

— Şterge-o acum, până mă fălesc eu cu noua achiziţie. Nimeni de jos nu are pene. Mă vor invidia toţi în Iad.

Lăsând bărbia în piept ca un taur, Raffe îl atacă pe Beliel.

La cât sânge a pierdut, mă surprinde că Raffe poate să umble, darămite să fugă. Se clatină puţin în drumul său grăbit spre Beliel, care îl prinde sub un braţ masiv şi îl azvârle într-un cărucior.

Raffe cade la pământ împreună cu căruciorul. Pe obraz, pe gât şi pe braţe îi apar crestături de-un roşu aprins, din cauza aripilor care flutură fără control în timpul căderii.

Dau fuga la el şi îi înmânez sabia.

Pe chipul lui Beliel apare o mină de nesiguranţă şi mişcările lui devin deodată precaute.

De îndată ce-i predau lui Raffe mânerul, vârful sabiei loveşte podeaua ca o tonă de plumb.

Raffe ţine sabia ca şi când ar fi nevoie de toată forţa sa, până la ultima fărâmă, ca să nu lovească şi cu mânerul în podea. În mâinile mele era uşoară ca aerul.

Raffe arată ca o persoană căreia tocmai i-a fost frântă inima.

Se uită la sabia sa cu un amestec de buimăceală şi trădare. Încearcă să o ridice din nou, dar nu poate. Neîncredere şi durere se alătură amestecului de pe chipul său. E cea mai puternică reacţie emoţională pe care am văzut-o la el şi, văzând-o, îmi vine să fac pe cineva să sufere.

Beliel este primul dintre noi care îşi revine de pe urma şocului de a-l vedea pe Raffe cum se chinuieşte să ridice sabia.

— Propria-ţi armă te respinge. Simte aripile mele. Nu mai eşti doar Rafael.

Chicoteşte, un sunet urât pe care veselia sinceră îl face să fie de-a dreptul hidos.

— Ce trist! Un conducător părăsit de supuşi. Un înger cu aripile retezate. Un războinic fără sabie.

Beliel îi dă ocol lui Raffe ca un rechin, tachinându-l.

— Nu ţi-a mai rămas nimic.

— Mă are pe mine, spun şi, cu coada ochiului, văd că Raffe se crispează.

Beliel se uită la mine, văzându-mă cu adevărat pentru prima dată.

— Ţi-ai luat animal de companie, arhanghele. Când s-a întâmplat asta?

În tonul lui se simte nedumerirea, de parcă ar fi ceva normal ca Beliel să aibă cunoştinţă de tovarăşii lui Raffe.

— Eu nu-s animalul de companie al nimănui!

— Am cunoscut-o în seara asta, în sălaş, zise Raffe. S-a ţinut după mine. Nu înseamnă nimic.

Beliel pufneşte.

— Ciudat, nu am întrebat dacă înseamnă ceva pentru tine.

Mă măsoară din priviri de sus până jos, observă fiecare detaliu.

— Sfrijită. Dar zveltă.

Vine cu pas sprinten spre mine.

Raffe îmi întinde înapoi mânerul sabiei.

— Fugi.

Ezit, întrebându-mă cât va rezista la bătaie Raffe în starea în care este.

— Fugi!

Raffe se poziţionează între mine şi Beliel.

Fug. Mă ascund în spatele unei coloane fetale ca să privesc.

— Îţi faci prieteni, aşa-i? întreabă Beliel. O Fiică a Omului, pe deasupra. Ce ironie superbă! Când se vor sfârşi surprizele?

Pare sincer încântat.

— Imediat, vei ajunge un membru cu drepturi depline al clanului meu. Am ştiut mereu că aşa va fi. Ai fi un excelent arhdemon.

Zâmbetul i se şterge.

— Păcat că nu te vreau ca şef.

Îl prinde pe Raffe într-o îmbrăţişare de urs, dar îi dă drumul imediat. Braţele şi pieptul îi sângerează de la tăieturi noi. Raffe se pare că nu este singurul neobişnuit cu noile sale aripi.

De data aceasta îl prinde pe Raffe de gât şi îl ridică de la pământ. Raffe se face roşu la faţă, i se umflă venele la tâmple când Beliel îi striveşte beregata.

Un bubuit puternic scutură clădirea deasupra noastră. Dărâmături de beton intră pe uşa garajului. Mai multe dintre coloanele de sticlă rămase se crapă, făcându-i pe monştrii dinăuntru să se răsucească speriaţi.

Alerg spre Beliel.

Simt sabia că stă bine, echilibrată, în mâinile mele. O trag în spate şi am parte de un nou şoc.

Sabia se ajustează singură.

Aş putea jura că îşi modifică unghiul pentru a-mi sălta mai mult coatele. E gata de luptă şi e însetată de sânge. Clipesc a mirare şi aproape pierd momentul. Totuşi, asta nu se întâmplă pentru că, deşi picioarele îmi sunt înţepenite, braţele mi se mişcă într-un arc precis, conduse de sabie.

Nu eu o mânuiesc, ci ea mă mânuieşte pe mine.

Avânt sabia, iar în acelaşi timp Raffe loveşte cu aripile în Beliel. Sabia îi pătrunde în carnea de pe spate şi se înţepeneşte în coloana vertebrală.

Aripile lui Raffe sfâşie obrajii demonului şi îi taie antebraţele. Acesta strigă, dând drumul gâtului lui Raffe.

Raffe se prăbuşeşte la pământ, icnind după aer.

Beliel se îndepărtează de noi împleticit. Poate dacă nu ar fi suferit de curând o intervenţie chirurgicală, ar fi fost destul de puternic ca să ne ţină piept la amândoi. Sau poate că nu. Bandajele de la mijloc probabil că acoperă rana pe care i-a provocat-o Raffe cu sabia cu câteva zile în urmă, în timpul ultimei lor lupte. Rănile lui Beliel nu se vor vindeca prea repede, dacă Raffe are dreptate cu privire la săbiile îngereşti.

Sabia se trage înapoi din nou, dorind în mod evident să îl atace iarăşi. Beliel se uită la mine cu ochii mari de uimire, nu mai puţin surprins ca îngerii care m-au văzut ucigându-le colegul de muncă. O sabie de înger nu are ce să caute în mâinile unei fete. Pur şi simplu nu se poate.

Raffe sare în picioare şi îl atacă pe Beliel.

Privesc cu surprindere cum Raffe îl potopeşte pe Beliel cu lovituri atât de rapide, că sunt aproape invizibile. Forţa emoţiei din spatele acelor lovituri este imensă. Pentru prima dată, nu mai încearcă să îşi ascundă frustrarea şi furia, sau dorul după aripile pe care le-a pierdut.

În timp ce Beliel se retrage sub lovituri, Raffe apucă de vechile sale aripi şi trage. Cusăturile încep să plesnească la spatele lui Beliel şi sânge proaspăt stropeşte aripile cândva albe ca omătul. Raffe pare hotărât să îşi recupereze aripile chiar dacă pentru asta trebuie să le smulgă din carnea lui Beliel cusătură cu cusătură.

Strâng sabia lui Raffe în mâini. Presupun că acum este sabia mea. Dacă aceasta îl respinge atâta timp cât are aripi noi, atunci eu sunt singura care o poate folosi.

Mă îndrept spre Raffe şi Beliel, pregătită să retez aripile.

Ceva mă prinde de gleznă şi mă trage în jos. Ceva unsuros cu o strângere de fier.

Picioarele îmi alunecă pe podeaua udă şi cad grămadă la pământ. Sabia îmi sare din mână. Plămânii mi se zdruncină aşa de tare la impact, încât cred că-mi voi pierde cunoştinţa.

Reuşesc să întorc capul şi să văd ce m-a prins.

Îmi doresc să n-o fi făcut.

42.

În spatele meu, un fetus de scorpion musculos deschide fălcile ca să strige la mine şi îşi expune şirurile de dinţi ca de piranha.

Prin pielea lui nedezvoltată se văd venele şi umbrele muşchilor. Stă pe burtă ca şi când s-ar fi târât de la rezervorul lui spart până la mine.

Acul lui mortal sare peste spate, ţintindu-mi faţa.

Prin minte îmi trece o imagine cu Paige şi mama alergând prin noapte. Singure. Îngrozite. Întrebându-se dacă le-am abandonat.

— Nu!

Ţipătul mi-este smuls când mă răsucesc imposibil ca să mă feresc de atacul acului. Vârful lui îmi ratează faţa la milimetru.

Înainte să pot trage o gură de aer, vârful se ridică în aer şi se avântă iarăşi în jos. De data aceasta, nu am timp nici să mă pregătesc.

— Nu! urlă Raffe.

Tresar din tot corpul când acul îmi pătrunde în gât.

Îl simt imposibil de lung.

Apoi începe adevărata durere.

O agonie arzătoare mi se împrăştie pe acea parte a gâtului. Am impresia că sunt sfâşiată dinăuntru spre afară. Respiraţia îmi iese întretăiată şi pielea mi se umple de sudoare.

Un strigăt de chin cumplit îmi izbucneşte din gât şi picioarele încep să mi se zbată frenetic.

Nimic din toate astea nu opreşte fetusul scorpion să vină spre mine. Apropiindu-se, deschide gura, pregătit să îmi dea sărutul morţii.

Mă trage spre el şi ni se întâlnesc ochii. Îmi dau seama că el crede că, dacă mă secătuieşte de seva vieţii, va avea destulă energie ca să supravieţuiască în afara pântecelui său artificial. Disperarea i se citeşte în strânsoare, în felul cum deschide şi închide gura ca un peşte care încearcă să respire, în modul cum strânge pleoapele vânoase de parcă lumina puternică i-ar răni ochii subdezvoltaţi.

Veninul lui îmi împrăştie căldură pe toată faţa şi în jos, prin piept. Încerc să îl împing de lângă mine, dar nu reuşesc decât să îl clintesc puţin.

Încep să îmi înţepenească muşchii.

Deodată, acul îmi iese din gât. Parcă ar fi ghimpat, pare că îmi întoarce gâtul pe dos.

Un nou strigăt creşte în mine, dar nu îl pot elibera. Gura abia mi se întredeschide. Muşchii feţei doar zvâcnesc, în loc să se schimonosească agonic. Strigătul meu seamănă cu un gâlgâit slab.

Nu îmi pot mişca faţa.

Raffe îl prinde cu mâinile de coadă şi trage monstrul de pe mine. Răcneşte şi îmi dau seama că a strigat de la bun început.

Îl manevrează pe fetusul scorpion ca pe o bâtă şi-l aruncă în rezervoare.

Trei coloane se sparg la impactul cu el, unul după altul. Încăperea se umple de ţipetele de moarte ale monştrilor avortaţi.

Raffe se trânteşte în genunchi lângă mine. Pare năuc. Şi zdruncinat într-un fel ciudat. Se uită la mine de parcă nu i-ar veni să-şi creadă ochilor. De parcă ar refuza să creadă ceea ce vede.

Chiar aşa rău arăt?

Sunt pe moarte?

Încerc să îmi ating gâtul ca să văd cât sânge curge, dar nu-mi pot convinge mâna să urce până acolo. O privesc cum face un sfert din drum, tremură din cauza efortului, apoi cade inertă înapoi. Raffe pare copleşit de durere văzându-mi palida încercare de a mă mişca.

Mă străduiesc să îi spun că veninul paralizează şi încetineşte respiraţia, dar ceea ce îmi iese din gură este o bolboroseală pe care nici eu nu o înţeleg. Îmi simt limba uriaşă şi buzele, prea umflate ca să le mişc. Niciuna dintre celelalte victime nu pare umflată, drept care presupun că nici eu nu sunt, ci doar mă simt aşa. De parcă limba mi-ar fi devenit deodată mare şi stângace, prea grea ca să poată fi mişcată.

— Şşş, face el cu blândeţe. Sunt aici.

Mă trage în braţe şi eu încerc să mă concentrez pentru a-i simţi căldura. Pe dinăuntru, simt că tremur de la durere, dar pe dinafară, sunt complet nemişcată, întrucât paralizia mi s-a

extins la spate şi la picioare. E nevoie de toată forţa de voinţă ca să-mi ţin capul să nu cadă pe braţul său.

Expresia feţei sale mă sperie la fel de tare ca paralizia. Pentru prima dată, chipul lui este complet deschis. Ca şi când pur şi simplu nu ar mai conta ce văd acolo.

Trăsăturile îi sunt adâncite de şoc şi suferinţă. Încerc să cuprind cu mintea faptul că suferă. Pentru mine.

— Tu nici măcar nu mă placi, ţii minte?

Asta încercam să spun. Ceea ce-mi iese, de fapt, din gură e mai aproape de prima încercare a unui bebeluş de-a vorbi.

— Şşş!

Îmi atinge obrazul cu buricele degetelor, mângâindu-mi faţa.

— Nu vorbi. Sunt chiar aici.

Se uită la mine cu o durere adâncă în ochi. Ca şi când ar fi aşa de multe lucruri pe care vrea să mi le spună, dar acum simte că e prea târziu.

Vreau să îi mângâi faţa şi să îi spun că va fi bine. Că totul va fi bine.

Şi îmi doresc cu atâta ardoare să fie.

43.

— Şşş, face Raffe, legănându-mă în braţe.

Lumina din jurul capului său se transformă în umbră.

În spatele lui, silueta întunecată a lui Beliel apare în câmpul meu vizual.

Una dintre aripile sale noi este ruptă aproape de tot şi atârnă în câteva cusături. Are faţa schimonosită de furie. Ridică ceea ce pare a fi un frigider deasupra capului lui Raffe la fel cum trebuie să fi ridicat Cain o piatră deasupra capului lui Abel.

Încerc să strig. Încerc să îl avertizez pe Raffe cu expresia feţei.

Dar iese numai o şoaptă ca o respiraţie.

— Beliel!

Beliel se întoarce să vadă cine a strigat la el. Raffe se întoarce şi el pentru a evalua scena, continuând să mă ţină protector în braţe.

În pragul uşii stă Politicianul. Îl recunosc chiar dacă nu mai are alături acea femeie-trofeu îngrozită.

— Pune-l jos *acum*!

Pe chipul prietenos al Politicianului pluteşte umbra ameninţătoare a unei încruntări. Se uită furios la îngerul uriaş.

Beliel respiră greu cu frigiderul ridicat deasupra sa. Nu e clar dacă va da ascultare.

— Ai avut ocazia să-l ucizi pe stradă, spune Politicianul intrând cu pas ferm în încăpere. Dar ţi-a distras atenţia o pereche de aripi frumoase, nu-i aşa? Şi acum, că a fost văzut şi a început să se împrăştie zvonul că s-a întors, acum vrei să îl ucizi? Care e problema ta?

Beliel aruncă frigiderul prin cameră. Arată ca şi când ar vrea să îl arunce în Politician. Aparatul aterizează zgomotos într-un loc inaccesibil vederii.

— M-a atacat!

Beliel arată cu degetul spre Raffe ca un copil smintit.

— Nu-mi pasă nici dacă ţi-a turnat acid în pantaloni. Ţi-am spus să nu te atingi de el. Dacă moare acum, oamenii lui îl vor transforma într-un martir. Ai idee cât este de greu să duci o

campanie împotriva unui înger martirizat? Vor născoci la nesfârşit poveşti despre cum el s-ar fi opus unei politici sau alteia.

— Ce-mi pasă mie de politica voastră îngerească?

— Îţi pasă fiindcă îţi spun eu să îţi pese.

Politicianul îşi îndreaptă manşetele.

— O, de ce-mi pierd vremea? Nu vei fi niciodată mai mult decât un demon mediocru. Pur şi simplu nu ai destulă minte ca să înţelegi strategiile politice.

— O, ba le înţeleg, Uriel.

Beliel îşi răsfrânge buza ca un câine care mârâie.

— L-ai transformat într-un paria. Toate lucrurile în care a crezut vreodată, tot ce a spus vreodată va fi delirul unui înger căzut cu aripi de demon. Înţeleg mai mult decât vei înţelege tu vreodată. Am trecut şi eu prin asta, ţi-aminteşti? Doar că nu îmi pasă dacă ieşi tu în avantaj.

Uriel îi ţine piept lui Beliel chiar dacă trebuie să privească în sus ca să i se uite în ochi.

— Fă doar cum îţi spun. Ţi-ai primit aripile ca răsplată pentru serviciile prestate. Acum, dispari.

Ceva explodează sus şi clădirea se cutremură.

Mă părăseşte şi ultima fărâmă de voinţă şi pur şi simplu nu-mi mai pot ţine capul ridicat. Mă ofilesc în braţele lui Raffe. Îmi cade capul, ochii îmi sunt deschişi, dar nefocalizaţi, respiraţia – imperceptibilă.

Exact ca un cadavru.

— NU!

Raffe mă strânge ca şi când ar putea să-mi lege sufletul de corp. În câmpul meu vizual apare o imagine răsturnată a intrării. Prin ea pătrunde fum.

Cu toate că durerea acoperă căldura lui Raffe, simt strânsoarea îmbrăţişării sale, mişcarea înainte şi înapoi a corpurilor legănându-se în timp ce el repetă acelaşi cuvânt: Nu.

Îmbrăţişarea lui mă linişteşte şi frica se retrage puţin.

— Pe cine boceşte el acolo? întreabă Uriel.

— Pe-a sa Fiică a Omului, zise Beliel. A ucis-o una dintre creaturile noastre.

— Nu.

Uriel pare scandalizat la culme.

— Este posibil? Un om? După toate avertizările lui de-a nu ne apropia de ei? După tot misionariatul lui îndreptat împotriva odraslelor lor hibride şi malefice?

Uriel îi dă ocol lui Raffe ca un rechin.

— Uită-te la tine, Raffe. Marele arhanghel în genunchi cu o pereche de aripi demonice căzute-n jurul lui. Şi ţinând în braţe o Fiică a Omului stricată. (Chicoteşte.) O, se pare că Dumnezeu mă iubeşte, totuşi. Ce s-a întâmplat,Raffe? Ţi s-a părut prea singuratică viaţa pe Pământ? Secol după secol, fără vreo altă tovărăşie decât a Nefilimilor pe care îi vânezi cu suflet nobil?

Raffe îl ignoră şi continuă să îmi mângâie părul şi să mă legene încet ca şi când ar adormi un copil.

— Cât de mult ai rezistat? întreabă Uriel. Ai respins-o? I-ai spus că nu însemnă pentru tine mai mult decât orice alt animal? O, Raffe, a murit crezând că nu îţi pasă de ea? Ce *tragic*! Asta probabil că te sfâşie pe dinăuntru.

Raffe ridică ochii şi-i aruncă o privire ucigătoare.

— Nu. Vorbi. Despre. Ea.

Uriel face fără să vrea un pas în spate.

Clădirea se zdruncină din nou. Peste scorpionii agonici se cerne praf. Raffe îmi dă drumul, mă aşază cu tandreţe pe jos.

— Am terminat aici, îi spune Uriel lui Beliel. Îl poţi ucide după ce va fi cunoscut ca Îngerul Căzut Rafael.

Ţine umerii drepţi, autoritar, dar picioarele i se grăbesc spre ieşire. Beliel îl urmează, trăgând după el prin praf aripa ruptă. Te doare sufletul să vezi penele albe ale lui Raffe tratate în felul acesta.

Raffe zăboveşte o clipă ca să îmi aranjeze părul, să nu mă tragă de cap, de parcă asta mai contează.

Apoi o ia la fugă după el. Răcneşte de furie dând buzna pe uşi afară şi urcând scările ca o tornadă.

Două seturi de paşi bubuie pe scări în sus înaintea paşilor lui Raffe.

O uşă se trânteşte în capul scărilor.

Bubuiturile reverberează în uşă şi în pereţi. Ceva se sparge, apoi zăngăne pe scări în jos. Raffe urlă cu furie şi pare că loveşte cu pumnii în pereţi. Se zbate ca un câine turbat la capătul lesei. De ce o fi legat? De ce nu se duce după ei?

Se precipită pe scări în jos şi rămâne în cadrul uşii, respirând greu. Aruncă o privire la mine, care zac pe betonul podelei, şi se avântă spre un rezervor.

Furia îl face să urle de-a dreptul. Sticla se sparge. Apa se revarsă.

Pe podea se zbat fiinţe şi ţiuie când monştrii scorpioni sunt separaţi de victimele lor. Nu îmi dau seama care explozii şi strigăte vin de la etaj şi care de aici, de unde Raffe distruge orbeşte laboratorul.

În cele din urmă, după ce nu mai rămâne nimic de spart, se opreşte în mijlocul dezastrului, cu pieptul mişcându-i-se spasmodic, uitându-se în jur după alte lucruri de spart.

Loveşte cu piciorul în cioburile de sticlă şi în proviziile de laborator şi se uită ţintă în jos la ceva. Se apleacă să o ia. În loc să pună mâna pe obiect, îl trage spre mine.

Este sabia lui. Mă manevrează astfel încât să o poată introduce în teaca pe care încă o am legată la spate. Mă aştept ca greutatea fierului să mă tragă în jos, însă e abia perceptibilă în timp ce lama pătrunde în teacă.

Apoi mă ridică în braţe. Durerea nu mai urcă, dar sunt complet paralizată. Capul şi braţele îmi atârnă inerte ca ale unui cadavru proaspăt.

Raffe îşi croieşte drum pe uşă către scări şi o luăm în sus spre explozii.

44.

La început, Raffe se împleticeşte, cât pe ce să se prăbuşească. Nu îmi dau seama dacă face asta ca urmare a intervenţiei chirurgicale sau din cauza adrenalinei produse de agitaţia sa recentă.

Tăieturile de pe gâtul şi urechea lui deja nu mai sângerează. Se vindecă sub ochii mei, la propriu. Cu fiecare pas ar trebui să fie mai puternic, însă respiraţia îi este grea şi inegală.

La un moment dat, se sprijină de peretele casei scărilor şi mă trage în braţele sale.

— De ce nu ai fugit cum ţi-am spus? şopteşte în părul meu. Am ştiut de la început că loialitatea ta îţi va aduce sfârşitul. Doar că niciodată nu am crezut că fatală îţi va fi loialitatea faţă de mine.

O altă explozie scuturǎ scările şi noi mergem mai departe.

Raffe păşeşte peste balustrada răsucită care este căzută peste trepte. A fost smulsă din perete. Zidurile de ambele părţi sunt pline de găuri inegale.

În sfârşit, ajungem sus. Raffe se propteşte în uşă şi pătrundem amândoi la parter.

Este o zonă de război.

Toţi cei care nu trag par că se feresc de gloanţe.

Îngerii îşi rup hainele de gală de pe ei într-un capăt al foaierului, o iau la fugă spre uşa din faţă şi se ridică în zbor de îndată ce ajung afară. Dar unu din fiecare trei cade înapoi la pământ într-o grămadă de aripi însângerate, doborât de gloanţe. E ca un poligon de tir cu îngeri în loc de ţinte, întrucât pe partea aceasta nu există decât acea intrare încăpătoare.

Când explodează ceva, se iscă o avalanşă de marmură spartă şi candelabre.

Praf şi moloz cad peste noi în timp ce clădirea răsună de focuri de armă.

Oamenii fug în toate direcţiile. Multe dintre femei gonesc pe tocuri înalte, alunecă şi se împiedică în cioburile de sticlă. Jur că unii dintre cei care au fugit într-o parte cu un minut în urmă,

acum aleargă în direcţia opusă. Ca să evadeze trebuie să sară peste oamenii şi îngerii întinşi inerţi pe jos.

Raffe e mult mai bătător la ochi acum, cu noile sale aripi întinse ca să nu ne tăiem în ele. Deşi cuprinşi de panică, toţi se holbează la noi când ne întâlnesc.

Nu puţini îngeri se opresc să ne scruteze, îndeosebi cei de tipul războinicilor. Văd lumina recunoaşterii şi a şocului pe unele chipuri. Indiferent de campania pe care o desfăşoară Uriel împotriva lui Raffe, efectul ei este major. Eu şi cu Raffe suntem ca un poster de campanie demonic umblător. Îmi fac griji pentru ce se va întâmpla cu el, pentru cum va fi tratat dacă şi când vom ieşi din nebunia asta.

Mă uit în jur după familia mea, dar e greu să văd ceva în haosul acesta, cu atât mai mult cu cât încă nu îmi pot mişca ochii.

Câţiva îngeri decid să îşi asume riscul de a rămâne blocaţi înăuntru şi se îndepărtează de lângă uşile de la intrare. Probabil se îndreaptă spre zona lifturilor, unde se pot ridica în zbor, sperând să poată ieşi printr-o parte mai înaltă a clădirii. Simt o oarecare satisfacţie să văd petrecerea dezintegrându-se la propriu, să-i văd pe alienii ăştia cum se dezbracă de costumele lor fistichii şi fug ca să scape cu viaţă.

Ce-a mai rămas din uşile din faţă e spulberat într-o explozie de şrapnel.

Totul sună înfundat după aceasta. Podeaua e plină de sticlă spartă şi mai mulţi dintre oamenii care aleargă în halate şi desculţi suferă din cauza asta.

Vreau să dau fuga la uşi şi să strig că suntem oameni. Să le spun să oprească focul, ca să putem ieşi de aici, exact ca ostaticii de la televizor. Dar, chiar dacă aş putea, nu cred nici cât negru sub unghie că luptătorii Rezistenţei îşi vor întrerupe atacul doar ca să scăpăm noi. Zilele când niciun efort nu era precupeţit pentru salvarea unei vieţi doar de dragul vieţii s-au sfârşit de săptămâni bune. Acum, viaţa unui om este cel mai ieftin lucru, cu o singură excepţie. Îngerii zac umăr la umăr lângă oameni, ca nişte păpuşi de cârpe risipite peste tot.

Intrăm în măruntaiele clădirii. Toată lumea ne face loc să trecem.

În holul lifturilor, pe jos sunt aruncate nenumărate sacouri şi cămăşi de costum rupte. Probabil că îngerii zboară mai bine fără

corsetul hainelor, chit că hainele acelea au fost făcute special pentru ei.

Deasupra noastră, e plin de îngeri. Nici urmă de zborul lor maiestuos în spirală, acum e-o zburătăceală generală.

Imaginea noastră frântă pluteşte de-a lungul unui perete de oglinzi sparte, făcând scena să pară şi mai haotică. Raffe, cu aripile lui de demon şi cu fata moartă în braţe, domină holul în vreme ce aleargă prin acel pandemoniu.

Îmi surprind reflexia în oglindă. Deşi îmi simt gâtul sfâşiat, abia văd punctul roşu unde m-a înţepat acul. Bănuiam că vor fi fâşii de carne sfârtecată de la cum s-a extras acul, în schimb nu arată mai rău decât o înţepătură de insectă.

În ciuda haosului, încep să desluşesc un tipar. Îngerii aleargă în general într-o singură direcţie, în vreme ce majoritatea oamenilor se îndreaptă într-alta. Noi mergem împreună cu oamenii. Ca un fermoar, gloata se deschide înaintea noastră.

Intrăm pe o uşă batantă într-o bucătărie enormă plină de inox şi aparate industriale. Prin aer pluteşte fum negru. Pereţii din apropierea cuptoarelor sunt cuprinşi de flăcări.

Fumul îmi înţeapă gâtul şi îmi face ochii să lăcrimeze. E-o tortură de-o natură cu totul aparte să nu poţi tuşi şi clipi. Dar o iau ca pe un semn al faptului că durerea provocată de înţepătură probabil scade, dacă mai e loc în mine pentru alte senzaţii, cum ar fi iritaţia de la fum.

În celălalt capăt al bucătăriei, un cordon de oameni dă buzna pe-o uşă de alimentare. Mai mulţi se lipesc de perete şi ne lasă să trecem.

Raffe nu scoate un sunet. Nu-i pot vedea expresia de pe faţă, dar oamenii se uită la el ca şi când l-ar vedea pe diavol însuşi.

O altă explozie scutură clădirea şi pereţii se mişcă. Oamenii strigă în spatele nostru, în bucătărie. Cineva urlă: „Ieşiţi! Ieşiţi! Va exploda conducta de gaz!”

Năvălim pe uşă afară, în aerul răcoros al nopţii.

Strigătele şi exploziile sunt şi mai puternice afară, în zona de luptă. Toate simţurile sunt asaltate de rafalele de armă. Mirosul acid al armelor supraîncinse şi fumul corditei arse îmi umplu plămânii.

Înaintea noastră se află un convoi de camioane înconjurate de-o ceată mică de civili şi soldaţi. Ceva mai încolo, zăresc o frântură din apocalipsă.

Acum, că îngerii s-au ridicat în zbor, lupta s-a schimbat. Soldaţii continuă să arunce grenade din camioanele în retragere, dar clădirea e deja cuprinsă de flăcări şi grenadele lor nu par decât să întreţină impresia sonoră a dezastrului.

În acelaşi timp, soldaţii trag cu mitralierele în duşmanii lor înaripaţi, dar, făcând asta, riscă să fie ei înşişi luaţi în cătare. O ceată de îngeri ridică două camioane în aer şi le lasă să cadă peste alte camioane care încearcă să accelereze.

Oamenii se împrăştie pe fiecare alee, atât pe jos, cât şi cu maşina. Îngerii se avântă în jos aparent la întâmplare şi fac bucăţi soldaţi şi civili deopotrivă.

Raffe nu îşi schimbă pasul egal în timp ce se îndepărtează de clădire şi se îndreaptă spre grupul de oameni adunaţi în jurul camioanelor.

Oare ce face? Ultimul lucru de care avem nevoie este ca un soldat cu mintea întunecată să ne secere cu mitraliera lui doar pentru că vede ceva ce îl indispune.

Soldaţii par să se ocupe cu adunarea civililor în camioanele lor mari de armată. Soldaţi ai Rezistenţei îmbrăcaţi în uniformă de camuflaj stau pe genunchi pe platforma camioanelor, cu armele îndreptate în sus. Trag în aer spre stolurile de îngeri. Unul dintre soldaţi nu mai ţipă ordine, ci tace şi se uită la noi. Farurile altui camion îl luminează, ceea ce mă ajută să îi văd faţa. Este Obi, conducătorul Rezistenţei.

Împuşcăturile şi strigătele se opresc aşa cum s-ar opri o conversaţie la o petrecere când intri însoţit de un ofiţer de poliţie. Încremenesc cu toţii şi se holbează la noi. Pe feţele lor se reflectă lumina flăcărilor când pe uşa şi geamurile bucătăriei pe care am lăsat-o în urmă izbucnesc flăcări.

— Ce naiba e aia? întreabă unul dintre soldaţi. În vocea lui se simte o frică adâncă. Alt soldat îşi face cruce, scăpându-i complet ironia pe care o presupune un atare gest din partea unui soldat care se luptă cu îngerii.

Un al treilea bărbat ridică arma şi ne ia în cătare.

Soldaţii din spatele camioanelor, aparent speriaţi şi cu nervii încordaţi la maximum, se-ntorc cu mitralierele spre noi.

— Nu trageţi, spune Obi.

Farurile altui camion îl mătură şi atunci văd cum curiozitatea se luptă cu adrenalina pe chipul său. Pentru moment,

curiozitatea ne ţine în viaţă, însă nu va ţine gloanţele pe ţeavă la nesfârşit.

Raffe continuă să păşească spre ei. Vreau să îi strig să se oprească, altfel ne va ucide pe amândoi, dar sigur că nu pot. El crede că sunt moartă deja, cât despre siguranţa lui, e ca şi când nu i-ar mai păsa de-acum.

O femeie ţipă isterizată. Ceva mă duce cu gândul la mama.

Apoi o văd pe femeia care strigă. Sigur că *este* mama. Faţa-i străluceşte roşie în lumina focului, îi văd toată forţa ororii. Strigă şi strigă şi pare că nu se va opri niciodată.

Îmi pot imagina cum arătăm în ochii ei. Aripile lui Raffe sunt întinse de-o parte şi de alta a lui, îl fac să semene cu un liliac demonic din Iad. Sunt sigură că lumina focului scoate în evidenţă secerile tăioase de pe marginea lor. În spatele lui, clădirea arde cu văpăi hrăpăreţe pe fundalul cerului negru ca smoala, învăluindu-i faţa în umbre pâlpâitoare. Nu am nicio îndoială că se profilează întunecat şi ameninţător sub forma clasică a demonului.

Mama nu ştie că el ţine aripile aşa ca să nu ne tăiem. Ei probabil îi apare ca Arătarea Care o Bântuie. Şi cel mai cumplit coşmar devine realitate în noaptea asta. Diavolul este aici şi păşeşte din flăcări, aducând-o pe braţe pe fiica ei moartă.

Cu siguranţă m-a recunoscut după haine, dacă a început să strige aşa repede. Sau poate şi-a imaginat această scenă de atâtea ori, că pur şi simplu nu se îndoieşte deloc că eu trebuie să fiu cea din braţele demonului. Groaza eieste atât de sinceră şi de profundă, încât mă crispez pe dinăuntru auzind-o.

Un soldat tresare cu arma îndreptată spre noi. Nu ştiu cât se vor mai putea înfrâna. Îmi dau seama că, dacă vor trage, nici nu voi putea să închid ochii.

Raffe îngenunchează şi mă depune pe asfalt. Îmi ridică părul într-o parte şi îl lasă să i se prefire printre degete, privind cum cade într-o cascadă lentă pe umărul meu.

Lumina focului descrie un halo în jurul capului său, iar faţa-i este înghiţită de umbre. Îmi atinge încet şi tandru buzele cu degetele.

Apoi se desprinde rigid, ca şi când fiecare muşchi al corpului său i s-ar opune.

Vreau să îl implor să nu plece. Să-i spun că sunt încă aici. Dar zac încremenită. Nu pot decât să-l privesc cum se ridică.

Şi cum dispare din vedere.

Apoi nu mai rămâne decât cerul gol în care se reflectă lumina focului.

45.

Undeva în oraş, urlă un câine. Acest sunet pustiu ar fi trebuit să se piardă în larma bătăliei, înecat în frica şi panica ce mă cuprinseseră. În schimb, mintea mea îl izolează până când ajunge să eclipseze totul.

Stau paralizată pe asfaltul rece şi nu mă pot gândi decât că este cel mai solitar sunet pe care l-am auzit vreodată.

Mama dă fuga la mine, continuând să strige. Se aruncă cu suspine isterice asupra mea. Crede că sunt moartă, însă tot este speriată. Se teme pentru sufletul meu. La urma urmei, tocmai a văzut un demon aducându-mi corpul neînsufleţit.

În jurul nostru, oamenii încep deodată să discute înfrigurați.

— Ce naiba e aia?

— E moartă?

— El a omorât-o?

— Trebuia să tragi în el!

— Nu ştiam dacă fata e moartă.

— Tocmai l-am văzut pe diavol?

— Ce naiba făcea?

Le aduce corpul meu oamenilor mei.

Ar fi putut fi împuşcat. Ar fi putut fi atacat de ceilalţi îngeri. Dacă aş fi fost cu adevărat moartă, ar fi trebuit să mă lase în beci, să fiu îngropată sub dărâmături. Ar fi trebuit să fugă după Beliel şi să-şi ia aripile înapoi. Ar fi trebuit să i se împotrivească lui Uriel şi să evite a fi văzut de ceilalţi îngeri.

În schimb, el m-a adus familiei mele.

•

— Este ea. Penryn.

Soc-Smoc apare în câmpul meu vizual. E mânjit cu funingine, pare epuizat şi trist.

Apare şi Obi. Se uită în jos la mine cu solemnitate.

— Să mergem, spune el amărât. Ce mai aşteptaţi? ţipă către grup. Să-i scoatem de aici pe oamenii ăştia!

Oamenii se grăbesc pe lângă mine şi urcă în camioane. În trecere, mă scrutează cu toţii.

Mama mă strânge mai tare şi continuă să suspine.

— Vă rog, ajutaţi-mă să o urc în camion, se tânguieşte.

Obi se opreşte şi îi aruncă o privire înţelegătoare.

— Îmi pare rău pentru fiica dumitale, doamnă. Dar mă tem că nu avem loc pentru... Mă tem că va trebui să o laşi aici.

Se întoarce şi le strigă soldaţilor săi:

— Ajutaţi-o careva pe doamna asta să urce într-un camion.

Un soldat vine şi o desprinde de lângă mine.

— Nu!

Mama strigă şi se văicăreşte şi se zbate în braţele soldatului.

Tocmai când pare că soldatul este pe cale să renunţe şi să îi dea drumul, mă simt ridicată de jos. Cineva mă poartă pe sus. Capul mi se bălăngăne şi reuşesc să zăresc persoana care mă ţine.

E micuţa Paige.

Îi pot vedea cusăturile care urcă de la maxilar până la ureche. Puloverul galben-vişiniu al mamei stă strâmb pe ea, lăsând la vedere cusăturile de pe gâtul şi umărul ei. Am purtat-o aşa în braţe de o mie de ori. Nu am crezut niciodată că într-o zi vom inversa locurile. Merge cu pas normal, nu îşi târşâie picioarele, cum ar trebui să facă sub povara mea.

Oamenii din mulţime tac. Toţi se uită ţintă la noi.

Paige se aşază pe platforma camionului fără ajutorul nimănui. Soldatul de acolo îşi strânge arma în poziţie de tragere şi se dă în spate. Oamenii care sunt deja în maşină se îngrămădesc unii în alţii ca nişte animale speriate.

O aud pe Paige icnind. A urcat după mine. Nu o ajută nimeni. Se apleacă să mă ia iarăşi pe sus.

Surâde puţin când se uită la mine, însă zâmbetul i se transformă în grimasă când ajunge să îi pună în mişcare cusăturile. Între dinţii ei ascuţiţi zăresc resturi de carne crudă.

Îmi doresc să pot închide ochii.

Sora mea mai mică mă întinde pe o bancă de pe o parte a platformei camionului. Oamenii se dau deoparte. Mama îşi face apariţia şi se aşază lângă capul meu, apoi îmi ia capul în poală. Încă plânge, dar nu mai e isterică. Paige se ghemuieşte la picioarele mele.

Obi trebuie că e în apropiere, căci toţi cei din camion se uită în aceeaşi direcţie, aşteptând parcă un verdict. Mă vor lăsa să rămân?

— Să plecăm de aici, spune Obi. Am pierdut deja prea mult timp. Urcaţi oamenii în camioane! Să ne cărăm înainte să explodeze!

Cine? Sălaşul?

Camionul se umple de oameni, dar, cumva, în jurul nostru rămâne puţin spaţiu, astfel că nu suntem înghesuite.

Focuri de armă răsună printre strigăte. Toată lumea se ţine bine, pregătiţi pentru un drum accidentat. Camionul porneşte cu hurducături, face slalom printre maşinile abandonate, accelerând, îndepărtându-se de sălaş.

Când roţile trec peste ceva – un cadavru? – îmi sare capul în poala mamei. Rafalele gloanţelor trimise în văzduh nu încetează nicio clipă. Pot doar să sper că acel potop de plumb îl ratează pe Raffe, oriunde ar fi el.

Nu la mult timp după ce ne-am urnit, un camion mare intră în clădire, în lumina focului ce dă senzaţia că e dimineaţă.

Primul etaj al sălaşului explodează într-o minge de foc.

Cioburi de sticlă şi fragmente de beton sunt împrăştiate în toate direcţiile. Prin foc, fum şi moloz, oamenii şi îngerii aleargă şi zboară din sălaş ca nişte insecte speriate.

Clădirea maiestuoasă se leagănă ca un om în stare de şoc.

La geamurile de la etajele inferioare pâlpâie focul. Mi se strânge inima şi mă întreb dacă Raffe n-a intrat cumva înapoi în sălaş. Nu am văzut unde a plecat după ce m-a lăsat. Pot doar să sper că este în siguranţă.

Apoi, sălaşul se prăbuşeşte încet.

Cade grămadă şi deasupra lui se ridică un nor de praf, cu încetinitorul. Huruitul care însoţeşte spectacolul seamănă cu al unui cutremur nesfârşit. Toată lumea priveşte cu mirare.

Zeci de îngeri zboară în cerc pe cer, survolează dezastrul.

Când norul de praf se extinde către ei, bat în retragere, se împrăştie cu reticenţă. Când şi faţada împodobită a sălaşului se năruie deasupra mormanului de moloz, se lasă o tăcere solemnă.

Apoi, câte doi, câte trei, îngerii se risipesc în cerul plin de fum.

Toată lumea scandează în jurul nostru. Unii plâng. Alţii urlă de fericire. Se sare şi se bate din palme. Străini care înainte s-ar fi ameninţat reciproc cu arma, acum se îmbrăţişează.

Am ripostat.

Am declarat război oricărei fiinţe care cutează să creadă că ne poate extermina fără opoziţie. Oricât de celeşti, oricât de puternici ar fi, acesta este căminul nostru şi ne vom lupta să îl păstrăm.

Victoria nu e nici pe departe perfectă. Ştiu că mulţi îngeri au scăpat doar cu răni uşoare. Poate câţiva au fost ucişi, dar ceilalţi se vor vindeca repede.

Dar, văzând oamenii cum sărbătoresc, ai crede că războiul a fost câştigat. Înţeleg acum la ce se referea Obi când a spus că acest atac nu urmăreşte câştigarea bătăliei cu îngerii, ci câştigarea oamenilor de aceeaşi parte a baricadei.

Până acum, nimeni – şi cu siguranţă nici eu – nu a crezut că avem vreo şansă de a riposta. Am crezut că războiul s-a terminat. Obi şi luptătorii săi din Rezistenţă ne-au demonstrat că abia a început.

Nu m-am gândit la asta până acum, dar sunt mândră că sunt om. Avem atâtea defecte. Suntem fragili, confuzi, violenţi şi ne împovărăm cu atâtea probleme. Dar, una peste alta, sunt mândră că sunt o Fiică a Omului.

46.

Cerul străluceşte într-un amestec de roşu ca sângele şi negru de funingine. Lumina vineţie conferă o aură ireală oraşului pârjolit. Soldaţii au oprit focul, dar continuă să scruteze cerul ca şi când s-ar aştepta să vadă o armată de demoni venind să ne atace. Undeva în depărtare, sunetul mitralierelor reverberează pe străzi.

Continuăm să şerpuim printre maşinile abandonate. Oamenii din camionul nostru discută emoţionaţi pe tonuri joase. Sunt atât de îndârjiţi, că fiecare pare pregătit să răpună o legiune întreagă de îngeri cu mâinile goale.

Încă rămân pe partea lor a camionului cât de mult pot. E bine că sunt aşa emoţionaţi şi fericiţi; altminteri, mă tem că ne-ar putea arde pe rug. Printre discuţii aruncă priviri în direcţia noastră. E greu de spus dacă îi intrigă mama cu transa ei în care se roagă vorbind în limbi moarte, sora mea cu cicatricile ei oribile şi privirea goală sau corpul neînsufleţit care sunt eu.

Durerea se stinge. Încep să o simt mai mult ca şi când aş fi fost lovită de o maşină economică la un indicator de oprire decât de un tir pe autostradă. Încep să îmi recapăt puţin şi controlul asupra ochilor. Presupun că mi se dezgheaţă şi alţi muşchi, însă ochii sunt cel mai uşor de mişcat, dacă o deplasare de-o fracţiune de milimetru înseamnă mişcare. Dar e de ajuns ca să îmi dau seama că efectele veninului se estompează şi că probabil voi supravieţui.

Străzile sunt acum pustii, nici ţipenie de om pe ele. Am ieşit din districtul sălaşului şi am intrat în zona demolată. Se scurg kilometri de epave de maşini incendiate şi clădiri distruse. Vântul îmi flutură părul în jurul feţei şi noi străbatem scheletul carbonizat şi frânt al lumii noastre.

Din când în când, ne oprim, ne camuflăm printre celelalte maşini oprite. La un moment dat, Obi ne face semn să tăcem şi noi ne ţinem răsuflarea, sperând să nu fim descoperiţi. Presupun că au fost zăriţi îngeri pe cer şi încercăm să nu fim observaţi, la rândul nostru.

Tocmai când cred că s-a terminat totul, cineva din spate strigă:

— Păzea!

Arată deasupra lui. Toată lumea ridică ochii.

Pe cerul vineţiu, un înger singuratic ne dă târcoale.

Nu, nu e-un înger.

Lumina scânteiază pe-o bucată de metal curbat aflată pe marginea uneia dintre aripile sale. Nu seamănă cu nişte aripi de pasăre. Forma aminteşte de-un liliac uriaş.

Inima începe să-mi bată mai repede. Vreau să strig la el. Chiar e posibil să fie el?

Zboară în cerc deasupra, coboară tot mai mult cu fiecare nouă spirală. Mişcările sunt ample şi lente, aproape reţinute.

Pentru mine, ceea ce face el e-o iscodire neameninţătoare a camionului nostru. Dar pentru ceilalţi, mai ales în starea lor de încordare, este un atac inamic.

Armele sunt ridicate şi îndreptate către cer.

Vreau să le strig să se oprească. Vreau să le spun că nu toţi vor să ne vină de hac. Vreau să mă lovesc deei şi să le deviez ţinta. Dar nu pot decât să privesc cum îndreaptă armele şi deschid focul în aer.

Cercurile leneşe se transformă în manevre evazive. E îndeajuns de aproape ca să văd că are păr negru şi acum, că nu doar planează, felul în care se mişcă pare stângaci. Ca şi când tocmai ar învăţa să zboare cu aripile acelea.

Este Raffe. E în viaţă.

Şi zboară!

Îmi vine să sar în sus de bucurie, să-i fac semne cu mâna şi să strig. Vreau să îl felicit. Inima mi se înalţă alături de el chiar în timp ce este în ghearele fricii că va cădea din înaltul cerului.

Soldaţii nu sunt destul de pricepuţi cu armele ca să nimerească o ţintă în mişcare de la acea distanţă. Raffe se îndepărtează în zbor fără nicio rană.

Muşchii feţei mele zvâcnesc puţin ca răspuns la bucuria pe care o simt în sinea mea.

47.

Mai durează încă o oră până să mă dezmorţesc complet. În tot acest timp, mama ţine mâinile încleştate şi se roagă cu disperare deasupra corpului meu, scoţând sunetele acelea groase, guturale, care formează incantaţiile ei în limbi necunoscute. Sunt cuvintele stâlcite în chip bizar care, fără îndoială, tulbură pe oricine le aude, însă ea le recită într-o cadenţă care este, în acelaşi timp, cumva adormitoare. Te poţi baza oricând pe mama să fie deopotrivă înspăimântătoare şi ocrotitoare, aşa cum numai o mamă dusă cu pluta poate fi.

Ştiu că îmi recapăt controlul asupra corpului, însă prefer să rămân nemişcată până când mă pot ridica drept în şezut. Încep să clipesc rar şi respir normal cu mult înainte să mă mişc, dar nu observă nimeni. Între sora mea numai cusături şi privire goală care şade la picioarele mele şi mama care recită fără încetare rugăciuni la capul meu, presupun că silueta mea nemişcată este cel mai puţin interesant lucru de privit.

Se apropie zorii.

Niciodată nu am conştientizat ce mare izbândă este să fii pur şi simplu în viaţă. Sora mea este cu noi. Raffe zboară. Orice altceva e secundar.

Şi, pentru acum, asta e de ajuns.

Mulţumiri

Le datorez mulţumiri speciale deosebiţilor mei cititori beta Nyla Adams, Jessica Lynch Alfaro, Eric Schaible, Adrian Khactu şi Travis Heermann pentru ajutorul lor extraordinar care a făcut ca povestea să ajungă la nivelul următor. Îi mulţumesc primului meu redactor, Robert Gryphon, care m-a inspirat cu devotamentul său faţă de cartea mea; mulţumesc lui John Skotnik pentru că a îndreptat ultimele erori de redactare, precum şi lui Peter Adams, fotograf de excepţie, pentru că a realizat portrete de autor atât de reuşite.

Datorez mulţumiri, în acelaşi timp, agentului meu Steven Axelrod şi echipei mele editoriale: Larry Kirshbaum, Tim Ditlow, Amy Hosford, Margery Cuyler, Anahid Hamparian, Diana Blough şi Deborah Bass pentru toată munca depusă, pentru sprijinul şi deosebitul lor entuziasm arătate romanului de faţă în timpul pregătirii sale pentru a ajunge la publicul larg.

Îmbrăţişări şi mulţumiri pentru Lee, care face o treabă straşnică, mereu, ajutându-mă să nu mi se urce prea tare lucrurile la cap. Şi, desigur, sincere îmbrăţişări şi mulţumiri lui Aaron, ale cărui încurajări şi îndrumări artistice m-au ajutat să găsesc calea dreaptă. În cele din urmă, mii de mulţumiri primilor cititori şi susţinători ai romanului de faţă, care au deschis ochii lumii către el. Sunteţi minunaţi, uimitori şi vă sunt pe veci recunoscătoare.

mastică

SUSAN EE
ÎNGERI
CĂZUȚI